LETTY INGRAM

Rătăcind printre vise

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Copilul deschise ochii somnoroși și ascultă vocea gravă a tatălui său, care îl ținea în brațe, cu capul pe umărul lui și se uita prin parcul însorit. Apoi, întorcând capul, începu să studieze mulțimea trecătorilor care se înghesuiau în jurul intrării în magazinele de pe partea cealaltă a străzii. Neobișnuit să vadă oamenii de pe o poziție atât de înaltă, Ricky se uita la fețele lor cu multă curiozitate, fiind foarte nedumerit de schimbarea de perspectivă care îi înfățișa realitatea sub un aspect cu totul diferit.

Deodată, tot trupul i se încordă când zări o femeie care ieșea dintr-un magazin cu brațele încărcate de pachete. Părul ei lung și negru îi venea până la talie și îi flutura tinerește pe spate în timp ce mergea cu un pas vioi și sigur. Ceva din înfățișarea acesteia îi părea oarecum cunoscut.

Tânăra se opri la marginea trotuarului și așteptă să se schimbe culoarea roșie a semaforului. Briza ușoară îi umfla

fusta din mătase și o șuviță a părului său negru îi căzu pe frunte. Având brațele ocupate de pachete, ea își smuci capul pe spate pentru a-și elibera fața. Uluit, copilul își ținu răsuflarea. Să fie oare posibil?

Când se apropie de parc cu mersul ei mlădios și elegant, Ricky îi studie trăsăturile mai de aproape. Bărbia ovală, pomeții înalți, pielea de culoarea mierii și, sub genele foarte negre, ochii de un albastru profund. Visa oare? Să se fi înșelat tatăl lui?

Zâmbetul strălucitor pe care ea i-l adresă lui Ricky îl ului peste măsură. Se îndrepta spre ei. Oare ce-i va spune? Deodată însă, tânăra o luă brusc spre stânga și se depărtă. Nu putea s-o lase să-i scape, chiar acum când își făcuse din nou apariția.

Copilul începu să se zbată în brațele tatălui său ca să fie lăsat jos. Toată atenția îi era îndreptată spre silueta care pleca, îl părăsea... din nou.

Imediat ce atinse asfaltul, Ricky se năpusti înainte, neluând în seamă la trecători și la circulația mașinilor. Îngrozitor de agitat, îi era teamă ca nu cumva să nu reușească să o ajungă din urmă pe tânără, deoarece deja n-o mai vedea. Intră în intersecție tocmai când semaforul se făcu roșu. Mașinile începură să demareze. Un șofer de camion lăsă geamul jos și-l înjură.

Amanda Edwards se întorcea la hotelul Internacional cu o mulțime de cadouri pentru prietenii și familia ei. Își imagina bucuria mamei sale când va desface ambalajul vasului albastru din porțelan de Wedgood pe care îl descoperise într-un magazin de artizanat.

Vacarmul creat de copilul imprudent o făcu să întoarcă indiferentă capul ca să descopere cauza tămbălăului. Mandy se dădu cu câțiva pași înapoi și se uită în treacăt spre parcul micului oraș californian, plin de copaci de toate speciile. Atenția îi fu atrasă de agitația creată și ochii i se măriră de spaimă când îl văzu pe băiețaș. Îl recunoscu imediat pe copilul care o privise insistent, ca și cum nu mai văzuse nici o femeie până atunci, și atunci când îi zâmbise, pe fața acestuia apăruse o expresie de uluire totală.

Țintuită locului de groază, zări imediat un bărbat care pornise pe urmele băiatului. Copilul ajunsese acum pe refugiul central al bulevardului și bărbatul era la numai câțiva metri de el. Mandy răsuflă ușurată.

– Ricky! Rămâi pe loc!

Dar copilul nu dădu nici o atenție ordinului tatălui său, care se împiedică și se agăță de un panou de semnalizare. Încercă să-l prindă pe fiul lui cu mâna rămasă liberă, aruncându-se în față, într-o tentativă disperată. Dar Ricky se eschivă cu o agilitate nemaipomenită. Dacă se va lăsa prins, n-o va mai vedea niciodată pe acea femeie. Tatăl lui îi va despărți din nou. Trebuia să ajungă la ea cu orice preț.

Mandy își înăbuși o exclamație de groază atunci când văzu copilul făcând o săritură ca să scape de urmăritor. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, bărbatul dădu drumul panoului și porni înainte, strigând din toate puterile numele lui Ricky. În ochi i se citea spaima și fruntea îi era plină de transpirație.

Făcu însă o mișcare greșită, alunecă pe bordura din granit și se întinse cât era de lung, în timp ce fiul lui o luase la goană ca să scape de urmărirea acestuia.

Îngrozită, Mandy se uita neputincioasă la toată scena. De partea aceea a străzii, mașinile circulau cu viteză, amenințând în orice clipă să-l trântească pe băiețaș la pământ. Tânăra se gândi ce putea face ca să-i vină în ajutor.

Aruncă pachetele pe caldarâm și se năpusti spre el, blestemându-și în gând pantofii cu tocuri înalte. Auzi un zgomot infernal de frâne și claxoane. În sfârșit, reuși să-l prindă de ambele brațe și îl ridică să-l strângă la pieptul ei. Imediat, el se agăță de gâtul ei cu toate puterile, aproape sufocând-o și își ghemui capul pe umărul ei. Începu apoi să plângă în hohote.

– Mamă! Mamă! gemu el cu o voce răgușită de emoție.

Mandy se clătină pe picioare în momentul în care o Honda portocalie se opri brusc, după ce o izbise în șold. Din fericire, lovitura n-a reușit s-o trântească la pământ. Copilul o strângea în continuare de gât cu înverșunare, udând-o cu lacrimile lui.

În cele din urmă, Mandy se dezmetici cât de cât și se grăbi să ajungă pe trotuar, unde se simțea în siguranță. Slavă Domnului, băiatul era teafăr și nevătămat în brațele ei!

Palid la față, șoferul Hondei coborî din mașină trântind furios portiera.

– Ți-ai pierdut mințile, cucoană? Ar trebui să se interzică unor asemenea femei să aibă copii! Ați fi putut să muriți amândoi! Pe viitor ar trebui să ai mai multă grijă de fiul dumitale!

Un adolescent pe patine cu rotile îi luă apărarea lui Mandy.

– Nu strigați la dânsa! Oricum, dumneavoastră ați greșit, nu dumneaei. Dacă n-ar fi avut reflexe bune, l-ați fi trântit pe băiețaș!

După ce constată că pericolul fusese definitiv îndepărtat, încercă să-și revină și își aduse brusc aminte de bărbatul care pornise în urmărirea copilului. Oare scăpase și el teafăr din acel incident?

Oftă ușurată în momentul în care acesta apăru brusc lângă ei. Îl examină îngrijorat pe fiul lui, ca să se asigure că nu era rănit.

– De ce ai făcut o asemenea prostie, Ricky? De obicei ești foarte cuminte...

Individul avea în jur de doi metri. Blugii îi erau plini de praf, avea mâneca de la cămașă sfâșiată și o rană sângerândă pe obraz. Cu toate astea, își concentra toată atenția asupra copilului. Oare ce fusese în capul lui Ricky? Tocmai era pe cale să adoarmă, când deodată începuse să alerge ca din pușcă. Ce i se întâmplase oare?

Când auzi vocea tatălui său, Ricky își ridică fața de pe umărul lui Mandy. Sub buclele ciufulite de păr, ochii îi erau înecați în lacrimi, dar trăsăturile îi erau luminate de un zâmbet radios.

– Tăticule, tăticule! Es mama! Esta aqui! Ea este! Am regăsit-o! exclamă băiețelul agitat, într-un amestec de engleză cu spaniolă.

Tatăl lui se albi la față. „Oh nu! își spuse el. Nu după atâta timp! De ce oare s-o încăpățâna Ricky să umble după fantome,

după umbrele unei realități dispărute pentru totdeauna? Verdele de smarald al ochilor lui și negrul cu sclipiri arămii al părului contrastau cu paloarea feței acestuia. El întinse mâinile ca să-l ia din brațele tinerei.

Atmosfera deveni foarte tensionată, în timp ce bărbatul îl zgâlțâia pe fiul lui fără menajamente.

– No es tu mama! Me oyes? Nu e mama ta! Înțelegi? Mama ta a murit!

Strângându-l apoi la piept pe fiul lui, se întoarse spre femeia care salvase viața fiului său ca să-i explice cauzele purtării ciudate a acestuia. Atunci când se uită însă pentru prima oară la ea, scoase un strigăt de groază.

– Oh, Dumnezeule mare! E imposibil! Nu poate fi adevărat!

Vederea chipului atât de cunoscut îi frânse inima. Neliniștea din privirea aceea profundă, rănită și acuzatoare în același timp și buzele acelea tremurânde îl bântuiseră ani în șir. Nu-și va putea oare găsi liniștea niciodată? Va fi în continuare urmărit cu o cruzime necruțătoare sau visul devenise realitate?

Întinse o mână șovăitoare, îi atinse obrazul neted cu respect și apoi se dădu repede înapoi, ca și cum atingerea aceea l-ar fi ars la degete. Era un miraj, o șarlatanie!

Trăsăturile lui exprimară pe rând durere, repulsie și groază. Brațul lui se ridică din nou, de parcă ar fi fost mânat de o voință proprie, dar imediat îi căzu pe loc, după ce reușise să-și recapete stăpânirea de sine, cu prețul unor eforturi supraomenești.

– Dumnezeule mare! gemu el cu o voce răgușită. Probabil că am înnebunit de tot!

Apoi îi întoarse spatele brusc și se depărtă de ea rapid, strângându-l la piept pe băiețelul care se zbătea în brațele lui urlând.

Nimeni nu înțelegea ce se petrece. În cele din urmă, o doamnă în vârstă își exprimă mirarea cu voce tare.

– Ce individ ciudat! N-a spus nici măcar mulțumesc!

Și adresându-se tinerei care îl salvase pe copil, adăugă:

– Sper că n-ați pățit nimic. Aveți rochia ruptă puțin.

– Nu, totul este în regulă. Numai că....

Vocea lui Mandy se stinse în timp ce se uita spre silueta impresionantă a bărbatului care dispărea după colțul străzii. Nici nu se clintise din loc din momentul în care acesta îi luase copilul din brațe. Îl cunoștea... și îl cunoștea pe băiețaș.

– Cum vă numiți? se interesă doamna în vârstă, îngrijorată de purtarea lui Mandy care era vizibil tulburată.

– Mandy. Ăăă... Amanda Edwards, îi răspunse ea automat.

– Îi cunoșteați pe cei doi?

Mandy rămase nemișcată. Numai fusta de mătase de culoarea piersicii era fluturată de vânt, lăsând să se vadă din când în când o vânătaie mare pe picior. Începu să tremure ușor.

– Poftim? A, nu! Habar n-am cine sunt.

Se aplecă să-și adune pachetele de pe jos șoptind:

– Bărbatul acela... Parcă...

Dar se opri imediat, refuzând să dea frâu liber temerilor ei.

– Sper că nu mi s-a spart vasul... Mama ar fi foarte dezamăgită.

După ce își adună ultimele pachete, se grăbi să ajungă la hotel, unde se cazase împreună cu părinții ei. Cu puțin noroc, poate ar fi reușit să se schimbe până la venirea lor și n-ar mai fi fost nevoită să le explice... inexplicabilul.

***

Situat pe Center Street, hotelul Internacional era o clădire veche cu un aspect impozant. În interiorul restaurantului domnea o atmosferă liniștită și romantică. Latura acestuia cu vedere spre Pennsiylvania Avenue era împărțită în separeuri din fier forjat și marcau în mod foarte inspirat grădinile interioare ale caselor particulare din vechiul Mexico.

Felurile de mâncare, americane sau exotice, erau foarte apetisante, dar în seara aceea Amanda Edwards nu simțea nici o plăcere să ia masa aici. Cufundată în gânduri, era evident că avea mintea în altă parte.

Părul ei bogat, prins cu un pieptene magnific și pielea ei bronzată, atrăgeau privirile tuturor bărbaților. Îmbrăcată într-o rochie cu bretele din mătase galbenă, care îi scotea în evidență superbele forme ale siluetei perfecte, garnisită în jurul decolteului cu mai multe volane din dantelă, părea o prințesă din epoca spaniolă.

Dar Mandy nu era atentă la ocheadele admirative ale celor din jur. Privea visătoare pe fereastră spre parcul în care îi

zărise pentru prima oară pe băiețaș și pe tatăl lui. Din câte înțelegea, băiatul o luase drept mama lui. În plus, și tatăl acestuia fusese foarte șocat de asemănarea dintre cele două femei.

Amanda se foi nervoasă pe scaun, încercând să îndepărteze o durere nedefinită. Își duse gânditoare mâna la obraz, în locul în care o atinsese bărbatul, apoi, tresărind, și-o retrase imediat și începu din nou să se uite spre parcul plin de verdeață.

Copilul o emoționase. Era atât de mic. Avea numai patru sau cinci ani. Cum se numea oare? Eric? Rick? Nu, Ricky. În ce împrejurări își găsise oare mama lui moartea?

De ce se aștepta să-i revadă în orice clipă? De ce chipul necunoscutului i se părea familiar? Nu se mai întâlnise niciodată cu ei, dar cu toate astea... îi lăsaseră o impresie ciudată, ca și cum...

– Mandy! Mandy! Nu te simți bine?

Vocea tatălui ei o aduse brusc la realitate.

– Poftim?

Privirea lui Jonathan Edwards era îngrijorată. Fiica lui se purta straniu de când el împreună cu soția lui se întorseseră la hotel. Se întreba dacă era mai bine s-o ia la întrebări sau s-o lase să-și rezolve problemele singură.

Oftă adânc atunci când văzu că Mandy doar ciugulește din mâncare. Neacordând nici o atenție prezenței lor, se uită fix la întunericul de afară. Întâlnind privirea soției sale, Ruth, încruntă din sprâncene cu un aer îngrijorat.

Ruth își împinse farfuria cu o expresie resemnată. Fiica și soțul ei erau foarte apropiați, fapt destul de neobișnuit pe vremea aceea. Totuși, atunci când Mandy se închidea în ea însăși, Jonathan cerea ajutorul mamei acesteia ca s-o determine să vorbească, fără să-și dea seama totuși că, la douăzeci și șase de ani, nu mai putea fi forțată să-i facă anumite confidențe.

Mandy se purtase ciudat toată după-amiaza. De altfel, fusese agitată pe durata întregii călătorii, ca și cum ar fi regretat că o inițiase. Ruth se abținuse în câteva rânduri să-i pună întrebări, preferând să se limiteze la o rezervă discretă.

După o zi de turism, Mandy arăta mult mai relaxată. În dimineața aceea, se hotărâse să nu-i însoțească pe părinții ei în vizita pe care o făcuseră la studiourile Hollywood, deoarece se părea că are alte planuri. De când se întorseseră la hotel însă, tânăra avea pe față expresia aceea rătăcită care o chinuise atât de mult după coșmarul pe care îl trăise.

În copilărie Mandy fusese arareori tulburată de vise urâte, dar într-o noapte, în urmă cu vreun an și jumătate, trezise toată casa din somn cu țipetele ei. Părinții ei o găsiseră în pat, năucă și albă la față, cu ochii pierduți în gol. Probabil că se zbătuse în timpul somnului, pentru că așternuturile erau răvășite și șifonate.

Se agățase de gâtul lor plângând în hohote, implorându-i să n-o părăsească. În cele din urmă, Jonathan îi administrase un somnifer și petrecuse toată noaptea la căpătâiul ei, împreună cu soția lui.

A doua zi dimineață, mai calmă și mai relaxată, Amanda își ceruse scuze pentru purtarea ei copilărească și chiar suportase cu stoicism ironiile fratelui său. Totuși, proasta ei dispoziție prelungită în timp nu-i scăpase tatălui ei. După ce, după câtva timp, o întrebaseră despre coșmarul ei, le mărturisise că avusese pur și simplu o senzație de singurătate cumplită, fără să mai ofere și alte explicații.

Acum părea cuprinsă de aceeași angoasă. Era încruntată, cu trăsăturile feței crispate, privirea rătăcită și mintea în altă parte.

Ruth oftă enervată și-i spuse soțului ei:

– De fapt, nici nu știu care e mai rău dintre voi doi!

Apoi, întorcându-se spre Amanda, o întrebă:

– Ai de gând să termini aperitivul?

Tânăra tresări.

– Îmi pare rău... Ce-ai spus?

– Ai de gând să termini odată de mâncat?

– Oh! Ăăă... Nu. Nu mi-e prea foame.

– Ce e cu tine, Mandy? spuse tatăl ei. De obicei ai o foame de lup.

Ea se mulțumi să-i zâmbească forțat, ceea ce reuși să-l dezarmeze pe tatăl ei.

Lucrurile nu se anunțau a fi prea ușor de abordat... își spuse Ruth.

– Mandy, vino în apartamentul nostru, ca să stăm puțin de vorbă.

– Bine. Voi încerca să vă spun despre ce este vorba, dar nu știu dacă voi fi în stare să vă explic tot.

Pe drum spre apartament, nimeni nu scoase nici o vorbă. Amanda zâmbi când observă că părinții ei se așază pe canapea. Jonathan o luă pe Ruth pe după umeri și o sărută pe frunte. Ce pereche minunată formau împreună! La cincizeci și șapte de ani, Ruth era o femeie scundă și plinuță, cu părul încă foarte negru, care se îmbrăca în culori vii și vesele. Păreau atât de fericiți împreună! Mandy nu voia deloc să-i facă să sufere. O forță irezistibilă o împinsese să vină în acel oraș, ca să încerce să reconstituie jocul de puzzle al coșmarului ei, dar, din păcate, anumite piese lipseau. Oricum, acel bărbat făcea parte din el. Acum era convinsă de asta.

– Mandy!

Vocea mamei îi întrerupse șirul gândurilor.

– Te doare piciorul? Văd că șchiopătezi puțin. Te-ai rănit azi?

– Ăăă... Nu, nu chiar. Am numai o vânătaie. De fapt, este o poveste mai lungă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Vrei să ne povestești? se interesă Ruth cu blândețe.

Mandy se încruntă.

– Da, dar probabil vi se va părea la fel de greu de înțeles ca și mie.

Inspiră adânc aer în piept și se strădui să-și adune gândurile.

– Cred că vă amintiți cât de mult mi-am dorit să vin în acest oraș, ca să cunosc locul în care m-am născut.

– Bineînțeles, dar ce legătură are asta cu ceea ce s-a petrecut astăzi?

– Oh, habar n-am... Totul este atât de confuz... Coșmarul acela oribil... și bărbatul acela... adăugă ea uitându-se spre parc, tremurând ușor.

– Care bărbat? o întrebă Jonathan cu o asprime neobișnuită în glas. Ți-a făcut vreun rău?

– Liniștește-te, Jonathan! interveni Ruth. Dacă s-ar fi întâmplat ceva grav, sunt sigură că Mandy ne-ar fi spus până acum. Ar fi mai bine să înceapă cu începutul.

Mandy se uită la chipurile îngrijorate ale părinților ei. Îi iubea atât de mult! De ce să le mai strice și ea liniștea cu problemele acelea care erau rodul imaginației sale?

– Am impresia că mă aflu în fața unei treburi foarte anevoioase. Totul este atât de încețoșat... și datează de pe vremea când am avut coșmarul acela. Deodată, m-am trezit cu o cumplită senzație de singurătate. Era ridicol, totuși. Voi erați amândoi acasă. Randy nu era, dar Peter cu soția și copiii lui se aflau acolo. Era în mijlocul lunii decembrie. Nimeni nu s-ar fi gândit să plece în toiul nopții din casă, și cu toate astea, m-am simțit îngrozitor de singură, ca și cum cineva sau ceva dispăruse definitiv din viața mea. Ideea de a întreprinde această călătorie mi-a venit în minte în acea clipă. Printr-o misterioasă intuiție, am făcut o legătură între acest loc și visul meu urât.

– Dar ai părăsit orașul acesta când aveai trei zile! îi spuse mama ei.

– Știu. E o prostie, nu-i așa? Dar și o ciudățenie. Orașul acesta frumos îmi place foarte mult, datorită climei lui calde și

plăcute și vecinătății oceanului. Totuși, o umbră invizibilă mă tulbură în mod ciudat și mă împiedică să mă simt bine.

– Dar, copila mea, tu erai mereu bine dispusă și veselă, observă Jonathan descumpănit. De la ce ți se trage tristețea asta?

– Nu știu, tată.

Amanda făcu o pauză, după care adăugă aproape în șoaptă:

– Ieri am fost la cimitir.

– Da, ne-ai spus. Ai avut toate motivele s-o faci. Carmen și Patrick Reilly au fost părinții tăi naturali. Era normal să te duci să te rogi la mormintele lor.

– Mandy, ce vrei să găsești? o întrebă mama ei, străduindu-se să atingă esența problemei.

– O explicație.

– Și...?

– Nimic, dar locul era încântător, arăta foarte romantic.

– Excursia asta nu te-a tulburat prea mult?

– Nu. De fapt, m-am simțit urmărită după aceea.

– De ce?

– Știu că m-ați crescut de când eram în leagăn. N-aș fi vrut în nici un caz să vă rănesc...

– Mandy, o opri Ruth. Nevoia de a ști mai multe despre părinții tăi naturali mi se pare absolut firească. Pat era vărul meu și amândoi erau prietenii noștri. După accidentul de mașină care s-a soldat cu moartea tatălui tău, știam deja că vei trăi alături de noi. Carmen ne rugase să fim nașii tăi și se pregătea să se mute la noi, pe coasta de est.

– Când a murit, te-am adoptat. Nu ți-am ascuns niciodată adevărul în legătură cu Pat și Carmen. De ce te preocupă acest subiect abia acum? Îți era teamă că n-o să fii iubită la fel de mult ca băieții noștri?

– Nu, deloc, dar voiam să risipesc orice îndoială referitoare la sentimentele mele față de voi. Pelerinajul acesta mi-a luat o mare piatră de pe suflet. Le-am văzut mormintele, le-am dus flori. Dispariția lor atât de devreme m-a făcut să sufăr foarte mult, dar pe voi vă iubesc din toată inima, pentru că voi sunteți adevărații mei părinți.

După o scurtă tăcere, Mandy continuă:

– După aceea, m-am simțit mult mai bine. Fantomele și umbrele se împrăștiaseră. Azi-dimineață m-am dus să fac cumpărături. Soarele strălucea, păsărelele ciripeau... Eram atât de fericită pe când ieșeam din magazinul de porțelanuri... Găsisem exact ce voiam. Apoi am traversat strada și am văzut în parc un băiețaș, însoțit de doi bărbați. Unul din ei purta un costum negru, iar celălalt era îmbrăcat mai sport, în niște blugi vechi și o cămașă galbenă cu mânecile suflecate.

Ruth și Jonathan schimbară niște priviri mirate, în timp ce fiica lor continua descrierea amănunțită a acestuia.

– Era înalt. Ca tine, tată. De-a dreptul uriaș! Ținea copilul în brațe. Cred că era fiul lui.

Tânăra miji ochii, încercând să-și amintească toate detaliile.

– Aveau părul de aceeași culoare, foarte negru, cu reflexe arămii, aproape roșii. Băiețașul, care se numea Ricky, tocmai

se trezise din somn și mă privea fix. Nimeni nu se mai uitase la mine în felul acela. Avea aerul că mă cunoaște și că așteaptă ceva de la mine. Era foarte ciudat…

Se înfioră fără să vrea.

– Îmi amintesc că i-am zâmbit, deoarece mă privea insistent. Apoi m-am întors în intersecție, ca să o iau pe Pennsiylvania Avenue și să ajung la hotel. Deodată, am auzit un concert asurzitor de claxoane…

Le povesti apoi toată întâmplarea și rolul pe care îl jucase ea în salvarea băiețașului. Văzând exclamațiile speriate ale părinților ei, se grăbi să-i liniștească. Fusese lovită de mașină, dar nu era rănită. În câteva zile, vânătaia va dispărea fără urmă.

Vocea începu să-i tremure în timp ce evoca evenimentele care urmaseră după aceea:

– După ce m-am liniștit în legătură cu starea mea și a copilului, am fost interesată de ce se întâmplase cu bărbatul rămas întins pe caldarâm. Când apăruse, răsuflase ușurată, dar la început el nici măcar n-o observase și nu avusese ochi decât pentru fiul lui.

– Am avut o senzație stranie de déjà vu. Strada și scena aceea nu-mi erau total necunoscute, ca și mirosul acela de gaz de eșapament și vacarmul asurzitor al mașinilor. Îl cunoșteam pe acel om.

Mandy le reproduse cuvintele pline de bucurie ale lui Ricky, care credea că își regăsise mama. Apoi le-a descris expresia chinuită, disperată a bărbatului, atunci când l-a smuls din brațele ei. Intensitatea emoțiilor reflectate de trăsăturile lui îngrozite.

Totuși, Amanda păstră tăcerea în legătură cu gestul lui de a o atinge pe obraz cu duioșie.

– Apoi mi-a întors spatele și a plecat. Am rămas țintuită locului ca și cum aș fi paralizat brusc. Aveam impresia că trăiesc din nou acel coșmar cumplit...

Deodată, izbucni în lacrimi. Ruth o îmbrățișă ca să-i mai aline durerea. Jonathan spuse:

– Acum totul e în regulă, frumoasa mea prințesă. N-o să ți se întâmple nimic rău. Oricum, mâine după-amiază plecăm acasă. Probabil că ai suferit un șoc din cauza accidentului. E o reacție normală în asemenea situații. Ești cu noi, nu trebuie să te mai temi de nimic.

Hohotele de plâns se mai răriră și în cele din urmă tânăra se liniști. Șopti apoi cu o voce nesigură:

– Mă bucur că plecăm acasă. Acum nu-mi mai place acest oraș.

Capitolul 2

Steven Harper puse stiloul pe birou și începu să admire priveliștea pitorească prin fereastră. Se bucura în sfârșit de schimbarea pe care și-o dorea atât de mult, dar nu-și închipuise niciodată că va reîncepe totul de la zero în acea ambianță.

De când terminase studiile, lucrase la o firmă importantă dar banală. Nu regreta acea experiență. De fapt, spiritul lui competitiv îl silise să se lupte și îi permisese să fie promovat foarte rapid, dar acum se găsea într-un decor total diferit. Devenit director adjunct al unei firme de informatică, se pregătea să-și schimbe complet stilul de viață, stabilindu-se pe dealurile verzi din Orange Country, în statul New York. Deocamdată, fiind ocupat cu afacerile și găsirea unei locuințe, n-avusese timp să exploreze împrejurimile. Abia avusese timp să-i cunoască pe cei aproximativ douăzeci de angajați ai firmei. Și când va veni aici și familia lui, va avea și mai puțină libertate.

Steven Harper își întinse brațele musculoase deasupra capului, apoi își încrucișă mâinile la ceafă și își dădu capul pe spate, ca să-și destindă mușchii spatelui și gâtului care deveniseră dureroși. Se duse apoi la fereastră și se uită la ceas. Era un cadou de la soția lui. Pilar i-l oferise la prima aniversare a căsătoriei lor.

– Doamne sfinte! Sunt mort de oboseală! șopti el.

Programul pe care îl verifica îi făcea probleme. Probabil că va trebui să refacă mare parte din el, ceea ce îi va lua foarte mult timp. Deocamdată, Steven nu așezase nici un obiect personal în multele rafturi din biroul lui, în afară de o ramă pe colțul biroului. Când văzu fotografia fiului său, schiță un zâmbet ușor, plin de tristețe. Avea un aer atât de singuratic, deși lângă el se afla Pilar. Deodată privirea ochilor verzi se înăspri și o expresie glacială se întipări pe chipul său.

– Cine o fi?

Rostise acele cuvinte cu voce tare, deși nu-și dăduse seama că o face. De când o văzuse pe femeia aceea, îi fusese imposibil să se uite la figura lui Pilar fără să se simtă tulburat de imaginea necunoscutei. Chiar și acum, amintirea ei îi provoca o durere ascuțită, de nesuportat.

– Pe moment, am crezut că...

Se întoarse spre fereastră, gândindu-se la trecut. Timp de o fracțiune de secundă, crezuse că îi apăruse dinainte Pilar în persoană, dar era absolut imposibil. Pilar era moartă.

De ce oare îi fusese răpită de o soartă atât de crudă! Își pusese de multe ori această întrebare... De atâtea ori îl

implorase pe Dumnezeu să-i asculte rugăciunile. Ar fi făcut orice sacrificiu ca s-o mai vadă măcar o singură dată. Și chiar atunci...

Femeia aceea îl privise cu aceiași ochi verzi ca ai lui Pilar. Atunci când îi atinsese pielea feței, buzele roșii ale acesteia se întredeschiseră cu o expresie dureroasă. O șuviță din frumosul ei păr negru i se înfășurase în jurul încheieturii, ca pentru a-l reține și el fusese nevoit să tragă ușor ca să se desprindă de ea. Părul lui Pilar nu era atât de lung. Aceasta era mica diferență dintre ele.

– Dracu s-o ia! înjură el.

Răsfățat de bunicii materni, Ricky tocmai începuse să-și revină de pe urma morții mamei lui. La puțin timp după dispariția ei tragică, Steven se mutase cu ei în speranța că va recăpăta încrederea fiului său și își vor îmbunătăți relațiile cu el. Atunci când i se propusese acest post în statul New York, în luna iunie, șovăise îndelung. Pe de o parte, acest fapt îl va obliga să părăsească statul California, unde ocupa o funcție importantă în specialitatea lui. Pe de altă parte, s-ar fi simțit dezrădăcinat, ca și fiul său.

Plecarea lor din San Francisco risca să compromită fragilul echilibru al relațiilor dintre el și Ricky, dar cum putea să refuze o promovare care poate i-ar fi adus statutul de asociat? În cele din urmă, acceptase.

Mary și Ildemaro Herrera, socrii săi, îl încurajaseră să ia această hotărâre. Se gândeau chiar să vină și ei ceva mai târziu să se stabilească pe coasta de est, deoarece Pilar fiind unica lor fiică, nu mai aveau alți nepoți și nu voiau să se despartă de Ricky.

Întâlnirea de coșmar cu sosia lui Pilar din luna iunie întărise hotărârea lui Steven și așteptase luna august cu nerăbdare. Chiar și acum, când se găsea la mii de kilometri distanță, nu putea să se gândească la acel incident fără să se cutremure de groază. N-ar mai fi fost în stare să trăiască acolo, temându-se permanent de apariția acelei fantome. Până la urmă, și-ar fi pierdut mințile.

Steven se gândi la reacția fiului său. Aflat în pragul unei crize de isterie, îl implorase pe tatăl lui să-l ducă din nou în parc, părând foarte hotărât s-o regăsească pe acea femeie. Legăturile firave care se creaseră între ei se rupseseră, ca și cum n-ar fi existat niciodată. În cele din urmă fusese mai ușurat când reușise să-l lase pe băiat la părinții lui, în timp ce el își căuta o locuință. Simțea nevoia să uite tot ce-i amintea de Pilar: fiul lui, Ildemaro și Mary Herrera și chiar proprii părinți. De ei scăpase, dar nu reușea să facă același lucru cu el însuși.

Străduindu-se să se scuture de proasta dispoziție care pusese stăpânire pe el, își luă haina, își strânse nodul cravatei, părăsi biroul și bătu la ușa de alături.

– Plec mai devreme, Jon, spuse el din pragul ușii. Părinții mei îl aduc astăzi pe Ricky și vreau să-i întâmpin când sosesc.

Patronul lui Steven ridică ochii spre el.

– Desigur, Steven. Oricum ai stat peste orele de program.

Bătrânul își drese glasul.

– Totuși, dacă mai ai un minut disponibil, aș vrea să știu dacă ai puțin timp liber să arunci o privire asupra dosarului pe care mi l-a trimis Reynolds.

– Reynolds? Îmi pare rău, unele nu-mi spune nimic.

Jon îi făcu semn să ia loc.

– Nu e nici o problemă. Mai întâi termină proiectul în curs. Cum mai stai cu el?

– Destul de bine. Cred că va fi gata la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Perfect, perfect! îi răspunse Jon cu un zâmbet de scuză. Nu vreau să te limitezi la munca de programator, dar, dat fiind că ești foarte bun în domeniul acesta, profit de amabilitatea ta ca să recuperăm din întârziere.

– După asemenea vorbe, chiar că nu pot să vă refuz! Unde este raportul Reynolds?

Jon începu să râdă.

– Nu, nu. Nu vreau să te suprasolicit. Ți-l voi da personal imediat ce vei termina programul la care lucrezi în prezent. Vei studia câte puțin din el în fiecare zi și restul timpului îl vei folosi ca să te familiarizezi cu compania noastră.

– Despre ce este vorba?

– E un contract mai interesant decât afacerile noastre obișnuite, de aceea aș dori să te implici în rezolvarea lui. Ceilalți cinci programatori angajați la noi sunt foarte competenți, dar tu ai mult mai multă experiență. De fapt, pe măsură ce te văd lucrând, sunt din ce în ce mai mirat de modestia CV-ului tău.

Măgulit de compliment, Steven schiță un zâmbet și îl întrebă:

– Ce vrea Reynolds?

Jon încercase de mai multe ori să poarte o discuție mai personală cu tânărul, dar n-avusese nici un succes. Dându-se încă o dată bătut, începu să-i explice despre ce era vorba.

– Compania lui și a noastră au legături foarte strânse. Noi cumpărăm de la el majoritatea materialelor noastre brute, dar între timp Pete și-a dezvoltat foarte mult afacerea și și-a diversificat activitatea. S-a asociat recent cu mai multe firme ca să cumpere Agenția Imobiliară Comercială din New York. Ei sunt specializați în vânzarea de clădiri pentru birouri în tot statul, dar scot cel mai mare profit din orașele mari precum New York, Syracuse, Albany și Buffalo. Se mai ocupă și de închirieri și au filiale în toate centrele urbane importante. Totuși, majoritatea tranzacțiilor se semnează în Manhattan. În prezent au mari probleme cu inventarierea bunurilor lor, mai ales a celor de închiriat. Pete vrea să ne încredințeze conceperea unui program care să permită fiecărei agenții să aibă acces pe loc la fișierul central și să fie la curent cu toate tranzacțiile în curs. Vor avea nevoie de informații referitoare la imobile, vânzările efectuate și oferte. Același lucru și pentru închirieri. Fiecare filială va avea propriul ei terminal care va intra în contact direct cu calculatorul central din Manhattan. Te interesează?

– Foarte mult. Vom primi sarcina să ne ocupăm de toată instalația sistemului?

– Da. Pete vrea neapărat să informatizeze totul, începând cu salariile angajaților și până la contabilitatea serviciilor juridice. Dacă accepți să preiei afacerea, va trebui să petreci ceva timp în firma lui, ca să afli ce nevoi specifice au. Ai putea însă să te întorci acasă în fiecare seară. Sediul companiei lui e numai la o oră de mers de aici.

– Sunt gata să studiez afacerea, dar dacă mă voi ocupa de ea numai câteva ore pe zi, înseamnă că va dura ceva timp. Reynolds este dispus să aștepte?

– Pete Reynolds este un foarte vechi prieten de-al meu. Mi-am botezat și fiul mai mare cu numele lui. Știe cum stau lucrurile și va avea răbdare atâta timp cât va fi necesar. Este încântat de colaborarea cu tine, deoarece a fost și el foarte impresionat de autobiografia ta. Oricum, durata lucrărilor nu are prea mare importanță.

– E-n regulă atunci, spuse el pe un ton obosit.

Șeful lui se uită la el uimit. Părea mai agitat și mai încordat decât de obicei. Oare era surmenat? Probabil că schimbările din viața lui profesională îi dereglaseră bioritmul.

– Pari obosit, Steve. Trebuie să te menajezi. Dacă vrei, poți să-ți iei câteva zile de concediu.

– Nu. Simt numai nevoia de a face mișcare în aer liber.

– Ei bine, află că nu-ți va lipsi deloc mișcarea la Shaw. Cu cele două hectare de teren pe care le ai, vei fi nevoit să tunzi peluza destul de des. La New York nu e ca în California. Aici plouă des și iarba crește foarte repede.

Steven începu să râdă. De o lună și jumătate de când lucrau împreună, șeful lui nu-l văzuse niciodată descrețindu-și fruntea sau glumind. Conform zvonurilor pe care le auzise, tragedia vieții lui personale îl afectase foarte mult.

– Ai început să te acomodezi?

– Da. Aș fi preferat o casă mai mică, dar am vrut neapărat o grădină mare pentru Ricky. În ultimii doi ani a stat închis în niște apartamente.

– Ei bine, în parcul acela minunat se va simți cel mai fericit copil din lume.

– De fapt, cred că voi accepta oferta dumneavoastră și voi lipsi luni. Trebuie să-l înscriu pe Ricky la grădiniță. Cursurile au început deja, dar nu cred că vor fi probleme.

– Oricum, nu e nevoie să cauți o bonă pentru seară. Fiica mea este învățătoare la Jefferson. Ea îl va însoți și băiatul va rămâne cu ea sau soția mea până la întoarcerea noastră acasă.

– N-aș vrea să abuzez de generozitatea dumneavoastră, îi răspunse Steven, foarte tentat să accepte.

– Nu ne deranjează deloc. Oricum suntem vecini și Ruth iubește la nebunie copiii. Va fi încântată să se ocupe de el.

– La vârsta asta, băieții sunt niște adevărați drăcușori...

– Nu-ți face griji, e obișnuită. De altfel, fiica noastră era și mai rea, deoarece se lua la întrecere cu frații ei.

– Acum, m-am dus. Altfel, părinții mei vor sosi înaintea mea.

După plecarea lui Steven, Jonathan Edwards se întoarse la dosarele lui.

***

Era aproape patru după-amiază când Steven apucă pe aleea lată care ducea la noua lui locuință pe care o cumpărase pentru el și fiul lui. Cu câteva zile în urmă, muncitorii de la „mutări“ îi aduseseră o parte din mobilă și alte obiecte. Aproape tot mobilierul însă, era nou. Voia să înceapă totul de la zero.

Când sosiră tatăl și mama lui, Steven avea o senzație stranie de bucurie amestecată cu teamă. Deși era nerăbdător să-i vadă pe fiul și părinții lui, își făcea griji pentru felul în care va reacționa copilul, al cărui comportament se înrăutățise foarte tare după incidentul din parc.

Martha și Henry îl strânseră în brațe cu afecțiune, dar Ricky rămase deoparte.

– Nu îl săruți pe tatăl tău? îl întrebă Martha cu blândețe.

– Nu mai sunt un bebeluș, spuse el posomorât, lovind cu vârful pantofului în pământ.

Steven oftă. Băiatul nu va ceda decât după o luptă înverșunată. Nevrând însă să strice atmosfera revederii, se strădui să râdă, ca și cum refuzul fiului său nu-l afecta prea mult. Le spuse părinților săi:

– S-au cam schimbat vremurile, nu-i așa? Tinerii din ziua de azi își afirmă foarte devreme independența. Ce-ar fi să facem o vizită mai detaliată?

Martha intră înăuntru, pălăvrăgind cu o veselie prefăcută. Când ajunseră în bucătăria luminoasă și spațioasă, Ricky exclamă deodată:

– Hei! E o gaură în zid, sub dulapuri!

– Asta este pentru trecerea farfuriilor în partea cealaltă, îi explică Steven.

Ricky își vârî capul prin deschizătură.

– Pot să mă urc pe pervaz și să sar în camera cealaltă! spuse Ricky triumfător.

– Ricky! îl dojeni Martha cu asprime. Îți interzic să faci așa ceva!

– Tati!

– Bunica ta are dreptate, îi răspunse Steven zâmbind. Fără acrobații de genul ăsta, ai înțeles?

Vizitară apoi biroul și salonul, care oferea o priveliște splendidă spre pădure și în care trona un șemineu uriaș.

– Oh, Steven, este superb! exclamă Martha.

Entuziasmul mamei sale îi făcu lui Steven o mare plăcere.

– Și eu am fost cucerit de peisaj.

– Nu mă așteptam la o casă atât de mare, spuse Henry Harper cu o voce șovăitoare.

– E un cadru ideal pentru a crește un copil, spuse soția lui. E de o mie de ori mai bine decât la periferia unui oraș suprapopulat.

– Am cumpărat casa asta chiar din acest motiv. La început, mărimea ei m-a descurajat, dar prețul relativ modest m-a determinat s-o cumpăr.

– Ei bine, fiule, ce părere ai?

– E destul de mare pentru un ponei?

Tatăl lui izbucni în râs.

– Deocamdată nu, dar s-ar putea să fie data viitoare, de ziua ta.

După ce luară masa într-o atmosferă veselă, Martha îl duse la culcare pe băiețaș, iar cei doi bărbați spălară vasele.

Înainte să adoarmă, Ricky o chemă pe bunica lui.

– Grandmartha!

Martha Harper zâmbi. În ciuda insistențelor lui Steven și Pilar, Ricky nu renunțase la poreclele hazlii. Ca să facă diferența între bunici le spunea Grampie și Grandmary celor din partea mamei și Gramps și Grandmartha celor din partea tatălui.

– Mâine pleci? continuă copilul.

– Da, spre seară. Gramps trebuie să reînceapă serviciul.

– Pot să vin și eu cu voi?

– Nu-ți place aici? îl întrebă Martha, întristată de întrebarea lui. În curând, vei avea o mulțime de prieteni.

El aruncă o privire plină de teamă spre figura aspră a tatălui său și ochii i se umplură de lacrimi.

– Am găsit-o o dată. Ar putea să mi se întâmple din nou, șopti el.

Martha îl strânse la piept. Se întoarse și văzu trăsăturile crispate ale fiului ei. Steven rămase nemișcat, apoi plecă furios la parterul casei. După ce îl liniști pe băiețel, Martha coborî și ea.

Soțul ei își umplea pipa, cufundat în gânduri. Așezat în fața șemineului rece, Steven bea dintr-un pahar mare de whisky. După ce puse paharul pe măsuță, își sprijini coatele pe genunchi și-și luă capul în mâini, tremurând ușor.

Martha întâlni privirea lui Henry și se încruntă îngrijorată. Nesimțindu-se în stare să o îmbărbăteze, el dădu din umeri cu tristețe. Era evident că purtarea fiului său îl tulbura și pe el la fel de tare.

Ea se apropie de Steven și îi puse mâna pe umăr.

– Semănau atât de mult una cu alta? îl întrebă ea cu blândețe.

El îi răspunse cu o voce chinuită.

– Mamă, vreme de câteva clipe, chiar am crezut că o am în fața mea pe Pilar.

Capitolul 3

Afară era aproape ziuă. Neputând să doarmă, Steven se răsuci în așternuturi. Era chinuit de o mulțime de amintiri care îi măreau confuzia și disperarea. Nu reușea deloc să se relaxeze. Durerea provocată de moartea soției sale nu-i trecuse și purtarea fiului său îl îngrijora foarte tare. Oare se va resemna vreodată Ricky și va accepta ideea că își pierduse mama pentru totdeauna? Era revoltat de cruzimea sorții care îl lovise. Copilul lui era văduvit pe nedrept de iubirea maternă și nici lui nu reușea să-i treacă supărarea. Cum să accepte tragedia unei dispariții atât de bruște? În plus, nu reușea să scape de un nesuferit sentiment de vinovăție, deoarece el o îndemnase pe Pilar să plece.

Cu ochii privind în gol, era total indiferent la ce se întâmpla în jurul lui și nu simțea nici măcar briza care îi mângâia picioarele. Absorbit de gânduri negre, retrăia evenimentele din ultimele zile. Eșecurile repetate ale relațiilor

lui dificile cu Ricky îl umpleau de o frustrare insuportabilă. Nu era însă vina copilului. Din cauza neputinței lui de a-i explica situația, se considera unicul responsabil pentru starea aceea nefericită de lucruri. Oricum, și el se simțea la capătul puterilor... Dacă Pilar n-ar fi murit în felul acela... Dacă accidentul nu s-ar fi produs atunci...

Ricky era încă mic pe vremea aceea. Se opusese cu înverșunare plecării lui Pilar, agățându-se cu disperare de gâtul ei, plângând încontinuu. Steven fusese nevoit să-l smulgă din brațele mamei lui, care lua o cursă de noapte ca să-i vadă pe părinții ei. Dat fiind că băiețelul nu se liniștea deloc, el plecase în grabă de la aeroport, fără măcar s-o îmbrățișeze pe soția lui.

Și el suferise cumplit din cauza despărțirii. În noaptea de dinaintea călătoriei făcuseră dragoste cu pasiune, bucurându-se enorm de perspectiva de a avea încă un bebeluș, deoarece amândoi își doreau mai mulți copii.

A doua zi, Ricky fusese bosumflat și capricios, încurcându-se printre picioarele mamei sale și cerșindu-i în permanență atenția. Nici amenințările, nici promisiunea unor cadouri la întoarcere nu reușiseră să-l liniștească. Tristețea lui o făcu pe Pilar nervoasă și îngrijorată. Fusese chiar pe punctul de a-și anula biletul de avion.

Dar Steven o sfătuise să nu se dea bătută. Avea nevoie de multă liniște în perioada aceea de început a sarcinii. În plus, era foarte legată de mama ei și nu avea nici un motiv să-i impună sacrificarea acelor mici vacanțe. În consecință, Steven

îl certase foarte aspru pe Ricky, dar vorbele lui rămaseră fără nici un efect. Copilul începuse să urle și să plângă de i se rupea inima.

Avionul spre San Francisco decolase la ora opt în seara de doisprezece septembrie, pe un cer fără nori. Enervat, Steven îl culcase pe Ricky imediat ce ajunsese acasă. Epuizat de strigătele și hohotele de plâns, copilașul adormise în cele din urmă.

Se dusese apoi și el devreme la culcare. Îi era deja dor de Pilar. Se chinuise ore în șir să adoarmă, dar fusese în zadar. Spera să primească un telefon, dar stabiliseră să aștepte până a doua zi, ca să nu-l lipsească pe Ricky de bucuria de a vorbi cu mama lui.

Tocmai ațipise, când soneria de la intrare îl făcu să tresară brusc din somn, la ora două dimineață. Era căutat de doi bărbați.

– Steven Harper?

– Da, îngăimă Steven cu un aer năuc.

Când văzu figurile triste ale celor doi, se încordă brusc și simți un junghi dureros în inimă.

– Cine sunteți? Ce s-a întâmplat? îi întrebă el începând să aibă o presimțise sumbră.

– Îmi pare rău, domnule Harper. A avut loc un accident.

– Pilar! Este rănită?

Impresionat de tulburarea tânărului, polițistul îl anunțase cu cea mai mare blândețe:

– Avionul cu care călătorea soția dumneavoastră s-a izbit de un alt avion în zbor. Nu există supraviețuitori.

Nici acum, la un an și jumătate de la accident, lui Steven nu-i venea să creadă că era adevărat. Dar acesta era numai începutul necazurilor lui.

La trei ani, Ricky nu fusese în stare să înțeleagă ce se întâmplase. Chiar și în timpul slujbei de înmormântare, ceruse încontinuu să se deschidă „cutia" ca să „poată ieși mama din ea". Doborât de propria lui durere, Steven nu se simțise în stare să-i explice cum stau lucrurile. În cele din urmă, Martha îl luase pe copil deoparte ca să stea de vorbă cu el.

Deodată, Ricky se năpustise asupra tatălui său, lovindu-l cu pumnii lui mici și cu privirea plină de ură. Îl acuzase apoi într-o engleză amestecată cu spaniolă:

– Tu ai silit-o pe mama să plece!

– Nu, Ricky!

Îngenunchease lângă fiul lui, care era leit Pilar, și adăugase:

– Și eu eram trist din cauză că pleca.

– Mentiroso! exclamase el în culmea furiei. O voi găsi eu! O voi forța să se întoarcă la mine!

Luni în șir după aceea, se uita cu atenție la toate femeile brunete și cu pielea măslinie. Insistența lui îl rănea adânc pe tatăl lui care devenise din ce în ce mai distant, în timp ce fiul lui se închidea în el însuși. Între ei se căscase o adevărată prăpastie...

Totuși, încet-încet, Ricky renunțase la căutările lui înverșunate. Relațiile dintre ei, încă destul de dificile, începuseră să se îmbunătățească ușor. Tatăl și fiul se apropiau pe zi ce trezea unul de altul...

Deodată, remușcările, singurătatea și disperarea răvășiră trăsăturile lui Steven.

– De ce seamănă atât de mult cu Pilar?

Se ridică brusc din pat și se îndreptă spre baie. Jetul de apă fierbinte îl ajută să se relaxeze. Își frecă pielea cu toată forța ca și cum ar fi căutat să se elibereze de amintirea acelei femei, de senzația stranie pe care i-o lăsase atingerea obrazului și părului ei... Apariția aceea îl tulburase enorm... Îi mulțumea lui Dumnezeu că necunoscuta locuia la mii de kilometri distanță de el...

După ce își puse niște blugi spălăciți și o cămașă, coborî în bucătărie să pregătească micul dejun. Din fericire, dispunea de toată aparatura modernă necesară, care îi va ușura foarte mult sarcina...

După ce puse de cafea, deschise frigiderul și scoase niște ouă și șuncă. Trebuia să-și facă de lucru ca să mai uite de trecut, dar acesta îl chinuia mai departe, fără încetare. Se cutremură când își aminti scena în care Ricky îi implorase pe bunicii lui să-l ia cu ei în California. Era convins că o întâlnise pe Pilar și era hotărât să se ducă după ea.

– Te rog, tati!

– Nu, Ricky, decretase Steven cu o voce hotărâtă.

– Știu cum s-o găsesc, insistase copilul.

– Am spus nu!

Ricky aruncase furios furculița pe masă, în timp ce Martha se străduia să-l liniștească. Steven nu luase în seamă gestul provocator al fiului său. Din nefericire, nu era nici primul, nici ultimul. După moartea lui Pilar, crizele de furie ale lui Ricky duraseră luni în șir.

– Mă va duce Gramps, spusese Ricky cu un aer agresiv.

– Nu.

– Ba da! Ba da!

Enervat la culme de urletele lui stridente, Steven cedase nervos, nemaiputând suporta împotrivirea copilului.

– Ajunge! Urcă imediat în camera ta!

Ricky se ridicase brusc, răsturnând scaunul pe care șezuse.

– Nu! exclamase el bătând din picior, în timp ce lacrimi de furie și neputință i se prelingeau pe obraji.

Steven lovi tare cu pumnul în masă, provocând un zgomot asurzitor de veselă spartă.

– Să nu mai aud nici o vorbă, Ricky! Ieși afară!

– Dacă nu mă lași să plec, am să fug de acasă!

În cele din urmă, ajuns la capătul răbdării, Steven îl prinsese de umeri și îl zguduise puternic, avertizându-l că va mânca bătaie dacă va mai pomeni vreodată despre femeia aceea.

Nu avea de gând să procedeze așa, dar când văzu chipurile șocate ale părinților lui și spaima din privirea lui Ricky, trăsese o înjurătură și ieșise din casă trântind ușa după el.

***

Înscrierea lui Ricky la grădiniță a decurs fără nici un fel de probleme, dar directorul, Ben Campbell, se arătă ușor mirat când descoperi numele întreg al copilului: Enrique Michael Harper y Herrera.

Foarte mândră de originea ei spaniolă, Pilar fusese încântată atunci când Steven îi sugerase să dea primului lor născut numele bunicului său, Ildemaro Enrique Herrera y Martinez. Ricky învățase engleza și spaniola concomitent. În cele din urmă, Enrique devenise Rique și apoi Ricky.

Directorul la arătase grădinița lui Steven și fiului său și îi prezentase educatoarei și colegilor de grupă ai copilului. Deși venise cu două săptămâni mai târziu, doamna Hansen îl asigură pe Ricky că îi va ajunge cu ușurință din urmă pe ceilalți copii. Steven se uită gânditor la el în timp ce se instala cuminte la măsuța lui, apoi merse cu Ben Campbell în biroul acestuia.

– Mai sunt și alte formalități de îndeplinit?

– Ați pomenit despre bilingvismul lui Ricky. Doriți să-l plasăm într-o grupă în care va putea să-și mențină nivelul în limba spaniolă?

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar există o asemenea posibilitate pentru un copil atât de mic?

– Firește. Avem o comunitate hispanică foarte numeroasă și o educatoare foarte competentă. Atunci când a început să lucreze la noi, a propus un program special pentru a putea promova limba spaniolă. Proiectul ei a declanșat un adevărat război. De fiecare dată când îl supunea aprobării consiliului de administrație, era respins, dar ea nu s-a descurajat deloc și a pregătit un dosar complet, plin de cifre și statistici, ca să răspundă obiecțiilor care-i fuseseră făcute. Treaba asta a durat șase luni de zile, dar în cele din urmă programul a fost acceptat în unanimitate!

– Perseverența este o calitate specifică femeilor, observă Steven zâmbind.

– Oricum, tânăra aceasta este uluitoare. Extrem de hotărâtă în ceea ce face și până acum, cel puțin, n-a pierdut încă nici o bătălie. Iese victorioasă din toate confruntările. Predă câteva cursuri la liceul și colegiul din Groshen și după-amiaza vine aici ca să se ocupe de trei grupe diferite. Dacă sunteți de acord, îl voi înscrie pe Ricky la ultimul curs al zilei.

– Ar fi foarte bine, dar fiica șefului meu a avut amabilitatea de a-l duce pe Ricky acasă după ore. La ce oră se termină cursul?

Ben Campbell căută o foaie de hârtie pe biroul lui și o citi rapid.

– Ah! Lucrați pentru Jonathan Edwards, nu-i așa? Înseamnă că nu va fi nici o problemă. Mandy Edwards, profesoara noastră de spaniolă, este fiica lui Jon. Totul s-a rezolvat, așadar. Sper să ne vedem la ședințele cu părinții, încheie el zâmbind.

– Îmi va face o mare plăcere să particip! îl asigură Steven.

Capitolul 4

– Astăzi v-ați comportat pur și simplu jalnic, comentă Mandy pe un ton aspru.

Ridicând tonul pentru a acoperi vacarmul creat de copii, continuă în spaniolă:

– Mergeți și jucați-vă în curte. În liniște! Rămâneți acolo până va suna clopoțelul, dar vă avertizez că dacă nu sunteți cuminți, veți regreta amarnic. Ați înțeles?

Băiețașii și fetițele o ascultară cu docilitate. Majoritatea lor o cunoșteau pe domnișoara Edwards de anul trecut și se fereau să se revolte împotriva acceselor de severitate neobișnuite ale acesteia. În realitate, nu era furioasă pe ei, dar nu tolera indisciplina.

Oftând resemnată, Mandy se întoarse spre doamna Hansen, foarte tulburată și agitată și i se adresă în engleză:

– Le-am dat drumul mai devreme. Mi-ai face un mare serviciu dacă i-ai supraveghea puțin de la fereastra clasei tale. Probabil că nu vor face cine știe ce prostii.

– Mandy! Nu înţeleg deloc purtarea acestui copil, spuse ea coborându-şi privirea asupra băieţaşului care se agăţa de fusta Amandei Edwards. Azi-dimineaţă era cât se poate de normal.

– Stai liniştită, mă ocup eu de el. Până la urmă, voi găsi eu o explicaţie...

În realitate, Mandy avea deja un răspuns...

– Vino, Ricky, îi spuse ea luându-l de mână. Să mergem la infirmerie.

Nici unul din ei nu vorbi în timp ce parcurgeau coridoarele grădiniţei. Cu mintea confuză, Mandy se străduia să-şi pună ordine în gânduri.

În noaptea trecută, se trezise brusc din somn la ora două, cu ritmul bătăilor inimii foarte accelerat şi tremurând din toate mădularele. Coşmarul revenise. Mereu acelaşi... Totuşi, ceva parcă se schimbase. Singurătatea se răsfrângea acum asupra bărbatului şi copilului pe care îi întâlnise în California.

Nemaireuşind să doarmă, încercase în zadar să rezolve misterul. Tocmai aţipise, când vocea mamei sale o trezise brusc din somn. Începând din acel moment, toate îi merseseră pe dos. Fiind prea târziu, n-avusese timp să mănânce. Când ieşise din casă, îşi rupsese ciorapii şi fusese nevoită să urce din nou în camera ei să-şi pună altă pereche. Apoi, necazurile se ţinuseră lanţ. Era luni şi deci elevii nu-şi făcuseră lecţiile şi, colac peste pupăză, nu reuşise să mănânce nici de prânz. Surprizele neplăcute veniseră una după alta, dar una din ele nu era total neaşteptată!

Îl ridică pe băiat în brațe și îl așeză pe o masă, apoi îi întinse o cutie cu șervețele. El își șterse ochii și își suflă nasul, dar refuză să se uite la ea. Mandy îl privi, căzută pe gânduri.

– M-am întâlnit astăzi cu cineva care semăna foarte mult cu tatăl tău.

Băiețelul se opri din plâns și se uită la ea cu un aer temător. Mandy îl prinse de bărbie, îi examină cu atenție expresia feței și se așeză pe un scaun în fața lui.

– Și el a fost la fel de mirat ca și mine, continuă ea.

În timp ce îl privea fix pe Ricky, retrăia scena întâlnirii neașteptate cu tatăl lui.

La ora mesei de prânz, intrase într-o cafenea ca să mănânce un sandviș și să bea un pahar de lapte. Abia se așezase pe scaun când peste masa ei apăruse o umbră. Ghicise cine era înainte să mai apuce să ridice capul... Furia bărbatului o îngrozise pur și simplu. Când încercase să se ridice de pe scaun, el o prinsese violent de umeri și o lipise de zid.

– Ce cauți aici? urlase el.

Nedumerită, lui Mandy îi fusese imposibil să articuleze vreun cuvânt și se mulțumise să îngaime câteva cuvinte de protest. Apăsarea degetelor devenise dureroasă. Neluând în seamă scâncetele ei, o scuturase cu forța de umeri:

– Să nu te mai apropii de fiul meu, auzi? Lasă-l în pace!

Încercând să-și stăpânească spaima, îi studiase puțin chipul cu trăsături palide și ochii strălucind de furie. Spre uimirea ei totală, el trântise jos tava cu micul ei dejun, al cărui conținut se răspândise cu zgomot pe podea. Apoi ridicase

mâna, vrând parcă s-o lovească. Din fericire, se stăpânise la timp. Își deschisese pumnul și o atinsese ușor pe obraz.

Se întorsese apoi din ușa restaurantului și îi spusese fără să-i pese de figurile șocate ale celorlalți clienți:

– Pleacă de unde ai venit! Este ultimul meu avertisment!

Tremurând din tot trupul după această scenă, Mandy nu mai fusese în stare să înghită nici o îmbucătură.

Ațintindu-și cu asprime degetul arătător asupra lui Ricky, începu să-i pună întrebări:

– Dat fiind că tu ești cel care ai provocat tămbălăul ăsta, poți să-mi explici și mie ce e cu toată povestea asta?

Ricky o privea cu ochii măriți de mirare. Deschise gura să vorbească, dar ea îl opri.

– Dar nu-mi mai înșira tot felul de baliverne în legătură cu mama ta. Fără minciuni, de data asta!

– Tu ești mama mea, spuse el cu înverșunare.

– Nu.

– Semeni cu mama.

Tânăra râse forțat.

– Oh, querido, sunt convinsă de asta! Tu și tatăl tău mi-ați dovedit-o cu vârf și îndesat.

Ricky izbucni din nou în lacrimi.

– Vreau să mă întorc acasă.

– Și eu vreau, dar trebuie să aștept... Ah, nu!

Având o presimțire sumbră, îl întrebă cu o voce uluită:

– Nu cumva ești Enrique Michael Harper y Herrera? N-am ce zice! Ziua asta a fost plină de lovituri de teatru! Hai să mergem, Ricky!

Ieșiră în parcare ținându-se de mână. Mandy se opri în fața unui Renault negru.

– Pot să stau în față? o întrebă Ricky vioi, bucuros că rămăsese cu ea.

– Da, dar trebuie să-ți pui centura de siguranță.

Copilul se execută și apoi începu să se uite prin habitaclul mașinii.

– E o gaură în acoperiș!

Mandy izbucni în râs.

– E făcută dinadins, ca să intre aerul și soarele vara, îi explică ea.

Introduse apoi cheia în contact și demară. După câteva minute, ajunse la destinație, la părinții ei. Drumul i se păruse mai scurt decât de obicei, probabil datorită vorbăriei lui Ricky, care compara peisajul cu cel din California lui natală.

Amanda încetini, semnaliză stânga și intră pe alee.

– Eu locuiesc foarte aproape de tine, o informă Ricky.

– Știu. Tatăl tău lucrează pentru tatăl meu. Probabil că iarna poți să vezi casa noastră de la fereastra camerei tale.

Ricky întrebă, în timp ce se uita la fațada albă a clădirii:

– E la fel de mare ca a noastră?

– Aproape. Noi avem patru camere la primul etaj și o bucătărie, un living, o sufragerie și un birou la parter.

– Pot s-o vizitez?

– Bineînțeles, dar mai întâi vom lua o gustare, deoarece eu n-am mâncat nimic la prânz.

Mandy strigă tare, când ajunse în bucătărie:

– Mamă! Am venit!

– Ai sosit mai devreme! L-ai adus și pe băiețașul lui Steven?

– Da. Dă-mi voie să ți-l prezint pe Enrique Michael Harper y Herrera.

– Doamne sfinte! exclamă Ruth clipind des din ochi.

Era privită de două perechi identice de ochi verzi și obrajii lor aveau niște gropițe uimitor de asemănătoare.

– Numele lui de alint este Ricky, adăugă Mandy.

– Vrei să spui... începu să spună Ruth, uluită.

– E chiar el, într-adevăr.

– Dumnezeule mare!

– Îi voi da lui Ricky un pahar cu lapte și niște biscuiți, spuse Amanda schimbând subiectul. Eu voi mânca un sandviș. N-am pus nimic în gură de aseară. Sunt moartă de foame.

Se întoarse apoi spre Ricky și-i propuse:

– După ce vei termina, poți să explorezi casa. Apoi, dacă o să ai chef, du-te în hambar să te joci cu puii de pisică.

– Cu unii adevărați?

– Da, sunt vii și vor fi pentru tine cei mai buni prieteni de joacă. Dacă vrei, poți să te duci chiar acum la ei.

Ricky plecă imediat, țopăind într-un picior de bucurie.

– Asemănarea este uluitoare, Mandy, îi spuse mama ei.

– Nu-i așa? Uite ce e mamă, am nevoie de ajutorul tău ca să îndeplinesc o sarcină extrem de delicată și neplăcută.

Stând în picioare lângă fereastră, Ruth își dezlipi privirea de figura băiatului și se uită la expresia furioasă a fiicei sale.

– Mandy, te rog să nu te lași pradă temperamentului tău vulcanic, o avertiză ea.

– Stai liniștită, mamă! N-am de gând să-mi ies din fire. L-am întâlnit din nou astăzi pe individul acela. M-a terorizat îngrozitor și m-a tratat cu o brutalitate revoltătoare.

Își suflecă mânecile și îi arătă locul în care se imprimase urma degetelor lui.

– Eu și domnul Steven Harper trebuie să avem o discuție foarte serioasă, și de data asta te asigur că nu voi mai fi luată prin surprindere. Am s-o iau eu înainte! Sună-l pe tata, te rog, și spune-i să se întoarcă acasă mai devreme sau foarte târziu. Mă duc să fac un duș și să mă schimb, ca să fiu gata de atac în confruntarea cu domnul Steven Harper!

Deși își propusese să fie calmă, sub jetul de apă fierbinte izbucni deodată în lacrimi. Se clătină pe picioare și fu nevoită să se așeze în cadă ca să nu-și piardă echilibrul. Începu să geamă încet, dar își reveni curând și se spălă pe cap.

Îi era îngrozitor de teamă. Furia oarbă a acelui individ o înspăimânta la culme. Fusese chiar pe punctul s-o lovească! Era înalt și puternic. În fața lui, se simțea extrem de vulnerabilă. Oare ce trebuia să facă?

Amanda Edwards nu-și putea stăpâni starea de neliniște. Steven Harper nu mai era o fantasmă dintr-un vis nebulos. Exista în carne și oase. Avea un fiu, un serviciu și se bucura de aprecierea tatălui său. Ca și ea, avea și el emoții și sentimente... Cum trebuia să se comporte față de el?

În timp ce-și limpezea părul, în mintea ei începu să încolțească o idee. Tatăl ei îl aprecia și îl respecta pe noul lui angajat în așa măsură, încât avea de gând să-i încredințeze responsabilități din ce în ce mai mari în afaceri. Nu ar fi luat

această hotărâre dacă asistentul lui nu i-ar fi inspirat o mare încredere, amestecată cu admirație. De când întemeiase firma, se ocupa de ea cu multă plăcere și mândrie și era convinsă că nu s-ar fi asociat cu Steven Harper fără să obțină un minim de informații despre trecutul acestuia. Deși era un om de o discreție proverbială, Jonathan Edwards nu era omul care să se arunce cu ochii închiși într-o asemenea aventură.

Ceva mai liniștită, Mandy tocmai își usca părul, când auzi trântindu-se portiera mașinii. Se apropie de fereastră și îl zări pe tatăl ei.

– Foarte bine, își spuse ea în șoaptă. Tata mă va ajuta.

Peste câteva minute, Jonathan bătu la ușa ei. Ea îl întâmpină zâmbind, apoi, după ce el se așeză pe marginea patului, ea se întoarse spre oglinda măsuței ei de toaletă.

– Cum este individul, tată?

Jonathan știa exact la cine se referea.

– E calm, rezervat, poate puțin cam distant.

– Dacă este așa, de ce l-ai angajat?

– Datorită calităților lui profesionale. Este extrem de inteligent. E aproape un geniu. E în stare să conceapă niște programe foarte complexe cu un efort minim și să rezolve probleme care în aparență nu pot fi rezolvate. În plus, se dovedește a fi extraordinar de perspicace când e vorba să ia hotărâri de o mare importanță. Fostul lui director nu prea avea chef să-l lase să plece. I-a oferit un post de adjunct și i-a crescut foarte mult salariul ca să-l determine să renunțe la plecare. În comparație cu ce-i oferea el, propunerea mea părea absolut ridicolă.

– Atunci, de ce a acceptat?

– ... Până acum credeam că este atras de o eventuală asociere cu mine. La treizeci și doi de ani ai lui, are deja o carieră uluitoare. Având un tânăr atât de competent, Computerware va putea să concureze cu cele mai mari companii.

Mandy schiță un zâmbet. Desigur, tatăl ei nu spera să se măsoare cu niște uriași ca IBM, dar avea intenția să se bucure într-o bună zi de o notoritate indiscutabilă în domeniul informaticii.

– Și acum? îl întrebă ea.

– Sunt convins că tu știi mai bine răspunsul la întrebarea asta, nu-i așa, Mandy?

– Poate, recunoscu ea șovăind. Spuneai că locuia la San Francisco?

– Da. Cum eu aveam de gând să stau mai mult în sudul Californiei, i-am cerut să vină și el acolo ca să ne putem întâlni. Făcusem deja corespondență în câteva rânduri în legătură cu postul respectiv și țineam să mă întâlnesc personal cu el, ca să-mi pot forma o părere. Ne-am întâlnit marți sau miercuri.

– Probabil că a profitat de călătorie ca să-și ia câteva zile de vacanță.

Văzând privirea gânditoare a tatălui ei, ea adăugă:

– Cred că a acceptat postul din cauza mea.

– Da, și probabil va pleca din același motiv.

– Nu-ți faci griji, tati. Nu-l vei pierde. Mi-a ordonat să dispar!

– Ce s-a întâmplat?

După ce îi povesti scena în amănunt, tânăra îl întrebă cu o voce gravă:

– Cum era soția lui?

– Habar n-am. Nu am văzut niciodată vreo fotografie de a ei, iar el nici măcar nu i-a pomenit numele în fața mea, dar sunt convins că a iubit-o foarte mult.

– Da, probabil că se iubeau la nebunie, șopti Mandy. Dacă i-ai fi văzut fața...

Păstrară tăcerea câteva clipe. Jonathan se uită la fiica lui cu un aer uluit, deoarece știa ce suflet generos are. Încă de când era mică răspândea în jurul ei numai optimism și bună dispoziție. Ar fi putut să pună pariu că vor beneficia și Steven și fiul lui de aceste calități. Dar oare nu se împovăra cu o greutate mai mare decât putea să ducă? Era vorba despre niște probleme foarte grave, ale căror urmări riscau să se răsfrângă asupra tuturor și mai ales asupra ei, lăsând niște urme de neșters.

– Știi cumva când a murit?

– Nu cu exactitate. Știu doar că s-a prăpădit într-un accident de avion, în urmă cu circa doi ani.

O mângâie cu tandrețe pe obraz și adăugă:

– Mandy, nu încerca să te lupți cu un lucru care te depășește.

– Totuși, nu pot să rămân indiferentă.

– Bineînțeles... dar fii atentă! Nu te grăbi!

– Crezi că fac o prostie?

– Nu, Amanda, dar dacă te vei ocupa de ei, poate că te vei implica fără voia ta într-o poveste cu urmări imprevizibile. Copilul este deja gata să te accepte și Steven sunt sigur că va fi foarte supărat din cauza asta.

Tatăl ei se întâlnea zilnic cu Steven Harper la firmă, dar cu toate astea, ea avea impresia că știe mai multe despre acest individ. Amintindu-și de expresia din privirea lui și felul cum se purtase cu ea în cursul scurtei lor întâlniri din California, spuse:

– Nu, tată. Îmi poartă pică pentru că îi amintesc de soția lui, nu din cauza atitudinii fiului său.

Acum, băiețașul nu-i mai crea probleme, deoarece bănuia că el își dăduse perfect seama cum stăteau lucrurile. Capitulase fără să insiste prea mult și încetase s-o mai ia drept mama lui. Fusese suficient să se arate categorică pentru a-l convinge, dar relațiile ei cu Steven vor fi mult mai dificile... Sau poate se înșela?

***

Jonathan Edwards se uită cum parca Steven pe aleea din fața casei. Telefonul lui Ruth îl avertizase asupra intențiilor fiicei sale și se întorsese imediat acasă, în speranța că va putea evita un război deschis. O luă pe Mandy de mâini și o îndemnă din nou la precauție.

– Nu fi prea dură cu el, Mandy. Suferă îngrozitor de tare.

– Stai liniștit, tată. Am avut vreme să mă calmez, îi răspunse ea cu un zâmbet blând și înțelegător pe buze.

Jonathan se uită la mersul grațios al fiicei lui, în timp ce ea se îndrepta spre silueta înaltă a lui Steven Harper. Fiind foarte sensibilă, Mandy va ști cu siguranță cum să procedeze ca să nu redeschidă rănile acelui nefericit.

Stând cu spatele la casă, Steven n-o auzi venind. Se uita la fiul lui în timp ce acesta se juca împreună cu pisoii în fața hambarului. Mandy se opri la câțiva centimetri de el. „Doamne Dumnezeule, ajută-mă să găsesc cuvintele potrivite!“ se rugă ea în gând. Ar fi fost bine dacă i-ar fi putut fi de ajutor în încercarea dureroasă prin care trecea...

Steven suferea îngrozitor de tare. Ricky fusese insuportabil pe toată durata weekendului. Nici măcar părinții lui nu-l mai înțelegeau și se simțea atât de singur, atât de diferit față de omul de pe vremea când trăia Pilar! El însuși fusese uluit de accesul de furie și brutalitate pe care îl avusese în momentul în care o întâlnise pe femeia aceea în cafenea. Panica pe care o citise apoi în ochii acesteia îl făcuse, din fericire, să redevină rațional. Totuși, neputându-se stăpâni, îi învinețise brațul. Ea întruchipa toată furia și durerea ultimilor doi ani. Simțise nevoia să se răzbune pentru rana pe care i-o provocase apariția ei. Deocamdată, acea descărcare îl mai liniștise puțin, dar tânăra nu înțelesese nimic. Deoarece ea nu era Pilar...

Se întorsese la birou, dar nu-și amintea ce făcuse în acea după-amiază. Purtarea lui îi mirase în mod vizibil pe Jonathan

și pe secretara lui, dar Steven, rătăcit în lumea lui interioară, n-ar fi fost în stare să le ofere nici o justificare. Stătuse la birou până pe la ora cinci seara, străduindu-se să-și pună ordine în gânduri, dar totul a fost în zadar. Avea nevoie de soția lui, acum mai mult ca niciodată.

Când sosise la familia Edwards, era nerăbdător să-l ia pe fiul lui și să meargă acasă cât mai repede, ca să se poată cufunda din nou în amintiri. Când dădu cu ochii de fiul său, realiză prăpastia uriașă care se căscase între ei. Semăna atât de mult cu Pilar...

– Doamne sfinte! Câtă nevoie am acum de prezența ei lângă mine, de înțelegerea ei...

– Steven, trebuie să stăm de vorbă, auzi el o voce în spatele lui.

Rămase încremenit. Vreme de câteva clipe stătu așa, înainte să se răsucească spre ea, palid și cu maxilarul contractându-i-se nervos.

Mandy își duse degetul la gură.

– Nu, îi spuse ea cu fermitate. Nu mai vreau să aud vorbe urâte. Vino cu mine, Steven. Trebuie neapărat să vorbim.

Dat fiind că el nu se clintea din loc, ea îl trase de braț.

– Hai, Steven, vino cu mine.

Vocea era a lui Pilar. Mintea încețoșată a lui Steven amestecase imaginile celor două femei, care erau acum de nedespărțit una de alta. În clipa aceea, nu mai avea îndoieli în legătură cu identitatea miraculoasei apariții din fața lui. Era Pilar în carne și oase.

Fără să o scape nici o clipă din ochi, se luă după ea într-un fel de transă până la intrarea în casă.

„Totul va fi bine, își spuse ea. N-a mai strigat la mine și n-a mai șters-o englezește. Înseamnă că de data asta vom sta de vorbă“.

În timp ce el o strângea tare de mână, ea deschise ușa casei și se îndreptă spre bibliotecă.

– Stai jos, Steven. Te rog.

El o fixa în continuare, fără să clipească măcar, ca și cum privirea îi era atrasă de un magnetism irezistibil. El luă loc pe canapea și ea se așeză lângă el.

– Mă numesc Mandy. Amanda Jean Edwards. Locuiesc dintotdeauna aici, împreună cu familia mea.

Steven își sprijini coatele pe genunchi și își luă capul în mâini într-o postură plină de tristețe și disperare. Ea îl lăsă să stea în poziția aceea timp de câteva minute. Apoi se ridică în picioare și își puse mâna pe părul lui castaniu-roșcat. „E la fel de speriat ca și Ricky“, își spuse ea, trecându-și mâna printre șuvițele lui mătăsoase. „Simte aceeași tristețe și singurătate...“

– Poți să plângi, șopti ea, dezmierdându-l ca pe un copil.

Steven întinse brațele spre ea, o prinse de mijloc și o îmbrățișă. Își înăbuși un strigăt răgușit, dar nu mai scoase nici un alt sunet, în timp ce ea continua să-l mângâie cu tandrețe, cu gesturi materne.

– Te simți mai bine acum? se interesă ea după câteva minute.

El îngăimă un răspuns neclar, cu sens afirmativ. Îl sili să-și dea capul pe spate și îi dădu la o parte părul de pe frunte.

Steven o așeză pe genunchii lui. Era Pilar. Totul dovedea acest lucru. Îi recunoștea trăsăturile feței, vocea, comportamentul. Pilar îl înțelegea și îi împărtășea tristețea. Putea, în sfârșit, să se descarce de povara vinovăției cumplite care îl distrusese de la moartea ei. Îi va cere iertare și ea se va asocia durerii lui.

Mandy nu încercă să se elibereze din strânsoarea lui. Așteptă răbdătoare, în timp ce el continua s-o examineze cu atenție. Apoi, el întinse o mână, îi atinse obrazul, o prinse de ceafă și o trase spre el fără s-o scape din ochi.

Ar fi putut să-l respingă în orice clipă, dar nu făcu nici un gest. Avea prea mare nevoie să fie consolat. Îl îmbrățișă pe după umeri, bucuroasă să-l poată alina cât de puțin.

O sărută cu tandrețe, dar fără pasiune, cu o tristețe care îndureră inima tinerei, aflată în pragul unei crize de plâns. Apoi, prinzând-o cu degetele de părul negru și lung, îi lipi capul de pieptul lui.

– Îmi pare rău, gemu el cu o voce tremurândă.

– Ssttt! șopti ea. Nu-i nimic. Înțeleg. Simțeai nevoia să-ți iei rămas-bun de la ea.

Mandy mai rămase câteva minute ghemuită la pieptul lui, apoi îl sfătui cu multă blândețe:

– Acum, întinde-te în pat, Steven. Încearcă să dormi puțin. Voi avea eu grijă de Ricky.

Încă amețit de șocul suferit datorită întâlnirii dintre trecut și prezent, el o ascultă fără să se opună și ațipi în timp ce ea îl acoperea cu o pătură.

Mandy se uită o vreme la el, apoi părăsi încăperea oftând. Se îndreptă spre hambar. Imediat ce o zări, tatăl ei îi ieși în întâmpinare.

– Totul e în regulă?

– Așa și așa. Steven se odihnește.

– Și tu, cum te simți?

Mandy își puse capul pe pieptul lui Jonathan.

– Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că un om poate suferi atât de mult, spuse ea, ocolind astfel răspunsul la întrebare. Dacă mama a suferit la fel de mult când a murit Patrick, n-o condamn deloc pentru faptul că n-a luptat să rămână în viață când m-am născut eu.

– Despre ce ați vorbit? se interesă domnul Edwards cu o voce îngrijorată.

– Am schimbat doar câteva cuvinte. Vom avea timp mai târziu să stăm de vorbă. Deocamdată n-a avut chef de așa ceva. Simțea doar nevoia să-și ia rămas-bun de la femeia pe care o iubea.

Jonathan o strânse la piept pe fiica lui cu afecțiune.

– Forța caracterului tău mă impresionează, prințesă. Sunt foarte mândru de tine.

Foarte emoționată de compliment, Mandy îl sărută ușor pe obraz.

Capitolul 5

Lui Mandy îi plăcea să stea în biroul confortabil și liniștit pe care i-l cedase tatăl ei atunci când ea începuse să predea și își luase obiceiul să corecteze lucrările elevilor ei în locul acela plăcut, cu pereții tapetați cu cărți îmbrăcate în piele.

Tânăra considera extrem de importantă învățarea unei limbi străine în primii ani de studiu. De altfel avusese de multe ori ocazia să-și expună teoriile în fața colegilor ei. Fusese foarte măgulită atunci când un prieten, redactor la „Ziarul educației“, îi comandase un articol despre învățarea limbii spaniole în clasele mici. Încerca acum să-l scrie, dar nu-și găsea cuvintele.

Lăsând deoparte ciorna plină de ștersături, Mandy începu să se uite pe fereastră. Nu va reuși să facă nimic până nu își va pune ordine în confuzia cumplită din mintea ei. Reușise să comunice cu Steven într-o anumită măsură. Acum trebuia să se gândească la ceea ce va urma, deoarece se simțea implicată în toată povestea aceea.

Tatăl ei voia să-l păstreze pe Steven la Computerware. Fără îndoială situația va fi destul de jenantă, dar nu imposibil de suportat. Oricum, Mandy nu avea nici o putere. Nu putea să-l influențeze în vreun fel pe bărbatul acela hotărât, care era evident că nu obișnuia să se răzgândească o dată ce luase o hotărâre. În orice caz, Steven Harper nu mai dădea bir cu fugiții atunci când se afla în prezența ei.

Cu Ricky, lucrurile stăteau altfel. El dorea numai să aibă din nou o viață normală. Voia o mamă, și cum Mandy semăna cu cea pe care o pierduse, prezența ei îi era de-ajuns. Se jucase toată seara liniștit și nu venise în casă decât o dată sau de două ori, ca și cum ar fi vrut să se asigure că ea se afla încă acolo. Îi spusese „mamă“ de câteva ori, dar renunțase după ce ea protestase cu destulă asprime. Se mulțumea să se bucure de prezența ei, fără să-și mai pună și alte întrebări. Pe viitor, relațiile lor vor fi destul de dificile, deoarece era evident că, fie și în cazul în care s-ar abține de atunci încolo să vorbească despre acest subiect, el o va considera mereu mama lui. Va trebui să găsească mijlocul prin care să-i îndepărteze acele iluzii, pentru a-l forța să accepte adevărul.

Cât despre Mandy, ea nu știa cum va trăi în zilele și săptămânile care vor urma. Până nu demult, crezuse că scăpase definitiv de coșmaruri, dar din păcate, după călătoria în California, acestea o bântuiau din nou, cu o frecvență alarmantă.

Visele ei erau ciudat de asemănătoare între ele și totuși foarte diferite. De fiecare dată, niște umbre încețoșate o împiedicau să distingă cu claritate faptele și personajele, dar

Steven, Ricky și o femeie îi apăreau mereu... Uneori, avea impresia că se recunoștea pe ea însăși în acea femeie... De ce oare mintea ei încerca să facă o legătură între coșmarurile ei tulburătoare și locul nașterii sale? Ceva misterios o atrăgea acolo, într-un timp și spațiu diferite în care apărea altă femeie... De ce avusese impresia de déjà vu atunci când îi întâlnise pe Ricky și pe Steven pentru prima oară? Cum de sesizase cu certitudine prezența acelui bărbat și a fiului său în visele acelea nebuloase, pe care nu și le amintea decât cu greutate?

Mandy se înfioră... Ce însemnau oare lacrimile acelea stârnite de sentimentul de singurătate? Erau purtătoarele unui mesaj? Mai devreme sau mai târziu, spera să dezlege misterul acelor vise obsedante, care o chinuiau până la epuizare.

Bărbatul dormea în continuare pe canapea. Părea foarte liniștit, ca și cum nu mai avea nici o grijă pe lume...

Dar ea era convinsă că nu acesta era adevărul, dacă era să se ia după vorbele lui Jonathan din timpul cinei. Avea niște răspunsuri uriașe și el nu părea omul care să fugă de greutăți. Printr-un capriciu al destinului, Mandy dăduse buzna în viața lui Steven Harper și a fiului său. La început, el o respinsese, de teamă să nu sufere. Într-un anumit sens, reacționase într-un mod sănătos. În cele din urmă, ea reușise să-l ajute și să-i aducă un pic de alinare. Poate că aceasta era explicația viselor ei. Ele o sileau să sară în ajutorul unui necunoscut. Chiar dacă visele ei chinuitoare o tulburau, trebuia să se ocupe de Steven și Ricky... cu condiția ca ei să-i dea voie s-o facă.

Dar ce era atât de puternică? Tatăl ei avea dreptate. Nu mai era vorba despre niște probleme lipsite de importanță ale adolescenților. Acum trăia în lumea adulților. O greșeală de judecată ar putea duce la urmări grave. Un eșec ar putea compromite fericirea... mai multor persoane.

– Mandy...

Vocea tulburată a lui Ricky și atingerea mâinii lui o treziră la realitate. Se aplecă să-l ia în brațe. Când el se ghemui la pieptul lui, îl sărută cu tandrețe pe obraz.

– Hai să ne uităm la televizor cu părinții mei, Ricky. Tatăl tău are nevoie de odihnă. Probabil că în ultimul timp n-a dormit prea bine.

– Doamna mi-a spus să mă duc să mă culc, spuse el când ajunseră în holul casei.

– Doamna este mama mea, îi replică Mandy râzând. Numele ei este Ruth și probabil că are dreptate. Ar fi trebuit să fii de mult în pat, nu-i așa?

– Da, dar nu pot să dorm dacă nu mi se spune o poveste.

– Mi se pare normal, îi răspunse ea veselă, începând să urce scările împreună cu el.

***

În cameră se mișca cineva. Rămânând nemișcat, Steven Harper încercă să distingă despre cine era vorba. Se auzi un foșnet ușor și o siluetă feminină se îndreptă spre birou.

– Mandy? o strigă Steven încet.

– Ah, te-ai trezit?

– Am dormit mult?

– Destul ca să ratezi cina și telejurnalul de la ora unsprezece, îl ironiză ea.

Steven îi zâmbi relaxat și se întinse cu voluptate. Avea impresia că scăpase de o piatră mare de pe suflet.

– Mi-ai făcut cumva farmece? Până acum, m-am purtat foarte urât cu tine. Nu ți-am mulțumit încă pentru că i-ai salvat viața lui Ricky.

Mandy se așeză și ea pe canapea și îi puse o mână liniștitoare pe braț.

– Asta nu are nici o importanță. Voiai s-o faci până când ai fost uluit de asemănarea mea cu soția ta.

– Iar începi?

– Cum adică?

– Să mă vrăjești. Nimeni nu mi-a mai vorbit pe un ton atât de liniștitor. Simt că nu mai am nici dramul de energie necesar pentru a ridica mâna.

Ea izbucni în râs.

– Oricum, prefer să încep eu discuția, ca să putem avea o atmosferă plăcută între noi. Altfel, te vei ascunde în spatele unei măști de furie și brutalitate.

Figura lui Steven se întunecă brusc.

– Îmi pare rău...

– Ssttt! Scuză-mă, n-ar fi trebuit să pomenesc de acest incident. Toate astea aparțin trecutului. Vom reîncepe relațiile dintre noi pe baze noi, nu-i așa?

Dat fiind că el dădea din cap afirmativ, ea schimbă brusc subiectul.

– Ți-e foame? Îți voi da ceva să mănânci. Ia loc, îi spuse ea după ce ajunseră în bucătărie. Îți voi pregăti o omletă specială, a la familia Edwards.

– Cât este ceasul? se interesă el.

– E ora douăsprezece și ceva.

– Nu știam că am dormit atât de mult. Unde este...

– Ricky e bine. L-am culcat într-o cameră de la etajul întâi. Poate să petreacă noaptea aici.

– Te rog să mă scuzi pentru deranj. Ți-a făcut probleme?

Mandy roși ușor. Nu voia să-l mai supere pe Steven spunându-i cât de insistent reîncepuse Ricky să-i spună mamă.

– Nu, a fost foarte cuminte.

Steven se uită în tăcere cum ea îi pregătea masa. Simplul fapt că privea o femeie făcând treabă în gospodărie îl înviora într-un mod foarte ciudat. Așa ceva nu i se mai întâmplase de multă vreme...

Văzându-i privirea somnoroasă, Amanda îl întrebă:

– Nu ești obișnuit să stai de veghe?

În loc să-i răspundă, el îi adresă o altă întrebare:

– De ce ești încă trează la o oră atât de târzie? Îți va fi greu să te scoli de dimineață ca să mergi la școală, fetițo!

– Mâine îmi va ține locul asistentul meu stagiar, Raymond Grayson.

– Poziția ta ierarhică îți oferă niște privilegii!

– Îți vei lua și tu o zi de concediu, îl asigură Amanda.

– Da? Când s-a luat hotărârea asta, mă rog?

– În seara asta.

În timp ce ea supraveghea omleta, Steven se apropie de ea și o prinse cu un braț de mijloc.

– De ce?

Ea tresări ușor când îi simți atingerea răsuflării calde pe obraz.

– Pentru că trebuie să stăm de vorbă și nu știu cât va dura treaba asta. Acum poți să iei loc la masă. Omleta este gata.

– Vom discuta despre Ricky?

– Despre școală.

– Ben Campbell spune că îți atingi întotdeauna scopurile pe care ți le propui. Punctul tău de vedere are mereu câștig de cauză.

– Chiar așa ți-a spus?

– Da. E adevărat?

– În orice caz, trebuie să recunoști că totul este mult mai ușor așa.

– Pentru cine?

– Pentru tine, bineînțeles.

El începu să râdă.

– Și acum, mănâncă.

Steven o ascultă.

***

Era foarte târziu. O rază de soare care se strecurase printre jaluzele făcea să strălucească părul arămiu al bărbatului adormit. Steven stătea întins pe burtă, cu brațele depărtate de trup și respira regulat. În timp ce dormea, figura lui relaxată avea un aer foarte copilăresc. Nu părea să aibă treizeci și doi de ani.

Amanda se așeză pe marginea patului, cu un picior îndoit sub ea și atinse ușor umărul lui Steven. Îi rosti numele, dar el nu-i răspunse, așa că trebui să-l scuture puțin ca să-l trezească.

Atunci când deschise ochii, ea îi zâmbi.

– Dormi în aceeași poziție ca și fiul tău, spuse ea.

– Serios?

– Da.

Steven se rostogoli într-o parte și întinse brațele spre ea ca s-o tragă spre el. Picioarele lui Mandy se încurcară în cearșafuri în timp ce se zbătea să scape din îmbrățișarea lui. În cele din urmă renunță, deoarece din cauza mișcărilor ei dezordonate, bluza i se ridicase într-un mod cam indecent.

El întinse mâna ca să-i dea la o parte șuvițele de păr din ochi și îi mângâie obrazul roșu de emoție. Apoi privirea îi alunecă spre sânii care-i săltau în ritmul unei respirații rapide și se opri la baza gâtului, unde observă că sângele îi bătea năvalnic în vene. Începu apoi să-i studieze îndeaproape buzele cărnoase și roșii. Nu mai putu să reziste ispitei și se aplecă să afle ce gust aveau.

Dar Mandy îl respinse, proptindu-și mâinile în pieptul lui.

– Eu sunt Mandy, îl avertiză ea.

– Știu.

Nu era nevoie să-i aducă aminte cine este. Nu o lua drept Pilar. Când văzu expresia întrebătoare din ochii ei, el adăugă:

– Liniștește-te! Fac diferența între ea și tine, dar ești atât de frumoasă, atât de plină de viață! Nu m-am mai simțit atât de fericit de multă vreme. Simțeam numai nevoia de a împărtăși această bucurie cu altcineva.

– Oh, atunci este perfect!

Mandy îl prinse cu ambele mâini de ceafă și îl trase spre ea. Înțelegea foarte bine dorința lui Steven. În plus, era un bărbat extrem de seducător.

El o sărută la început mai delicat, cu o tandrețe aproape ironică.

– Îți place? îi șopti el la ureche.

– Foarte mult, îi răspunse ea cu o voce răgușită de emoție și ușor amețită de plăcerea neașteptată pe care o simțea.

Atunci când întredeschise buzele, o umbră întunecă privirea lui Steven. Se aplecă apoi din nou ca s-o sărute, mai apăsat de data asta. Mandy îl ținea strâns de ceafă, mărind în felul acesta efectul produs de apăsarea gurilor lor. Mâna lui alunecă spre decolteul ei și începu să-i deschidă nasturii bluzei.

Reacțiile tinerei îl uimeau. Era evident că îl plăcea. Pe el, Steven Michael Harper. Pasiunea pe care o simțea față de el trebuia să-i fie răsplătită cu aceeași monedă. Ea nu era orice femeie, ci Amanda Jean Edwards...

Oricum, nu făcea nici un efort ca s-o perceapă în felul acesta. O dorea. Pe ea, pe Mandy, din toată ființa lui și nu va vedea în ea umbra lui Pilar.

El îi desfăcu și mai mult bluza la piept. Cuprinsă de un fior de nestăpânit, Mandy își înăbuși un geamăt, oferindu-se fără nici o ezitare mângâierilor lui.

Deodată, Mandy se încordă, devenind brusc mai lucidă. Oare unde îi fusese capul? N-avusese de gând să meargă atât de departe. Va înțelege și va consimți Steven să-i dea drumul? Dumnezeule! Știa măcar pe cine săruta?

Ezitarea lui Mandy și lacrimile care străluceau în ochii ei măriți de groază îi fuseseră de-ajuns lui Steven ca să-și domolească dorința. Era evident că îi era teamă să nu fie luată din nou drept Pilar. În plus, îi înțelesese perfect purtarea pasionată care fusese o reacție pur fizică, pe când, din punct de vedere psihic, nu era încă pregătită să i se dăruiască. Se uită îndelung la emoțiile care se succedau pe trăsăturile feței ei.

Îmbujorată toată, stătea în continuare cu pleoapele lăsate. Acest acces de timiditate și ipocrizie îl miră pe Steven și îl puse în gardă. Din punct de vedere emoțional, sau mai degrabă senzual, Mandy nu era atât de matură și de emancipată pe cât lăsa să se vadă. Se depărtă încet de ea, ca tânăra să poată să-și revină.

– Ți-e foame? îl întrebă ea cu vocea tremurândă, deși făcea eforturi să se stăpânească.

– Am o foame de lup!

Deodată, înțelegând sensul cuvintelor lui echivoce, ea se îmbujoră din nou la față și abordă un aer jenat:

– Nu am... Adică...

– În general, la micul dejun mănânc două ochiuri, spuse el cu calm.

Era atât de matură, dar în același timp necoaptă și inocentă! își spuse el dându-i drumul din brațe cu părere de rău. O ajută să-și încheie nasturii bluzei, apoi își înfășură o șuviță din părul ei pe deget și trase de ea, ca să-i aducă fața pe pieptul lui, cu un oftat melancolic.

Mandy îl respinse râzând și sări în picioare.

– N-ai pic de rușine! Să faci toate astea pentru un ou!

Steven se ridică și el și o luă prin surprindere. O prinse ca un clește cu brațul de talie și ea se trezi lipită de trupul lui viril care tremura de dorință pentru ea.

– Mandy, șopti el pe un ton grav

Steven oftă adânc. Nu vrusese să o sperie. Se purtase atât de frumos cu el... O întoarse și o împinse pe ușa deschisă a camerei.

– Mai mănânc și șuncă la micul dejun! spuse el.

În timp ce șunca sfârâia în tigaie, Mandy se străduia să-și vină în fire. Îi veniră în minte scenele de groază din cafenea și din momentul în care Ricky sărise să se agațe de gâtul ei imediat ce o văzuse. După ce depășise șocul acelor lovituri de teatru succesive, Mandy se hotărâse să folosească și ea arma surprizei. Trebuia neapărat să se afle pe poziții de forță atunci când se va întâlni din nou cu Steven Harper. În caz contrar, va rămâne din nou lipsită de apărare în fața lui, în timp ce el se va refugia în spatele măștii sale dure și impenetrabile.

Într-adevăr, atunci când îl luase pe Steven pe nepregătite, îl silise să iasă din defensivă și se arătase mai cooperant. Probabil că acesta se așteptase la un răspuns furios din partea

ei, dar ea refuzase să se lase mânată de furie. Dezorientat pe moment de sângele rece al lui Mandy, fusese nevoit să analizeze situația cu calm. Tactica tinerei se dovedise a fi mai eficientă.

Mai târziu, când o luase pe genunchii lui, ea văzuse în gestul lui nevoia de a fi consolat de cineva și trăgea nădejde că prin prezența ei va reuși să-l facă pe Steven să alunge din minte fantoma soției sale.

Sparse două ouă în tigaie, după care așeză tacâmurile pe masă. Rememoră apoi ultimul episod al relațiilor dintre ei. Nu se așteptase să trăiască o scenă atât de intensă. La început crezuse că, în mod inconștient, Steven o confunda din nou cu soția lui, dar calmul vorbelor lui o făcu să creadă că n-avea dreptate. O uluiseră și propriile ei reacții. Săruturile lui Steven o tulburaseră îngrozitor, dar el îi respectase timiditatea și reținerile.

Mandy se întoarse să-l strige și tresări în momentul în care îl văzu stând în pragul ușii bucătăriei și uitându-se la ea căzut pe gânduri. Deși avea hainele răvășite și șifonate, trupul lui emana o virilitate tulburătoare, un magnetism puternic care treziră în ea imediat senzualitatea feminității.

Stânjenită de privirea lui insistentă, Mandy lăsă ochii în jos.

– Mandy...

Steven se apropie încet de ea și îi întinse mâna. Ea își așeză mâna în palma lui deschisă cu o ușoară ezitare, iar el îi sărută degetele, unul câte unul, după care le lipi de obrazul lui. În clipa aceea, ea ridică privirea speriată spre el.

– Nu-ți cer să mă ierți. Nu-ți regret nimic. Te-ai simțit bine, păreai fericită, dar nu voiam în nici un caz să-ți fac vreun rău. Aveam nevoie de căldura ta reconfortantă...

Deodată, se opri. Părea să nu fi reușit să facă să-i dispară jena. Păcat... Oare de ce o supărase acel sărut lipsit de importanță? Avea și așa destule probleme cu cei doi Harper ca să-și mai creeze și altele suplimentare...

– Mandy, ai vrea să vii la mine acasă după micul dejun? Aș vrea să mă schimb de haine. După aceea, dacă ești interesată, îți voi vorbi despre Pilar.

Mandy se uită îngrijorată la el. În mod instinctiv, avea și nu avea încredere în el. Steven nu încercă s-o influențeze și o lăsă să ia singură hotărârea care i se părea cea mai bună.

– Așa se numea? Pilar? E un nume foarte frumos.

El o conduse până la un scaun. Înțelesese sensul răspunsului ei. Va veni. Mandy oftă adânc.

– Eram...

Stânjenită de curiozitatea ei indiscretă, făcu o pauză, dar continuă aproape imediat:

– Sunt...

– Îți voi arăta o fotografie, dar pot să-ți spun, Mandy, că nici mamele voastre n-ar fi putut să vă deosebească. Sunteți absolut identice...

Capitolul 6

Întrevederea lor a fost urmată de niște zile pline de farmec. Apariția Amandei Edwards în viața celor doi Harper a produs un efect uimitor asupra tatălui și fiului, care începură să petreacă din ce în ce mai mult timp cu vecinii lor.

Firește, Ricky venea la ei dintr-un singur motiv: Mandy. Pe Steven însă îl atrăgeau mai multe lucruri. Îi făcea o mare plăcere să stea la taclale cu Jonathan și cu Ruth, care erau niște oameni foarte sinceri și cultivați. Conversația cu ei era interesantă și îl stimula enorm, făcându-l în felul acesta să se simtă foarte bine în compania lor.

Totuși, Steven recunoștea că era atras și de prezența lui Mandy. Asemănarea cu Pilar nu mai juca nici un rol, deoarece nu mai era bântuit de fantoma fostei sale soții. Simțea că în sfârșit reîncepe să trăiască și tânăra îi acorda un ajutor prețios în această privință. Firea ei veselă îl atrăgea ca un magnet pe Steven, poate și din cauză că uitase de multă vreme cum e să

fii fericit. Datorită ei își dădea seama că viața lui încă nu era distrusă în mod iremediabil. Era convins că într-o zi sufletul lui va fi din nou apt să iubească.

Pe măsură ce treceau zilele, observa trăsături proprii personalității ei. Evident că asemănarea uluitoare cu Pilar exista în continuare, dar începea să descopere diferențele de caracter și comportament dintre ele.

De la scena din bucătărie, nu mai încercase s-o sărute și nici măcar s-o îmbrățișeze. Îi venise s-o facă de mai multe ori, dar se abținuse. Mandy se temea prea mult de asemănarea ei cu Pilar.

Prudența lui Steven fu răsplătită. Mandy nu mai fugea de el. În prezența lui, se purta foarte firesc și spontan.

Apoi, într-o zi, surprinse o discuție între Mandy și Ricky, în momentul în care băiețașul o lua din nou drept Pilar, cu o încăpățânare de nezdruncinat. Sufletul i se întristă îngrozitor când o văzu că se străduiește să-și apere identitatea amenințată.

– Pot să vin cu tine, mamă?

– Poftim? îi răspunse Mandy pe un ton ușor amenințător.

– Mamă, repetă hotărât Ricky cu un aer provocator.

Mandy își puse mâinile în șolduri, uitându-se calmă la el.

– Știi foarte bine că eu nu sunt mama ta, îi spuse ea liniștită, fără nici o urmă de furie sau asprime în glas.

– Ba da! se încăpățână copilul.

– Ba nu, Ricky.

– Ba da, ba da! urlă el.

– Te avertizez, Ricky, nu glumesc deloc! Țin foarte mult la tine, dar dacă nu ești în stare să ții minte cine sunt, nu mai vreau să stai aici. Îți amintești numele meu, nu-i așa?

El nu-i răspunse.

– Ricky! insistă ea.

– Mandy, îi răspunse el cam în silă.

– N-am auzit prea bine.

– Mandy! strigă el furios.

Tânăra nu mai continuă discuția și își văzu de treburile ei. După câteva minute, băiețașul întinse brațele spre ea, afundându-și fața în fusta ei.

– Iartă-mă, Mandy...

Ea îngenunche lângă el și îl strânse la pieptul ei.

– Nu mai plânge querido. Înțeleg că ți-e dor de mama ta. E normal să mă iubești pentru că semăn cu ea, dar eu nu voi putea niciodată să o înlocuiesc.

– De ce? scânci el plângând. Dacă tăticul meu s-ar căsători cu tine, tu ai deveni mama mea. Așa a făcut și tatăl lui Jason și acum el are o mamă.

Mandy îl mângâie pe păr și zâmbi.

– Este mama lui vitregă, Ricky. Nu e tot aia.

– Dar ai putea să-mi fii și tu mie mamă vitregă, nu-i așa?

Amanda se prefăcu față de copil că se gândește îndelung.

– Dacă tatăl tău m-ar lua de soție, da, dar treaba asta este foarte complicată. Nu mă voi mărita niciodată cu el, decât dacă m-ar iubi așa cum o iubea pe mama ta, ceea ce nu este cazul.

Ricky rămase o vreme pe gânduri, apoi o întrebă foarte serios:

– Mamele... ăăă... mamele vitrege îi iubesc pe copii ca și mamele lor adevărate?

– Da.

– Dacă sunt cuminte, vei accepta să devii mama mea vitregă?

– Tu uiți un singur lucru, Ricky și anume că așa ceva este imposibil, din moment ce tatăl tău nu este îndrăgostit de mine.

Când văzu expresia lui dezamăgită, ea adăugă cu blândețe:

– Nu fi supărat, Ricky. Chiar și așa, să știi că te iubesc la fel de mult ca o mamă.

El se năpusti la pieptul ei.

– E adevărat?

– Firește... și poate chiar mai mult de atât.

Atunci când ea începu să-l gâdile, el se puse pe chicotit și râs în hohote. Apoi, devenind brusc serioasă, îi prinse fața în mâini și îl privi drept în ochi.

– Ricky, trebuie neapărat să înțelegi de ce nu voi putea să fiu niciodată mama ta. Este foarte important. Dacă te vei preface că doar crezi acest lucru, fie și numai în sinea ta, fără să spui la nimeni, riști să o uiți pe mama ta adevărată. Pilar era o femeie mult prea bună ca să merite așa ceva. Aș suferi foarte mult dacă amintirea ei ar dispărea din cauza mea. Prefer să rămân pur și simplu Mandy. De acord? Dar ține minte un lucru: te iubesc la fel de mult ca ea.

– Nu vreau s-o uit pe mama, îi răspunse el pe un ton serios și încruntându-se. Sunt de acord cu tine, Mandy.

– Ești un băiat drăguț, spuse ea sărutându-l pe vârful nasului. Acum, du-te și joacă-te afară, trebuie să mătur pe jos.

După ce plecă băiețașul, Mandy se duse în debara să ia o mătură și aproape se ciocni de Steven, care o prinse de braț ca să nu cadă.

– Ai... Ce ai auzit din discuție? îl întrebă ea, jenată de prezența lui.

– Tot.

– Oh, Steven!

– Îmi pare rău.

– De ce?

– Pentru că...

Se opri brusc, ezitând să pomenească despre asemănarea ei cu Pilar.

– Pentru că un băiețel are nevoie de o mamă?

– Nu.

– Pentru că ai putea să umpli golul din viața fiului meu?

– Nu, șopti ea.

– Mandy, tu n-ai nici o vină că semeni atât de mult cu Pilar. E foarte greu pentru tine, știu...

Ea își înăbuși o exclamație ironică, dar el continuă:

– Și eu sunt la fel de dezarmat în fața lui Ricky. Faptul că pomenește mereu de Pilar mă supără cumplit...

Mandy începu să măture nervoasă podeaua. De fapt, purtarea lui Ricky nu-i punea prea mari probleme, ci mai degrabă cea a lui Steven, deoarece el nu făcea nici măcar o aluzie la acest subiect. Pe cine vedea el atunci când se uita la chipul ei? Pe Mandy sau pe Pilar?

Steven își drese glasul.

– L-ai dus foarte frumos cu vorba pe Ricky, ceva mai devreme.

– Nu-mi fac nici o grijă în privința lui, spuse ea continuând să măture cu mișcări furioase.

El o prinse de umeri, ca s-o determine să se oprească.

– Explică-mi ce-ai vrut să spui, Mandy. Nu sunt în stare să-ți citesc gândurile.

Ea se desprinse de el cu stângăcie și ezită câteva clipe, căutându-și cuvintele.

– Steven, de ce nu vorbești niciodată despre soția ta? Sunt convinsă că ai iubit-o foarte mult. Nu...

Se opri, neștiind cum să continue. Voia să-l ajute și pe el și pe fiul lui, dar nu știa dacă va reuși. Cine știa dacă nu cumva cuvintele ei îi vor deschide rana încă nevindecată?

Steven o strânse de mâini.

– În cazul în care mă întrebi dacă mai sufăr și acum, răspunsul este unul afirmativ. Probabil că nu mă voi putea consola niciodată de moartea lui Pilar. O iubeam din tot sufletul.

Modul în care se exprima, plin de respect și discreție, dovedea adâncimea sentimentului său.

– Nu încerc să ascund acest lucru și nici să-i păstrez amintirea ca pe un secret. Îi vorbesc foarte des despre ea lui Ricky și oamenilor care au cunoscut-o, dar față de alții mă abțin și fac acest lucru mai ales față de tine, ca să nu-ți las impresia că fac mereu comparație între voi două.

– Dar este totuși inevitabil, nu-i așa? îl întrebă ea zâmbind forțat.

– La început era foarte greu, dar acum... nu mai este așa. Există diferențe uriașe între tine și Pilar, deși din punct de vedere fizic semănați ca două picături de apă.

Tuși cu un aer jenat. Îi venea greu să-i explice niște lucruri atât de neclare chiar și pentru el însuși! Nu cumva risca să o zăpăcească și mai tare de cap pe tânără, în loc s-o liniștească? Schimbă subiectul cu o jenă evidentă, fără să-și dea seama că mărea tulburarea și nesiguranța lui Mandy.

– Ce-ar fi să ieșim în oraș cu Ricky, să ne distrăm la jocurile electronice? Vom juca o partidă de „Invadatorii spațiali".

Silindu-se să-și ascundă gândurile, Mandy fu de acord cu propunerea lui.

– Voi doi puteți să jucați, dar dacă vă închipuiți cumva că eu aș putea salva galaxia, vă înșelați. De câte ori am încercat, am provocat un adevărat dezastru, în beneficiul omuleților verzi.

Această excursie la clubul de jocuri video a mai fost urmată și de altele. Au fost apoi la celebra herghelie din Goshen, unde Ricky a călărit fericit pe niște minunați cai de curse și la siturile istorice de pe coastă, în locul în care debarcaseră primii pionieri din Noua Anglie.

Duminică, după ce se întorceau de la biserică, mergeau toți la părinții lui Mandy, unde Steven aducea tot ce era necesar pentru gătirea unor prăjituri delicioase, care îi plăceau foarte mult lui Ricky.

În ziua aceea, Mandy se hotărâse să facă pâine. Stând la masa din bucătărie, Steven se uita la tânără și la fiul lui.

Asemănarea dintre ei încă îl uluia, ca și buna înțelegere care domnea între ei.

– De ce trebuie frământată atât de mult? o întrebă Ricky pe Mandy.

– Ca să devină pufoasă.

– Și dacă te-ai opri acum?

– Pâinea va fi tare ca piatra.

– Pot să frământ și eu?

– Bineînțeles. Ia și tu o bucată de cocă, dar trebuie să încerci să lucrezi în ritmul meu, altfel pâinea va fi tare.

Steven își stăpâni râsul când văzu eforturile fiului său care se murdărise tot pe degete și încerca în zadar să formeze un cocoloș.

– Nu pot, se plânse copilul.

– Lasă-mă pe mine câteva minute. După aceea, îți voi arăta cum să faci.

Steven se spălă pe mâini la chiuvetă și-i spuse lui Mandy:

– Tu ajută-l pe Ricky. Mă ocup eu de rest.

– S-ar putea să fie distractiv, îl ironiză ea.

– De ce?

– Păi... pentru cineva care nu știe să pregătească decât mâncare congelată...

– Oricine poate să dea cu pumnii într-un cocoloș de cocă, o tachină sigur pe el.

– Vedem noi cine are dreptate.

După ce mâncară sandvișuri cu pâine caldă, Mandy nu mai contenea cu laudele.

– Pâinea n-a fost niciodată atât de bună și pufoasă! Mă uimești pur și simplu!

Steven își ridică o mânecă de la cămașă, își umflă bicepsul brațului bronzat și-i spuse făcându-i cu ochiul:

– E nevoie de forță și rezistență. Femeile n-au așa ceva.

Mandy scoase limba la el. Ricky izbucni în râs, dar se feri rapid când ea încercă să-l gâdile.

– Ah, bărbații ăștia! exclamă ea oftând.

– Și cu toate astea, ce v-ați face fără ei? spuse Steven, încă serios.

Mandy îl lovi pe umăr cu un prosop. El se apropie de ea, amenințând-o cu aceeași pedeapsă pe care voise să i-o administreze ea lui Ricky. Ea se dădu înapoi, râzând în hohote.

– Steven! Să nu îndrăznești!

– Ba da! Stai să vezi!

Mandy îi aruncă șervetul în față și alergă spre ușă, dar nu suficient de repede ca să poată scăpa de brațele lui vânjoase, care o doborâră pe covorul de frunze moarte.

– Nu! Nu suport să fiu gâdilată!

Sosi și Ricky în goana mare ca să vadă despre ce era vorba și începu să-l încurajeze pe tatăl lui prin strigăte ascuțite. Când Mandy îl amenință că-l pedepsește pentru îndrăzneala lui, el plecă rapid de pe terenul de luptă.

– Te rog! îl imploră ea în timp ce el se așeza călare deasupra ei.

Cu o sclipire jucăușă în ochi, el își apropie degetele de locurile cele mai vulnerabile din jurul taliei.

– Nu! Oprește-te!

O prinse de încheieturile mâinilor și o împiedică să se mai zbată, după care își apropie fața de chipul ei, la doar câțiva centimetri distanță.

– Cere-mi iertare pentru că m-ai lovit!

– Să crezi tu! spuse ea scuturând din cap.

Atunci, puse în aplicare amenințarea, provocându-i un râs zgomotos și chicoteli înfundate. La un moment dat, îi atinse sânii și Mandy rămase brusc nemișcată.

Privirea lui Steven se întunecă. Rămase și el nemișcat cuprins brusc de dorință.

Abia îndrăznind să mai respire, Mandy așteptă, dominată de teamă, dar și de pasiune. Numai sosirea zgomotoasă a lui Ricky o salvă de o îmbrățișare pătimașă.

Capitolul 7

A doua zi după Halloween, Ricky se juca în grădină, sub supravegherea lui Mandy. Avea un ochi învinețit, pentru a patra oară în două luni. În recreație, se încăierase cu un alt băiat și tânăra îi despărțise, dar nu reușise să afle cauza.

Ricky se tăvălea prin stratul gros de frunze moarte. Tânăra se gândi, cu o expresie melancolică pe față, la copilăria ei agitată.

– Ai redevenit și tu o fetiță?

– Steven! M-ai speriat! Nu ți-am auzit mașina.

– Am lăsat-o la un service pentru revizie. M-a adus mecanicul până la intersecție.

Mandy se strădui să ignore ușoara furnicătură care simți că-i parcurge coloana vertebrală. Îi plăcea modul în care o tulbura Steven, dar era extrem de atentă. Se temea de sentimentele pe care i le stârnea acest bărbat și încerca să le înăbușe, ca să nu fie tratată poate cu indiferență.

– Te duci să lucrezi cu tata?

– Da. Am terminat studiile preliminare ale proiectului Reynolds, așa că nu va mai trebui să mă duc la New York în fiecare zi.

– Deci vei petrece mai mult timp la birou?

Mirat de întrebarea ei ciudată, Steven se încruntă.

– Da. Dat fiind că eu și tatăl tău plecăm la aceeași oră, de acum încolo vom pleca împreună și îl vom lăsa pe Ricky la școală.

– Ah! Acum înțeleg de ce te-ai hotărât să locuiești lângă șeful tău!

Steven își dădu seama că Mandy încerca să-și ascundă gândurile în spatele unei măști ironice. Oare ce încerca să-i ascundă și de ce?

– Mandy?

– În plus, profiți de existența unei dădace libere și devotate! exclamă ea râzând. Nu-i așa?

Văzând că nu putea avea cu ea o discuție serioasă, Steven se dădu bătut.

– Tăticule, tăticule! Te-ai întors mai devreme! exclamă vesel băiatul, aruncându-se în brațele tatălui său.

– Oh, iar te-ai bătut! observă el cu o voce resemnată.

– N-a fost vina mea. Teddy Bishop m-a făcut mincinos.

– De ce?

– Pentru că el mințea, nu eu.

Steven văzu cu coada ochiului că Mandy dă din umeri și oftează.

– Nici mie n-a vrut să-mi spună, spuse ea.

Mai avuseseră loc asemenea scene. Deși relațiile dintre tată și fiu deveniseră mai cordiale, Ricky mai avea din când în când accese de ostilitate. În acele momente, uneori i se confesa tinerei, dar niciodată lui Steven. Purtarea lui o întrista foarte mult pe Mandy, pentru că știa că Steven ținea foarte mult la fiul lui.

– Foarte bine, Ricky. Știi ce-am hotărât. Nu te vei uita la televizor timp de o săptămână.

– N-ai decât. O să mă joc cu Mandy.

– Poate că ar trebui să ți-o iau și pe Mandy. Probabil că asta ar fi o pedeapsă mai eficientă.

Copilul suferi o transformare subită. Trupul i se încordă, își strânse tare pumnii și urlă furios:

– Dacă o forțezi și pe ea să plece ca pe mama, am să te ucid, ai înțeles? Am să te ucid!

– Doamne sfinte! Ricky!

Palid ca un cadavru la față, Steven îl prinse de mâini pe fiul lui, pentru a încerca să-l calmeze.

– Ricky, n-am vrut...

Mandy îl împinse cu brutalitate de lângă Ricky și îi trase copilului o palmă răsunătoare. Surprins, acesta se potoli brusc.

– Și acum, îți vei cere iertare de la tatăl tău, îi comandă Mandy cu asprime. Steven voia să spună doar că nu mă voi mai juca de acum încolo cu tine, în cazul în care te vei mai bate la grădiniță. Eu sunt total de acord cu el. Nu-mi plac băieții care se bat prostește între ei.

Mandy simți mâna lui Steven pe umărul ei. Îi părea rău pentru el. Un tată atât de bun nu merita un tratament atât de nedrept.

I se adresă apoi din nou lui Ricky, care avea încă o atitudine agresivă.

– Bun. Acum te rog să fii atent la ce îți voi spune și îți ordon să mă crezi. În caz contrar, vei avea parte de o bătaie bună la fund și nu-ți voi mai da voie să vii pe la mine. Ai înțeles? Tatăl tău nu a forțat-o pe mama ta să plece. O iubea foarte mult, ca și tine, de altfel. Pilar simțea nevoia să se odihnească și s-o vadă pe mama ei. Ești în stare să înțelegi aceste lucruri? Pilar fusese gata-gata să se răzgândească din cauza ta, pentru că erai capricios și prost dispus. Așa sunt mamele în general. Nu voia să te facă nefericit, chiar dacă asta ar fi însemnat să facă un sacrificiu. Tatăl tău însă știa cât de mult își dorea ea s-o vadă pe bunica ta și de aceea i-a spus să plece. Trebuie să aibă grijă de soțiile lor și să le iubească ceva mai mult decât pe băiețașii egoiși ca tine. După ce a murit Pilar, o parte din viața lui a dispărut o dată cu ea.

Pe obraji îi șiroiau lacrimile, dar ea continuă:

– Te-ai purtat într-un mod oribil! Tatăl tău a suferit la fel de mult ca tine, poate chiar mai mult, la moartea lui Pilar și acum se simte vinovat față de tine, pentru că îi faci viața insuportabilă. Te rog să-i ceri iertare în clipa asta! De data asta însă, s-o faci în mod sincer!

Se uitase spre bărbatul care stătea în spatele ei și îi îmbrățișă picioarele cu ambele mâini. Steven îngenunche lângă ea, o luă în brațe și începu s-o legene ușor.

– Îmi pare rău! îi șopti ea la ureche, cu vocea răgușită de emoție.

El o sărută pe cap.

– Nu face nimic. Totul este în regulă, îi răspunse el pe un ton liniștitor, în timp ce se uita la fiul lui.

Ricky era vizibil afectat de tirada pasionată a lui Mandy. El îl întrebă pe tatăl lui, cu buzele tremurânde:

– Ăă... Și tu ești nefericit?

Steven nu știa ce să-i răspundă. Dacă spunea da, băiatul ar fi fost chinuit de remușcări, dar dacă răspunsul era nu, prăpastia dintre ei s-ar fi mărit și mai mult.

– Steven, sper că n-ai de gând să-i ascunzi adevărul! îl avertiză Mandy.

– El n-are nici o vină. N-a înțeles cum stau lucrurile.

– Știu, dar Ricky simte nevoia să știe adevărul.

Deodată, copilul se năpusti spre gâtul tatălui său, cu ambele brațe întinse.

– Tăticule! Tăticule! Iartă-mă. N-o să mai fiu rău niciodată.

Forța asaltului său îi răsturnă pe toți trei în stratul gros de frunze moarte. Steven îl strânse la piept pe fiul său care plângea în hohote.

– Îți mulțumesc, șopti el strângându-i mâna lui Mandy.

Atunci când ea izbucni în lacrimi, el o luă și pe ea în brațe.

Așa îi găsiră Ruth și Jonathan, ghemuiți unul într-altul, Steven mângâindu-i pe cei doi.

***

Era o zi ciudat de caldă pentru luna noiembrie. Deoarece părinții lui Steven veniseră în vizită, Mandy îl lăsă la ei și se duse acasă să cerceteze niște lucruri. Ceva mai târziu, când vremea se răcise simțitor, Ricky, Steven și soții Harper invadaseră casa familiei Edwards, la invitația lui Ruth și Jonathan.

Ricky era foarte agitat și făcea multă gălăgie. Din cauza zburdălniciei lui, a fost zgâriat de unul din pisoi și acum plângea de mama focului, dar Steven și Mandy nu se lăsară impresionați, mai ales că îl făcuseră atent de mai multe ori. Lăsându-l în grija tatălui său, tânăra se duse în hambar ca să vadă dacă nu cumva îi făcuse vreun rău pisoiașului. Acesta sări fericit în poala ei și începu să toarcă. În clipa aceea, Mandy auzi discuția dintre cei doi Harper.

– Ce părere ai despre Steven, Henry!

– Mi se pare că e în plină formă. Arată mult mai bine decât atunci când l-am adus pe Ricky.

– Da, spuse soția lui cu o voce în care se citea o ușoară îngrijorare. Dar purtarea lui nu mi se pare prea sănătoasă...

– Să fim serioși, Martha! Cum poți să spui așa ceva? Steven era complet blocat și când se enerva nu reușea să se mai controleze, ceea ce avea un efect jalnic asupra lui Ricky. Ca toți copiii de vârsta lui, băiatul ăsta are nevoie de fermitate. Ca să-ți spun sincer, eram foarte îngrijorat pentru Steven, deoarece era total lipsit de luciditate și autoritate. Acum, situația este cu totul alta și mă bucur că lucrurile s-au schimbat radical.

– Da, da... Sunt de acord cu tine, dar relațiile lui cu fata asta mă necăjesc foarte tare...

– Cu Mandy? se interesă soțul ei, mirat.

– Da. I-a acaparat total. Stă tot timpul cu ei.

– Așa e și normal, doar sunt vecini. În plus, ea este fiica șefului lui Steven și educatoarea lui Ricky.

– Știu, Henry. De fapt, îmi place foarte mult de ea. E foarte drăguță și simpatică. Dacă n-ar semăna atât de mult cu Pilar, l-aș încuraja pe Steven să aibă legături mai strânse cu ea. Ar fi o soție perfectă pentru el. În plus, este evident că îl adoră pe copil.

– Știu cât de mult îți dorești să-ți vezi toți copiii căsătoriți, Ruth, dar nu e oare prea curând pentru Steven? Abia a început să-și revină după moartea lui Pilar. Prietenia acestei tinere l-a ajutat foarte mult. Nu știu de ce îți faci atâtea probleme.

– Pentru că este sosia lui Pilar.

Mandy se înroși la față de emoție. Cei doi Harper se aflau la distanță de doar câțiva metri de ea și nu știau că ea se găsește în hambar. Totuși, se simțea mult prea stânjenită ca să-și facă simțită prezența și să încerce să le arate ce rol jucase ea în privința lui Steven și Ricky.

– L-am întrebat pe Steven dacă s-a gândit să se mai vadă și cu altcineva și mi-a spus că nu.

– Poate că încă nu se simte pregătit.

– Sau poate își face iluzii deșarte în legătură cu Mandy. Atunci când a văzut-o prima oară, a luat-o drept Pilar. Cine știe dacă nu cumva continuă să creadă acest lucru în mod mai mult sau mai puțin inconștient?

Mandy nu mai vru să asculte continuarea discuției. Ieși afară fără zgomot și se plimbă îndelung înainte să se întoarcă acasă. Steven pretindea că face o distincție clară între ea și Pilar, dar dacă nu era adevărat? Și dacă ar fi putut să aleagă, oare n-ar fi preferat-o pe Pilar, mama copilului său?

***

La sfârșitul lui noiembrie, de Ziua Recunoștinței, era așteptată acasă la Steven pentru masa festivă, dar ea preferă să facă mai întâi o plimbare prin pădure. Discuția dintre cei doi părinți ai lui Steven lăsase urme adânci în sufletul ei. Nu era deloc de acord cu ei, dar ce argumente putea să le ofere? Fotografiile și reacția oamenilor nu lăsau nici o umbră de îndoială asupra asemănării până la identitate dintre cele două femei. Ea era și va fi întotdeauna sosia perfectă a lui Pilar Herrera Harper.

Deși se bucura de simpatia lui Steven, putea oare să se amestece în continuare în viața lui? Condamnată să nu fie decât umbra unei femei dispărute, va reuși vreodată să se împace cu acest statut? Cine știa dacă dragostea lui nu se va transforma treptat în resentimente, gelozie sau în ceva și mai urât?

Dacă ar face o încercare, în ciuda reținerilor ei, și ar da greș, oare nu risca să facă rău tuturor celor din jurul lui? Erau implicați foarte mulți oameni: Steven, Ricky, familia Harper, părinții ei, cei ai lui Pilar, pe care ea încă nu-i cunoscuse...

– Ce-o să se întâmple cu mine? se lamentă ea cu voce tare.

Nu exista vreun răspuns la întrebarea ei. Fu cuprinsă brusc de o ciudată senzație de singurătate, ca în coșmarurile ei sinistre, și începu să plângă în tăcere.

***

Copacii dezgoliți de frunze își înălțau crengile spre cer. Un strat subțire de zăpadă acoperea pământul înghețat. Tânăra, îmbrăcată în culori vii, era vizibilă de departe în peisajul acela dezolant. Lui Steven îi fu foarte ușor s-o găsească, dar oare îl va lăsa să se apropie de ea?

– Mă eviți cumva, Mandy?

Ea tresări surprinsă atunci când el îi puse o mână pe umăr. Ce putea să-i spună? Nu voia să-l rănească...

Steven nu observase imediat schimbarea petrecută cu Mandy. Totuși, în ultima vreme trebuia să recunoască un lucru evident: tânăra se arăta din ce în ce mai reticentă față de el. Se gândi că poate cauza era incidentul de după Halloween. Regreta că îl pălmuise pe băiețel? Se hotărâse să vorbească deschis cu ea. Prezența ei îi devenise indispensabilă.

Steven o forță pe tânără să se întoarcă spre el.

– De ce fugi de mine?

În loc de răspuns, Mandy oftă adânc. Ce cuvinte să folosească pentru a-și dezvălui sentimentele față de un bărbat

care era încă îndrăgostit de soția lui, cu atât mai mult cu cât ea părea întruchiparea vie a dispărutei?

El o luă în brațe și îi mângâie șuvițele mătăsoase ale părului.

– De ce, Mandy?

Se ghemui ca o pisică la pieptul lui. Bărbatul acesta căpătase atâta importanță în viața ei... Nu se va putea niciodată consola cu absența lui. Nu credea că are dreptul să-l atingă, dar nu putu rezista tentației și îl luă de gât cu ambele brațe.

– Ricky mi-a spus că au venit părinții lui Pilar. Nu voiam să-i deranjez cu prezența mea, din cauza asemănării mele cu fiica lor...

– Nu mă minți, Mandy, îi răspunse Steven uitându-se insistent în ochii ei. Știi foarte bine că ei nu vor fi aici decât peste o lună.

Stânjenită de privirea lui fixă, Mandy clipi des din ochi și își mușcă buza de jos. Își lipi apoi fruntea de pieptul lui Steven, în timp ce o lacrimă mare i se prelingea pe obraz.

El o prinse de bărbie, forțând-o să ridice ochii spre ea și îi șterse cu blândețe ochii umezi.

– Mă eviți încă din ziua de Halloween. La început nu eram prea sigur, deși aveam unele bănuieli. Atunci însă când am văzut că n-ai venit astăzi împreună cu părinții tăi, am știut...

– Le-am spus să te anunțe că întârzii puțin, îl opri ea cu o voce aspră. Ricky era supărat?

– Nu, dar micii noastre petreceri îi lipsește prezența ta. Mă duceam acum la tine acasă, în speranța să te aduc ceva mai devreme la masă.

O luă de mână și când îi văzu privirea neîncrezătoare, ochii i se umplură de tristețe.

– Te temi cumva că m-am înfuriat că l-ai pălmuit pe Ricky și i-ai vorbit cu sprime? Nu m-am supărat absolut deloc. Relațiile dintre noi s-au îmbunătățit simțitor începând din ziua aceea.

Mandy se uită la el uluită, apoi fața îi fu luminată de un zâmbet.

– Da, de asta îmi era teamă. Am fost o proastă, nu-i așa?

Steven se încruntă. Era clar că Mandy era chinuită de lucruri mult mai serioase, altfel n-ar fi fost imediat de acord cu el.

O luă apoi cu brațul de mijloc și o conduse de-a lungul lizierei pădurii, povestindu-i vesel cât de uluit fusese Ricky când văzuse pregătirile pentru masa festivă. Încântată de acea diversiune, Mandy izbucni în râs și glumi cu el tot timpul până ajunseră în casă.

***

Masa de Ziua Recunoștinței fusese foarte reușită. Steven îi invitase pe membrii familiei Edwards pentru a le mulțumi pentru nenumăratele atenții oferite lui Ricky și lui însuși. Se aflau acolo și frații lui Mandy, împreună cu soțiile și copiii lor. Toți apreciaseră prânzul bogat și în special curcanul la cuptor.

Steven, împreună cu bărbații clanului Edwards se uitară după aceea la un meci la televizor. Ruth și surorile ei, Marlene și Lisa, discutau despre sugari și nașteri, deoarece Pete și Lisa urmau să mai aibă un copil. Mandy participa din când în când la discuție, dar trăgea cu urechea și la pălăvrăgeala animată dintre Melinda, fiica lui Peter, de opt ani, și Ricky. Tom, fratele ei și Jeff, fiul lui Randy, de patru și trei ani, urmăreau curioși discuția, dar nu luau parte la ea.

– N-o să poți nici măcar să te joci cu el, spuse Ricky. O să plângă toată ziua.

– Ești gelos pentru că nu poți să ai și tu un frățior! îi răspunse Melinda cu răutate.

Mandy își stăpâni un zâmbet. Melinda adopta întotdeauna o atitudine superioară, ceea ce cu Ricky ar fi putut crea probleme.

– Ba da! protestă el.

– Nu!

– Tăticul meu îmi va da un frățior dacă o să i-l cer.

– Nu fi prost. Așa ceva este imposibil, dacă n-ai o mămică. De altfel, băieții nu pot să aibă copii. Numai fetele pot să facă.

Dar Ricky nu se considera învins.

– Mandy ar putea avea?

– Da, exclamă Melinda, dar tu nu.

– Atunci, o să-i cer tăticului meu să-i dea un copil și ea o să mă lase să mă joc cu el. Nu-i așa, Mandy?

Îmbujorarea bruscă a obrajilor tinerei atrase imediat atenția adulților. Îngrozitor de stânjenită, ea se strădui să pară indiferentă la ce spunea copilul, dar nu reuși decât să se înroșească și mai tare la față. Până acum, deși avea

resentimente puternice pentru Steven, ideea de a face un copil cu el încă nu-i trecuse prin cap. Gândul acesta o tulbură foarte tare și o îndureră cumplit. Chiar dacă în momentul de față Ricky și tatăl lui făceau parte din viața ei, viitorul îi despărțea, deoarece Steven îi va aparține întotdeauna lui Pilar.

Steven își vârî capul prin ușa salonului și întrebă foarte neinteresat:

– Despre ce vorbeai, Ricky?

– Vreau un frățior! exclamă băiețașul.

Vorbele lui fură urmate de un râs general. Chiar și Mandy participă la amuzamentul adulților, ridicând mâinile spre cer, dar aparenta ei bună dispoziție nu-l înșelă pe Steven, care fusese izbit de expresia de profundă tristețe de pe fața ei.

Era convins că închiderea ei în sine ascundea ceva suspect, cu mult mai grav decât incidentul cu Ricky. Probabil va fi foarte greu s-o convingă de sentimentele lui... Pentru a micșora importanța subiectului aflat în discuție și a nu mai contribui la stânjeneala evidentă a lui Mandy, Steven se prefăcu, în glumă, că nu este interesat de acea problemă.

– Deocamdată va trebui să te mulțumești să te joci cu copiii Lisei. Oricum, n-ai ști ce să faci cu un bebeluș. La început, sunt prea mici ca să te poți juca împreună cu ei și toată ziua nu fac altceva decât să mănânce, să doarmă și să plângă.

– Ah, bărbații ăștia! exclamă Melinda, cu un aer scandalizat.

– Vezi? spuse Ricky triumfător.

Steven îi aruncă o privire pe furiș lui Mandy înainte să se așeze din nou în fața televizorului. Fața ei era luminată de un zâmbet și începu să fluiere ușor o melodie.

Capitolul 8

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, Steven aștepta la aeroportul Newburgh sosirea avionului de San Francisco în care se aflau părinții lui Pilar, care veneau să-și petreacă sărbătorile de iarnă împreună cu el și Ricky.

Sprijinindu-se cu coatele de brațele fotoliului și cu picioarele întinse în fața lui, Steven părea foarte relaxat în timp ce îl privea cu atenție pe fiul său, care era fascinat de o vitrină cu machete de avioane. Își învinsese definitiv teama de aeroporturi și nu-i mai era frică de amintirea cumplită a morții lui Pilar. Nu uitase dragostea pentru soția lui, dar imaginea ei nu-l mai bântuia atât de des. Frământările lui dureroase încetaseră în urmă cu aproape patru luni, după cea de-a treia întâlnire cu Mandy.

Se uită gânditor la fața veselă a lui Ricky, care stătea de vorbă cu un pilot îmbrăcat în uniformă. Îi datora foarte mult lui Mandy pentru asta...

Nu numai că îi redase lui pacea interioară, dar făcuse același lucru și cu fiul lui. Tensiunile dintre ei se risipiseră în cursul ultimei luni. Copilul acceptase în cele din urmă realitatea așa cum era ea. Nu-l mai considera pe tatăl lui vinovat de moartea lui Pilar și știa cât de mult îl afectase și pe el acel nefericit eveniment.

Din păcate, însă, începând din după-amiaza aceea de toamnă, Mandy nu mai fusese aceeași. Toată veselia îi dispăruse ca prin farmec. Chiar în momentul în care credea că se apropiase foarte mult de ea, tânăra se refugiase în spatele unui zid de apărare. Această schimbare neașteptată îl întristă enorm.

Oare Mandy simțea ceva pentru el? De la Ziua Recunoștinței, nu-l evita, nu-i refuza invitațiile, dar părea tot timpul bănuitoare și atentă la orice gest al lui. Toată spontanietatea îi dispăruse. Care să fie motivul? Pentru că îl iubea, sau, dimpotrivă, pentru că îi era frică să nu poată răspunde sentimentelor pe care bănuia că le are față de ea?

Deodată, Steven tresări, aprinzându-i-se în minte un beculeț. Nu! Nu era posibil! Nu cumva credea și acum că el confunda imaginea ei cu cea a lui Pilar? Cum să facă s-o convingă că se înșela...?

– Tăticule! Tăticule! A fost anunțat avionul lui Grandmary. Mi-a spus comandantul Blake.

Readus brusc la realitate, Steven îi mulțumi pilotului pentru amabilitatea de a-i îndruma spre zona de primire a călătorilor.

– N-aveți pentru ce. Fiul dumneavoastră este foarte drăguț și nu e deloc ranchiunos!

Când văzu figura mirată a lui Steven, îi explică:

– Băiatul meu mai mare, Jimmy Morris, e coleg de școală cu Ricky, de aceea m-am oprit să stau de vorbă cu el. L-am recunoscut imediat.

– L-ați văzut la școala Jefferson?

– Nu.

Pilotul făcu o pauză înainte să continue pe un ton de scuză:

– El... seamănă foarte mult cu domnișoara Edwards, nu-i așa?

– Mda, aprobă Steven uluit. Probabil că vi s-a adus la cunoștință cauza numeroaselor lor certuri.

Pe fața pilotului apăru un zâmbet radios.

– Ați ghicit.

– Nu era o certitudine, dar acum bănuielile mele s-au confirmat.

Cei doi bărbați și-au strâns apoi mâinile în mod cordial.

– Sper să am plăcerea de a vă întâlni din nou, domnule comandant.

– Wilowford este un oraș mic. Cu siguranță, se vor mai ivi ocazii. Fiul dumneavoastră i-a descoperit deja pe bunicii lui printre pasagerii avionului.

– Așa este. Vă mulțumesc încă o dată că ați stat de vorbă cu Ricky.

***

– Ricky doarme. Să mergem să vorbim în salon, îi propuse Mary Herrera luându-l de braț pe ginerele său. Pari a fi într-o formă foarte bună. Să fie oare datorită lui Mandy, persoana despre care am auzit vorbindu-se atât de mult?

Steven se uită atent la expresia feței ei. O iubise pe fiica acelei femei și nu voia s-o rănească și să creeze încă tensiuni fără rost în relațiile dintre ei, deoarece ea și soțul ei îi susținuseră enorm moralul în primele luni de doliu.

– M-a ajutat foarte mult, îi răspunse el evaziv.

Ildemaro, care îi așteptase la baza scărilor și cu Mary se instalară pe canapea, în timp ce Steven luă loc pe un fotoliu.

– Deci, v-ați hotărât să părăsiți California pentru statul New York? îi întrebă Steven.

– Așa am vrea, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Steven se uită mirat la Ildemaro.

– Am dori să ne mutăm ca să fim mai aproape de Ricky. Ca să fiu foarte sincer, seamănă atât de mult cu Pilar, încât avem impresia că nu ne-am pierdut fiica de tot.

– Vă cunosc toate motivațiile, le răspunse Steven neînțelegându-le ezitările.

– Știm câte probleme ai avut cu Ricky după moartea lui Pilar, interveni Mary. De când am sosit însă, am fost surprinși de progresele petrecute în relațiile dintre voi. N-am vrea să le compromitem.

– În ultimele luni lucrurile au evoluat foarte mult. Ricky nu mă mai consideră vinovat de moartea lui Pilar și eu însumi mă simt acum mai puțin culpabil.

– Nu ai nimic ce să-ți reproșezi, spuse Ildemaro.

– Mi-a trebuit mult timp să accept această idee. În ultimul minut, Pilar se hotărâse să-și anuleze călătoria și eu a trebuit să insist ca s-o conving să plece, pentru că dorea într-adevăr foarte mult să vă vadă. După accident, mi-am reproșat tot timpul acest lucru.

– Dar e ridicol! exclamă amândoi în același timp.

– Știu, dar a fost un sentiment mai puternic decât mine. Ricky a înțeles și el multe în ultima vreme. Apropierea voastră față de noi nu riscă să tulbure relațiile dintre mine și el, ba dimpotrivă, va contribui la îmbunătățirea lor. Ați putea să-i vorbiți despre mama lui. Vreau s-o cunoască și mai bine și să n-o uite. Pilar era o femeie foarte frumoasă și din punct de vedere fizic și moral.

Ochii lui Mary exprimară o emoție profundă.

– Mulțumesc, Steven.

Apoi Steven le propuse să locuiască la el, dar amândoi insistară să cumpere un apartament în oraș, deoarece voiau să nu se amestece în intimitatea și viața personală a lui Steven.

– În orice caz, puteți să rămâneți aici până găsiți o locuință. Îi va face bine și lui Ricky. Simte nevoia să fie răsfățat. V-a vorbit mult despre Amanda Edwards? îi întrebă el deodată, cu o figură întunecată.

– Nu i-a tăcut gura nici o clipă, spuse Mary cu o ușoară ezitare.

– Cum este Amanda, Steven? îl întrebă Ildemaro după câteva minute.

– Greu de spus. Dacă Mandy l-ar fi lăsat, Ricky ar fi pus-o imediat în locul lui Pilar, dar ea s-a opus foarte ferm. Am asistat la câteva discuții dintre ei. Atitudinea îi este lipsită de orice ambiguitate. Îi admir forța de caracter. Este foarte important pentru Ricky să n-o confunde cu mama lui. Pe Mandy nu știu cum aș putea să v-o descriu. Are o intuiție fantastică, un talent deosebit pentru analiza situațiilor dificile și găsește vorba potrivită la momentul potrivit. Fără ajutorul ei, nici eu și nici Ricky n-am fi fost în stare să ținem piept problemelor apărute după moartea lui Pilar. Datorită ei, mi-am recăpătat echilibrul. Tot ea mi l-a dat înapoi pe fiul meu. Acum, ea este foarte importantă pentru noi doi.

Un amestec de bucurie și tristețe se citise pe fața lui Mary. Apariția unei alte femei în viața lui Steven îi necăjea puțin, dar în același timp se bucurau pentru el.

– Gândește-te bine, Steven, îl sfătui Ildemaro pe un ton de avertizare. Tânăra asta nu merită să sufere din cauza unei promisiuni iluzorii.

– Mandy crede că o văd în ea numai pe Pilar, că o confund cu ea.

– Și așa este? se interesă Mary.

– Nu, acum nu mai este aceeași situație.

Ildemaro luă mâna soției sale și spuse:

– Noi suntem foarte mulțumiți de tine, Steven. Sper din toată inima că povestea asta va avea un deznodământ fericit. Când putem s-o cunoaștem și noi?

– Probabil că n-o să fie atât de ușor. În momentul de față, Mandy mă evită. În afară de asta, îi este îngrozitor de frică să

nu vă supere înfățișarea ei și de aceea cred că nu va veni de bunăvoie aici.

– Seamănă atât de mult cu Pilar?

– Din punct de vedere fizic, pun pariu, Mary, că nu vei constata nici o diferență.

***

Ildemaro și Mary stăteau în fața ușii familiei Edwards în timp ce afară bătea un vânt înghețat. Când Mary ridică mâna să apese pe butonul soneriei, soțul ei o opri.

– Ești sigură că facem bine?

– Dacă Mahomed nu vine la munte...

În ciuda tonului hotărât al soției sale, el desluși în el o ușoară suferință și neliniște.

– Nu suntem obligați să facem asta.

– Ba da, Ildemaro. Pentru liniștea noastră sufletească și pentru a lui Steven și Ricky.

– Te iubesc, Mary, acum mai mult ca niciodată, spuse el sărutând-o pe frunte.

Mary sună la ușă. Câteva minute mai târziu luau loc în salon, alături de Ruth Edwards. Prin aer plutea o mireasmă de prăjituri de Crăciun și ciocolată fină.

– Doamna Edwards? Sunt Mary Herrera, iar acesta este soțul meu, Ildemaro.

– Încântată de cunoștință, îi răspunse Ruth, destul de rezervată.

– Îmi pare rău că vă deranjăm, dar am vrea să vorbim, dacă aveți câteva clipe libere.

– Desigur, dar sunt nevoită să vă primesc în bucătărie, pentru că am niște prăjituri în cuptor.

Devenind conștientă brusc de răceala cu care îi primise pe cei doi în casa ei, adăugă ceva mai amabil:

– Doriți o ceașcă de ciocolată fierbinte? Am pus laptele la încălzit.

– Cu plăcere, doamnă Edwards, răspunse Ildemaro.

Ceva mai târziu, în timp ce cele două femei se studiau cu neîncredere una pe alta, el izbucni în râs.

– Vă rog să vă liniștiți doamnă Edwards. Nu vrem să-i facem nici un rău fiicei dumneavoastră. Am fi foarte bucuroși s-o cunoaștem. Totuși, dacă vă temeți cumva că această întrevedere o va tulbura peste măsură, noi nu vom insista ca aceasta să aibă loc și ne vom întoarce acasă la Steven.

Ruth Edwards se uită cu atenție la fețele celor din fața ei. Bărbatul era sincer și simpatic, dar soția lui părea mult prea încordată. În ultima vreme, Mandy devenise foarte agitată. Purtarea ei față de Ricky nu se schimbase, dar era evident că-l privea cu neîncredere pe Steven. În timpul ultimelor zile ale vizitei soților Harper păruse foarte crispată și stânjenită. Când Ruth o întrebase care era motivul, ea îi spusese cu o indiferență prefăcută că prefera să evite situațiile jenante și că nu voia să frecventeze prea mult niște oameni care puteau s-o ia drept Pilar. Înțelegându-i perfect punctul de vedere, mama ei bănuia însă că existau și alte motive, mai întemeiate, dar

simțea că nu avea dreptul să mai pună și alte întrebări. În definitiv, Mandy, la cei douăzeci și șapte de ani ai ei, era o persoană adultă care era răspunzătoare pentru faptele ei. Totuși, Mary Herrera o tulbura...

– Mandy nu este acasă acum, spuse Ruth hotărâtă.

Pentru ei nu va fi niciodată, își spuse ea.

Pe fața celor doi Herrera se citi dezamăgirea. Ei se ridicară imediat în picioare.

– Atunci... vă rugăm să ne scuzați de deranj, doamnă Edwards...

Mary se opri, încercând să-și revină. Când îi văzu tristețea din privire, Ruth simți nevoia să se justifice.

– Toată povestea asta o tulbură foarte tare pe fiica mea.

Mary rămase încremenită ca o statuie. Înțelegea foarte bine mesajul acelui avertisment. Ruth Edwards nu voia decât să-și apere copilul, așa cum ar face orice mamă în locul ei.

– Doamnă Edwards, n-am venit aici cu intenția de a crea necazuri cuiva. Am iubit-o prea mult pe fiica mea și eram curioasă să văd dacă Mandy este într-adevăr sosia lui Pilar, dar nu este vorba numai despre asta.

Cuprinsă de emoție, ea o luă de mână pe Ruth și continuă:

– Ginerele meu este pe cale de a se îndrăgosti de Mandy...

– Mary! exclamă Ildemaro pe un ton dojenitor.

Cucerită de sinceritatea lui Mary Herrera, Ruth se dădu bătută.

– Mandy va sosi acasă cam peste două ore. Doriți să o așteptați?

Soţii Herrera se aşezară din nou. După câteva fraze mai protocolare gheaţa se sparse şi începură să discute despre copii şi nepoţi, emisiuni de televiziune preferate, cărţi, muzică...

Luându-se cu vorba, nu auziră când Mandy intră în bucătărie cu braţele încărcate de cumpărături.

De cum o văzură, Ildemaro şi Mary rămaseră nemişcaţi, ca şi cum ar fi fost loviţi de paralizie. Ruth se uita la ei uşor ironic. Cum să nu aibă fiica ei probleme de identitate după atâtea incidente de acest gen?

– Mandy, dă-mi voie să ţi-i prezint pe Mary şi Ildemaro Herrera, părinţii lui Pilar.

Amanda observă privirea uluită şi deveni nervoasă. Era oare condamnată să întruchipeze imaginea lui Pilar pentru toţi cei care o cunoscuseră pe tânără? Rănită şi supărată, Mandy făcu o piruetă şi o reverenţă ironică în faţa lor.

– Ia să vedem ce părere aveţi despre asemănarea mea cu ea? îi întrebă ea cu insolenţă.

– Mandy! exclamă mama ei, scandalizată.

Abordând aceeaşi aroganţă, tânăra ridică fruntea cu mândrie, având pe faţă o expresie provocatoare.

Spre mirarea tuturor, Mary începu să râdă, uşor nervoasă.

– Draga mea, e pur şi simplu uluitor, dar Pilar n-ar fi făcut niciodată o asemenea figură.

Mandy se înroşi puternic la faţă, simţindu-se copleşită de ruşine şi regrete.

– Oh! Îmi pare rău. N-am vrut să fiu nepoliticoasă...

– Nu, nu-ţi cere scuze. Nu lua vorbele mele ca pe o critică la adresa ta. O iubeam foarte tare pe fiica mea, dar ea era

foarte calmă și rezervată. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să reacționeze ca tine. Totuși, îți înțeleg perfect agresivitatea și cred că o meritam din plin. Trebuie să fie îngrozitor să-ți vezi identitatea amenințată de toți cei care au cunoscut-o pe Pilar.

– Da, e cumplit, aprobă Mandy oftând.

Atunci luă cuvântul și Ildemaro, care se străduia să constate diferențe în comportarea tinerei, deoarece, fizic, nu exista nici una.

– Evident, am venit aici cu un scop precis.

Cele trei femei îi aruncară o privire mirată. Ruth începea să se teamă de ce era mai rău și se întreba dacă nu judecase greșit aparenta bonomie a lui Ildemaro Herrera.

– După părerea lui Ricky, tu faci cei mai buni biscuiți din lume. Cu scorțișoară și nuci. Pilar era o bucătăreasă execrabilă.

Ochii lui Mandy se umplură de lacrimi de emoție.

– Vă mulțumesc, șopti ea cu vocea rgușită. Vă promit că o să fac unii speciali pentru dumneavoastră.

Tensiunea se risipi atunci pe loc și începură cu toții să discute cât se poate de firesc. Înainte să plece, soții Herrera invitară toată familia Edwards acasă la Steven în seara de Crăciun, înainte de slujba de la miezul nopții.

Capitolul 9

Covorul de zăpadă imaculată strălucea în lumina lunii în seara aceea de douăzeci și patru decembrie. La familia Harper, un brad de Crăciun uriaș fusese încărcat cu globuri și beculețe multicolore. O mulțime de cadouri erau îngrămădite sub crengile încărcate cu ghirlande, iar deasupra șemineului trona un ciorap din lână roșie.

Mary și Ruth terminau de spălat vasele, în timp ce Jonathan și Ildemaro îi spuneau o poveste lui Ricky. Steven apăru în pragul bucătăriei și aruncă o privire spre Mandy, care mătura pe jos.

– Pot să v-o răpesc pe Amanda pentru câteva minute?

– Desigur, îi răspunse Mary. Ruth și cu mine ne descurcăm și singure.

Ținând-o strâns pe Mandy de mână, Steven o conduse în birou și închise ușa în urma lui. O duse apoi în mijlocul încăperii unde se găsea o masă uriașă din lemn masiv. Tânăra

aștepta jenată, cu pleoapele lăsate în jos, ca să nu fie nevoită să înfrunte privirea lui pătrunzătoare.

Steven se uita cu un aer admirativ la rochia din catifea care îi scotea în evidență formele perfecte. Își opri apoi privirea asupra feței ei delicate, cu trăsături fine și Steven observă roșeața din obrajii ei și privirea de smarald în care sesiză o ușoară neliniște.

– Ești foarte frumoasă, Mandy, spuse el pe un ton grav, senzual.

Roșeața din obrajii ei se accentuă. Dat fiind că ținea în continuare capul plecat, el îi luă ambele mâini și o trase mai aproape de el. Luă apoi de pe masă o cutiuță legată cu o panglică subțire.

– Anul acesta, tu mi-ai oferit tot ce am în prezent, spuse el cu blândețe în glas. Te rog să accepți acest cadou în semn de recunoștință.

– N-am făcut nimic deosebit, șopti ea.

Steven puse pachețelul pe masă, apoi degetele lui urcară încet de-a lungul brațelor ei, mângâindu-i pielea lucioasă a gâtului și decolteul până ajunseră la bărbia ei îndărătnică.

– M-ai împăcat cu mine însumi și cu fiul meu, continuă el, forțând-o să ridice capul spre el. Asta are o importanță uriașă pentru mine.

Ea îl privi în ochi și schiță un zâmbet. Scutură apoi ușor din cap.

– Te rog să accepți, Mandy. Mi-ai face o mare plăcere.

Cum ea se încăpățâna să refuze, el o luă de umeri și o privi drept în ochi:

– Am pus deoparte toate bijuteriile lui Pilar, pentru mai târziu, când Ricky va avea o soție. Te asigur că asta n-a fost a ei. Nu ți-aș oferi niciodată niște obiecte atât de personale, pline de amintiri dragi. Acest cadou a fost făcut special pentru tine.

Așteptă apoi cu răbdare, pândind expresia trăsăturilor grave ale lui Mandy. După câteva clipe de ezitare, ea întinse spre el o mână tremurândă. Desfăcu apoi panglica și ambalajul din hârtie și scoase o exclamație de încântare. Pe o bucată de satin alb se aflau niște cercei și o broșă asortată din aur foarte fin cizelat, împodobite cu niște pietre splendide de acvamarin, cu minunate sclipiri albastre.

– Oh, Steven, sunt superbi! Nu pot să accept un cadou atât de scump. Cred că te-a costat o avere!

– Sunt ai tăi, Mandy. Ia-i!

Întoarse apoi broșa, ca să-i arate că era inscripționată cu numele ei și o întrebă:

– Pot s ți-o prind eu la rochie?

Ea aprobă în tăcere și tresări ușor atunci când el înfipse acul broșei în mijlocul decolteului.

– Poți să-ți pui cerceii fără oglindă?

Nu reuși s-o facă decât cu ajutorul lui. Mângâierea răsuflării lui fierbinți pe obraz o înfioră ușor.

– Îți vin foarte bine, Mandy. Strălucirea lor accentuează culoarea de smarald a ochilor tăi.

Ca și cum ar fi ascultat de o voință proprie, mâna lui Mandy se așeză pe pieptul lui.

– Nu trebuia să-mi faci un cadou atât de costisitor, dar recunosc că sunt de un gust desăvârșit. Îl voi păstra cu religiozitate.

– Țineam foarte mult să ți-i ofer, Mandy. Era singurul lucru… N-aveam nimic altceva să-ți dau, în afară de…

Mandy se uită la el, uluită. De obicei, Steven era mult mai sigur pe el. I se părea atât de tulburat.

Steven îi luă o șuviță lungă de păr negru și i-o duse după ureche, apoi, sprijinindu-se de masă, o trase mai aproape de el, șoptindu-i la ureche:

– Aveam un alt cadou pentru tine, dar mi-a fost teamă că-l vei refuza.

– De ce? Ce… despre ce cadou era vorba?

– Despre acesta…

Sărutul lui avu asupra ei efectul unei descărcări electrice. Tulburată, Mandy simțea că nu mai poate rezista, dar nu cedă senzualității îmbrățișării lui.

– Amanda Jean Edwards…

Auzind aceste cuvinte, fu străbătută de un fior de plăcere din cap până în picioare, acesta reușind să străpungă carapacea care îi proteja inima. Vocea fascinantă a lui Steven continuă:

– Știu exact pe cine sărut acum. Ochii mei nu te văd decât pe tine. Brațele mele te cuprind pe tine și nu pe o altă persoană. Buzele tale au un gust special și parfumul tău pur și simplu mă amețește.

Îi lipi apoi coapsele și mai tare de trupul lui. Prin pânza subțire a cămășii, Mandy îi simțea mușchii de pe piept și

bătăile năvalnice ale inimii. Fără să se mai poată stăpâni, începu să-l mângâie și ea pe el.

– Înțelegi, Mandy? Pentru mine nu exiști decât tu.

Când el o forță să-și lase capul pe spate ca s-o poată privi în ochi, ea oftă îndelung și își înlănțui brațele în jurul gâtului său.

Steven o sărută ușor pe buze, apoi încă o dată, mai apăsat.

– Răspunde-mi la sărut, Mandy.

Vorbele lui amăgitoare stârniră în trupul lui un val de emoții tulburătoare, de nestăpânit. În mod instinctiv, se lipi și mai strâns de el.

Buzele moi și senzuale ale lui Steven se plimbară încet pe fața ei, după care îi șopti la ureche:

– Sărută-mă, Amanda. Nu mai există nimeni altcineva aici, în această clipă, decât eu și tu. Îți jur...

Treptat, ea începu să nu mai lupte cu dorința și cedă total impulsului de moment, care o împingea în mod fatal spre Steven. Îndrăzneala și lipsa de inhibiții pe care le simțea o uluiau. Niciodată nu se crezuse în stare să reacționeze în felul acela.

Steven începu să-i sărute curbele trupului cu o mare tandrețe. Când Mandy, speriată de nerușinarea ei, încercă să-i descheie nasturii cămășii, el o strânse și mai tare la piept, ca pentru a o încuraja, dar tânăra tremura prea tare. În cele din urmă a fost nevoie să o ajute el. Atunci când în sfârșit simți atingerea pielii lui, crezu că leșină de plăcere.

Înduioșat de stângăcia ei, Steven îi luă ambele mâini și le așeză pe pieptul lui, ca să-i dovedească intensitatea emoției pe care o simțea, apoi urmări cu degetul linia de foc a decolteului ei.

Mandy își înăbuși un geamăt. De ce avea bărbatul acela puterea de a-i tulbura în așa măsură trupul, mintea și sufletul?

El începu s-o mângâie cu mișcări ritmice, regulate, menite s-o hipnotizeze. Nemaiputând să mai opună nici o rezistență, se abandonă în brațele lui, lipsită de orice vlagă.

Se afla sub influența farmecului său, se simțea prinsă în capcană, de parcă ar fi fost vrăjită de forța mângâierilor lui. Realitatea din jurul ei nu reușea s-o mai impresioneze. Nimic nu mai avea importanță în afară de plăcerea senzuală pe care i-o provoca el. Steven și ea erau într-adevăr singuri pe lume.

– Mandy, trebuie să ne oprim, spuse deodată Steven îndepărtând-o de el.

Avea vocea schimbată din cauza emoției. Încă amețită de plăcere, Mandy nu era în stare să gândească lucid. În mod instinctiv, se agăță de gâtul lui. Flacăra pasiunii încă mai strălucea în ochii ei atunci când căută din nou buzele lui Steven.

Cu un efort supraomenesc, el reuși să îngaime, încercând cu greu, să-și păstreze sângele-rece:

– Nu, Mandy. Trebuie neapărat să ne oprim. Imediat!

Neluându-l în seamă, ea își frecă trupul de al lui, oferindu-i gura pentru sărut, dar Steven nu cedă și rămase ferm pe poziții.

– Dacă nu ne oprim acum, nu mai răspund de faptele mele. N-aș putea să mă mai stăpânesc. Simt numai nevoia să fiu cu tine. Și tu vrei același lucru, nu-i așa?

Mandy rămase ca o stană de piatră.

– Eu… eu…

Ochii i se măriră peste măsură. Violența reacțiilor ei în fața acelui bărbat o îngrozea. Atunci când o atingea, nu mai reușea să se controleze. Trupul o trăda, refuzând să se supună voinței ei.

– Doamne sfinte, oare ce-oi crede despre mine? îl întrebă ea cu o voce tremurândă. M-am purtat…

Steven o luă din nou în brațe, dar de data asta cu mai mult calm, fără pasiune, și o mângâie pe păr.

– Ești femeia cea mai provocatoare pe care o cunosc, dar acum cred că ar fi mai bine să mergem în salon. Altfel… Te vei afla mai în siguranță în mijlocul unui grup de oameni.

Steven își puse un braț posesiv în jurul taliei fetei și astfel înlănțuiți își făcură intrarea în salon. Apariția lor nu rămase neobservată. Se așezară pe canapea și el o strânse și mai tare lângă el. Devenind centrul atenției întregului grup, Mandy roși stânjenită.

Noroc cu Ricky, care sparse tăcerea cu vocea lui ascuțită.

– Acum putem să deschidem cadourile, tăticule?

– Nu aștepți ziua de Crăciun? îl întrebă Ruth mirată, atrăgând atenția tuturor asupra ei.

– Uită-te la el, draga mea, spuse Jonathan râzând. Sunt sigur că nu vrea să aștepte.

Rămas cu gura căscată, băiatul făcu ochii mari.

– Ruth, tu și ceilalți newyorkezi nu știți să sărbătoriți Crăciunul cum se cuvine, interveni Steven zâmbind.

– Ce vrei să spui? Măcar noi avem zăpadă și ger. Voi n-aveți anotimpuri în California. Acolo este mereu cald. Recunoaște că pentru luna decembrie, canicula e cam ridicolă.

– Nu mă refeream la asta. Noi nu avem nevoie de ceva regizat pentru sărbătorile de iarnă. Este de-ajuns să avem bucuria interioară. Decorul nu prea are importanță. Noi deschidem întotdeauna cadourile după cina din ajun și ceva mai târziu participăm la slujba de la miezul nopții. După aceea, toată lumea merge la culcare. Uneori, în timpul nopții, Mor Crăciun aduce dulciuri și cadouri pentru copiii cuminți, care sunt deschise în ziua de Crăciun.

Ruth se prefăcu scandalizată.

– Deci voi primiți cadouri de două ori? E incredibil!

În mijlocul râsului general, se auzi vocea gravă a lui Jonathan:

– Ți-ar plăcea și ție, prințesă, nu-i așa?

Mandy dădu din cap în tăcere. Mângâierile lui Steven pe braț o tulburau intens și nu îndrăznea să vorbească, de teamă să nu-și trădeze emoția.

– Ricky, împarte cadourile tuturor și fiecare își va deschide pachetul lui, îi sugeră Steven.

Acesta se supuse și, la un moment dat, Ricky exclamă:

– Mandy! Acesta este cadoul meu pentru tine! L-am împachetat cu mâinile mele!

Mandy îi mulțumi și îl lăudă pentru îndemânarea lui, după care toți își deschiseră cadourile, scoțând exclamații de surpriză.

– Care cadou ți-a plăcut mai mult și mai mult, Mandy? o întrebă Ricky deodată.

Un zâmbet misterios apăru pe buzele tinerei, în timp ce-i arunca lui Steven o privire timidă, dar plină de cochetărie.

– Al doilea, spuse ea roșindu-se în obraji.

Steven înțelese imediat aluzia ei.

– Care anume? insistă Ricky.

– Sărurile de baie de la tine, bineînțeles.

– M-a ajutat și tata, mărturisi băiatul. S-a gândit că ți-ar plăcea să miroși a flori, dar eu am ales parfumul.

Sosise ora slujbei. Biserica era împodobită cu ghirlande de beculețe colorate și crengi de brad care dădeau un aer de sărbătoare slujbei religioase. Într-un colț, o iesle în mărime naturală atrăgea privirile admirative ale tuturor.

În timpul slujbei, Ricky adormi în brațele lui Steven. Pe drumul de întoarcere, Steven o rugă pe Mandy să-l ajute să-l culce pe băiat. Urcară în tăcere la etaj.

– Nu mai aprinde lumina, îi spuse Mandy dând cuvertura la o parte de pe pat.

– Mă duc să-i caut pijamaua se oferi el în timp ce ea îi scotea pantofii și ciorapii.

Mandy se așeză pe marginea patului ca să-l dezbrace de haine. În timp ce ea îl pregătea pentru noapte, copilul întredeschise pleoapele și o întrebă cu o voce somnoroasă:

– A venit Moș Crăciun?

– Nu încă, querido. Va sosi curând.

El se uită la ea și o luă cu brațele de gât.

– Nu-mi pasă dacă vine, eu oricum te iubesc pe tine.

Mandy se uită mirată spre Steven.

– Ce vrei să spui, corazon mio? se interesă ea încheindu-i nasturii pijamalei.

– Uneori îmi închipui că ești mama mea, dar tu nu miroși ca ea.

– Cum adică?

– Mama mea mirosea a scorțișoară. Tu miroși altfel, ca florile de vară. Crezi că tata și-a dat seama de asta?

Și fără să mai aștepte un răspuns, se cufundă brusc într-un somn adânc.

Când auzise întrebarea nevinovată a copilului, Mandy rămăsese încremenită locului. Îi era teamă să afle părerea lui Steven, care probabil era negativă. Pentru el, ea era o altă femeie, o iluzie lipsită de identitate proprie.

Steven îl sărută și îl înveli pe fiul său, apoi își lipi buzele de gura tinerei care stătea nemișcată pe latura opusă a patului.

– Tatăl lui știe perfect acest lucru, îl asigură el cu calm. Și-a dat seama de asta de multă vreme. De mai multă vreme decât îți închipui tu, querida.

Capitolul 10

Atunci când, peste câteva minute, Steven și Mandy coborâră în salon, bunicii lui Ricky tocmai terminaseră de montat o bicicletă.

Mandy se apropie de ea și își plimbă mâna peste părțile cromate ale acesteia.

– Ricky se va bucura grozav de un asemenea cadou.

După ce cei doi tineri rămaseră singuri, Mandy îi spuse:

– Ar trebui să mă duc și eu acasă. Mama și tata au hotărât să meargă mâine la fratele meu.

– Știu, o opri el. Nu te mai rețin mult, dar trebuie neapărat să stăm de vorbă, nu-i așa?

Dat fiind că ea ezita, se aplecă și-i șopti la ureche cu o voce afectuoasă:

– Hai să stăm puțin jos. Avem o mulțime de lucruri să ne povestim unul altuia, ca să ne cunoaștem mai bine.

Mandy dădu din cap, cu inima bătându-i puternic în piept. Ce vrusese să spună mai devreme când pomenise despre diferențele dintre ea și Pilar?

Se ghemui pe canapea și renunță la atitudinea ei rezervată, aruncându-i o privire insolentă și puerilă.

– Sunt de acord, dar numai dacă îmi promiți să începi tu primul.

El se instală lângă ea și o luă în brațe râzând.

– Bine, dar să nu te superi dacă o să te dezamăgesc. Nu sunt un subiect de discuție prea interesant.

Ea puse mâna pe coapsa lui musculoasă și începu să deseneze arabescuri pe stofa pantalonilor acesteia. Își dădu seama că nu-l lăsa pe Steven indiferent, dar ar fi fost uluită dacă ar fi aflat cât de mult îl tulbura prezența ei!

– Sunt cel mai mare dintre cei patru copii ai părinților mei, care au avut două fete și doi băieți, începu el.

– Unde te-ai născut?

– La Riverside, în sud-estul Los Angelesului. Acela era orașul natal al părinților mei.

– Toată familia locuiește încă în California?

Steven își drese glasul, încercând să-și pună ordine în gânduri și să se exprime coerent.

– Da, în afară de Beth. Lloyd, soțul ei, a obținut o bursă pentru studiul țărilor din lumea a treia și se află pe punctul de a se muta la New York, înainte să plece în străinătate, probabil pe la sfârșitul anului.

– Și eu m-am născut în California, spuse ea căzută pe gânduri.

Steven începu să-i mângâie părul negru și bogat care-i cădea pe spate.

– Credeam că părinții tăi sunt din New York.

– Așa este, dar au venit să mă ia atunci când au murit.

El începu să râdă.

– Vorbești anapoda! Ești pe jumătate adormită.

Ea clătină din cap.

– S-a întâmplat din cauza incendiului. Cred că lucrurile ar fi mai clare dacă aș folosi numele personajelor! Ruth și Jonathan m-au adoptat. Părinții mei adevărați au murit.

– Îmi pare rău, Mandy. N-am știut.

– Nu face nimic. De fapt, nici nu puteam găsi o familie mai bună. Am văzut mormintele părinților mei adevărați pentru prima oară înainte să mă întâlnesc cu tine în California. Își dorm somnul de veci într-un cimitir mic și frumos, dar ce păcat că au murit atât de tineri! Tatăl meu avea numai douăzeci și patru de ani. Se întorcea de la o petrecere împreună cu mama și socrii lui când un șofer beat i-a izbit în plin. Atunci când a sosit Salvarea, era deja prea târziu pentru toți. Autorul accidentului însă a scăpat numai cu câteva zgârieturi. Câtă nedreptate, nu-i așa?

Steven îi strânse brațul cu compasiune.

– Da. Din nefericire, asemenea evenimente se întâmplă destul de frecvent.

– Și cu mama ta ce s-a întâmplat? Din câte am înțeles, ea nu era în mașină în momentul accidentului.

– Carmen – așa o chema – rămăsese acasă, deoarece era însărcinată cu mine și se simțea rău. A murit și ea la câteva

minute după ce m-am născut eu. Nu-și revenise încă după pierderea lui Patrick.

– Și ai rămas orfană, singură pe lume...

Și el voise s-o urmeze pe Pilar în mormânt, dar se luptase să reziste de dragul fiului său.

Mandy îl privi drept în ochi.

– Să n-o condamni, Steven. Tu ești un bărbat puternic, curajos și cu toate astea, atunci când te-am cunoscut, aveai și tu mari probleme de adaptare. De altfel, acest lucru m-a ajutat să înțeleg mai bine durerea și reacția lui Carmen.

După o pauză scurtă, continuă:

– Patrick Reilly, adevăratul meu tată, era văr bun cu Ruth. El și Carmen o rugaseră să-mi fie nașă, așa că nu mă puteam considera total părăsită. În plus, Ruth își dorea tare mult să mai aibă și alți copii, dar medicii nu i-au dat voie. Nu mi-a lipsit niciodată nimic. Am fost mereu foarte fericită.

– Nu am condamnat-o, Mandy, îi explică el pe un ton de scuză. Numai că...

– Știu, dar fiecare reacționează în mod diferit. Nu toți au forța de a înfrunta realitatea. În orice caz, nu pot să spun că am avut de suferit de pe urma alegerii lui Carmen.

– Ai știut dintotdeauna că ai fost adoptată?

– Da. Ba chiar mă fandoseam în fața lui Pete și Randy, ca și cum m-aș fi bucurat din cauza asta de o favoare specială. Erau aproape geloși! Aducându-mă în mijlocul familiei lor, tatăl și mama mea nici nu-și imaginau că vor avea parte de asemenea probleme!

Râseră amândoi din toată inima, apoi ea îl întrebă, curioasă:

– De ce mi-ai pus întrebarea asta?

– Ben Campbell îmi vorbise despre originile tale hispanice. N-am știut niciodată dacă erau dinspre partea lui Ruth sau a lui Jon. Poate că el se gândea la Carmen.

– Cu siguranță. Toată lumea știe asta. Deși eram aproape de New York, trăiam într-o comunitate rurală mică în care toată lumea cunoaște pe toată lumea. Ben are dreptate. Carmen, mama mea, era pe jumătate mexicană. Jonathan și Ruth m-au încurajat mereu să învăț spaniola, în amintirea lui Carmen, care o vorbea fluent. Datorită eforturilor lui Ruth, am vorbit două limbi încă din copilărie, ca și Ricky.

Atmosfera în care stăteau de vorbă era una calmă și plăcută și tânăra n-avea nici un chef să-i rupă farmecul.

– Tu cum ai ajuns la informatică?

– Mi-a plăcut întotdeauna matematica. După ce mi-am luat licența, am lucrat o vară întreagă la o firmă care făcea calculatoare, ceea ce m-a ajutat să-mi dau doctoratul cu această temă. Mă pasionează toate problemele referitoare la tehnologia modernă.

– Pe mine nu! spuse ea strâmbându-se caraghios.

– E de mirare, pentru fiica unui eminent informatician ca Jonathan Edwards.

– Oh, tata s-a străduit mult să-mi trezească interesul pentru acest domeniu. Petrecea ore în șir cu mine explicându-mi cum funcționează aparatele, dar n-a avut nici un succes. Cum făceam cea mai mică greșeală, calculatorul se bloca și refuza să mă asculte.

– Mandy, calculatorul nu este înzestrat cu inteligență. El nu e în stare decât să asculte de comenzi precise.

– Așa îmi spunea și tata, dar eu nu l-am înțeles niciodată! spuse ea râzând. O limbă servește înainte de orice la comunicare. Dacă unul din interlocutori nu face nici un efort să stabilească un dialog, sistemul nu funcționează.

Văzând înfățișarea uluită a lui Steven, ea se grăbi să schimbe subiectul.

– Și după doctorat, ce ai făcut?

– Am avut noroc. La sfârșitul studiilor, firma la care lucrasem mi-a oferit un post important. Cum domeniile de activitate ale companiei erau extrem de diverse, am câștigat o experiență destul de vastă. După moartea lui Pilar, m-am stabilit la San Francisco, ca să fiu aproape de socrii mei. Relațiile mele cu Ricky erau atât de încordate, încât el avea neapărat nevoie de prezența lor.

Mandy îi atinse brațul ca să-și arate compasiunea față de el.

– Propunerea tatălui tău m-a interesat imediat, continuă Steven. Nu puteam rata o asemenea șansă. Singurul meu regret era acela că urma să-l îndepărtez pe Ricky de bunicii lui. Dar totul se va rezolva, pentru că ei s-au hotărât să vină să locuiască în apropierea noastră.

Urmă o pauză lungă. Amanda se întinse, căscând. Când se sprijini din nou de spătarul canapelei, deschizătura decolteului se desfăcu ușor dezvelindu-i-se în felul acesta și mai mult rotunjimea sânilor.

– La ce lucrezi în prezent? se interesă ea.

Cum el nu-i răspundea, tânăra îl privi curioasă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Îi puse mâna pe umăr și o trase spre el, stăpânindu-și cu greu nerăbdarea. Ea se trezi prizonieră în brațele lui, cu capul răsturnat pe spate. Flacăra dorinței pâlpâia în ochii de culoarea smaraldului ai lui Steven, în timp ce el privea cu admirație valul de bucle negre care cădea pe genunchii lui.

– Îți dai seama cât de emoționat sunt atunci când te strâng în brațe? N-am mai avut relații cu vreo femeie de doi ani. Te doresc mai mult decât pe orice altă femeie, chiar și decât pe soția mea. Credeam că pot să-mi astâmpăr această sete cu orice femeie, dar m-am înșelat.

Degetele fură înlocuite cu gura lui fierbinte, care trasă o linie de foc pe pielea ei sensibilă. Apoi mângâierea ușoară se transformă într-un sărut pasionat. Tremurul produs de flacăra crescândă îi provocau ușoare spasme incontrolabile care se răspândeau treptat în tot trupul ei. Steven își desprinse buzele pe gura ei și-i spuse:

– Dar n-a fost așa. Există o singură femeie pe lume care este în stare să-mi domolească dorința. Tu, Mandy. Nimeni altcineva.

La aceste cuvinte, Mandy se încordă brusc. Abia îndrăznea să respire, atât de mult își dorea prelungirea acelui contact senzual. Avea nevoie totuși de timp ca să-și poată reveni, după acel asalt care îi întunecase mintea și îi înfierbântase trupul împotriva voinței ei. Dar Steven nu luă în seamă rugămintea din privirea ei. Cu o mână hotărâtă, îi trase fermoarul rochiei,

care căzu încet pe podea și când Mandy își încrucișă rușinată mâinile pe piept, el începu să-i mângâie spatele și șoldurile cu vârful degetelor.

La început, tânăra rămase nemișcată, dar încet-încet începu să se relaxeze.

– Te iubesc, Amanda, îi șopti Steven mirosindu-i parfumul delicat al părului. Simți și tu ceva pentru mine, Mandy?

– Da. Știi foarte bine că da.

– Nu eram sigur, dar îmi doream din tot sufletul.

El o sărută iar și iar, ca și când ar fi vrut să o convingă să aibă încredere în el, să-i cedeze, să-l iubească. Cuprinsă de o tulburare intensă, Mandy îl prinse cu brațele de gât și își oferi fața pentru sărut.

– Oh, Steven...

În acel moment, pasiunea lui se înteți și începu din nou s-o mângâie. Tânăra împărtășea din toată ființa ei dorința lui Steven și dorea, ca și el, să-și astâmpere foamea care îi chinuia pe amândoi. Totuși, deodată, avu un moment de luciditate, care o ajută să nu piardă complet contactul cu realitatea.

– Mandy, aș vrea să te duc sus, în camera mea... Ca să te iubesc toată noaptea. Nu mă refuza, Mandy. Te doresc, am nevoie de tine, de căldura ta.

Străbătută încă de fiori de plăcere, ea nu-i răspunse, dar de sub pleoapele închise i se prelinseră pe obraji două lacrimi mari. Simțindu-se neputincioasă să-și clarifice anumite dubii care o frământau, în cele din urmă izbucni în hohote de plâns.

Steven îi sărută obrajii înlăcrimați și o strânse și mai tare în brațe.

– Ssttt... Totul este în regulă, iubita mea.

O legănă apoi ca pe o fetiță, ca s-o liniștească. Atunci când suspinele ei se mai răriră, el continuă:

– Sunt un nepriceput, Mandy. Nu e vorba numai despre dorință fizică. Te iubesc. Vreau să te iau de soție ca să trăiesc lângă tine până la sfârșitul vieții mele. Te implor, Mandy, nu mai plânge. N-am vrut să te supăr.

– Îmi pare rău, Steven. Am... am o mulțime de îndoieli. Trebuie să mă mai gândesc. Și eu simt.... atracția asta față de tine...

Vocea i se stinse într-o șoaptă care abia se auzi. Da, voia să cedeze dorinței carnale, dar oare era bine pentru amândoi să facă așa ceva?

– Nu te mai frământa, Mandy. Înțeleg foarte bine de ce eziți. Voi avea răbdare. Merită să aștept.

O sărută apoi rapid pe vârful nasului și o ajută să-și pună hainele în ordine.

O luă apoi din nou în brațe, cu un aer foarte serios.

– Nu fugi de sentimentele tale, Mandy. Și eu am procedat așa multă vreme. Dacă nu poți să mă iubești...

– Nu, nu este vorba despre așa ceva, îl opri ea sărutându-l pe obraz. Am... am nevoie doar de puțin timp de gândire. Nu vreau să mă las influențată doar de stările emoționale. Trebuie să fiu convinsă că procedez bine, în interesul amândurora.

– Te conduc acasă.

– Nu, rămâi aici. Nu stau departe. Mersul pe jos îmi va face bine.

– Atunci, să mergem pe jos.

Făcură drumul în tăcere, mergând foarte aproape unul de altul, dar neatingându-se deloc. Când ajunseră în apropierea casei ei, el o luă din nou în brațe și îi spuse:

– Bunicii lui Ricky vor locui aici în permanență. Te deranjează?

– De ce să mă deranjeze?

– Pentru că sunt părinții lui Pilar.

– Țin foarte mult la soții Herrera. Ei știu cine sunt.

Steven o sărută pe păr.

– Eu nu te mai confund cu Pilar de foarte multă vreme, Mandy.

Ea oftă, resemnată. Ce mult ar fi dorit să-l creadă! Dar nu putea, deși făcuse mari eforturi în direcția asta. Ca să fie sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că asemănarea dintre ea și Pilar strica totul, aproape definitiv.

– Accepți să petreci cu mine ziua de treizeci și unu decembrie? Am putea să luăm masa împreună și să stăm la taifas.

Cuprinsă de o spaimă inexplicabilă, ea încercă să scape.

– Nu, nu... E imposibil... Am...

– N-o să-ți fac nici un rău, îți jur! Nici măcar n-o să te ating, dacă nu vrei. Aș vrea numai să stăm mai mult de vorbă, să ne cunoaștem mai bine. De acord?

– Nu voi... n-o să pot să stau mult...

– Vino, totuși, Mandy, o imploră el. Poți să pleci când vrei.

– Te voi ajuta să pregătești masa.

– Îți mulțumesc, Mandy, spuse el și o sărută pe frunte.

Tânăra o luă din loc, căzută pe gânduri. Steven rămase pe loc mult timp, urmărind-o cu privirea.

După câteva zeci de metri, Mandy începu să meargă mai încet. Oare va fi în stare să ia decizia corectă? Cum putea să știe dacă într-adevăr Steven nu o mai confunda cu Pilar? Chiar voia s-o ia de soție?

– Te iubesc, Steven Harper, șopti ea continuându-și drumul prin întunecimea nopții. Sper doar să nu mă înșel și să iau hotărârea cea mai înțeleaptă pentru fiecare dintre noi.

Capitolul 11

Mandy era foarte veselă și nerăbdătoare. Nu-l mai văzuse pe Steven din noaptea de Crăciun și abia aștepta să se întâlnească din nou cu el. Toată săptămâna analizase situația pe toate fețele, trăsese concluziile și luase niște hotărâri. Reușise în sfârșit să-și învingă dubiile și să se convingă de sinceritatea lui Steven. Ce frumoasă era viața! Niciodată nu mai fusese atât de fericită!

Cu un zâmbet radios pe buze, se uită cu admirație în oglindă. Își pusese un costum cu pantaloni din mătase grej cumpărat de curând de la New York special pentru acea seară. Mulțumită de felul în care arăta, își puse cizmulițele cu toc înalt și își luă în geantă o pereche de pantofi eleganți. După ce coborî în grabă scările se opri în fața ușii deschise a salonului.

– Am plecat, își anunță ea pe părinții ei. Probabil că mă voi întoarce târziu. Să nu mă așteptați.

Jonathan și Ruth schimbară o privire tandră și complice, apoi se cufundară din nou în lectură.

***

Steven lucra din greu la un program de calculator, de când se întorsese de la aeroportul Newburgh, unde îi condusese pe Ricky și pe bunicii acestuia. La un moment dat, auzi pași pe coridor.

– Steven?

– Sunt în birou. Vino să stai cu mine, spuse el zâmbind, încântat de sosirea ei.

Tânăra își vârî capul prin ușa întredeschisă, ca să-l salute. Deodată optimismul ei dispăru ca prin farmec și fu cuprinsă din nou de niște îndoieli inexplicabile, ca și cum nu mai era sigură de nimic.

– Nu, nu vreau să te deranjez. Mă duc să pregătesc masa. Ne vedem mai târziu.

Timiditatea ei îl umplea mereu de tandrețe pe Steven. Părea atât de fragilă și nesigură pe ea... Ce mult regreta că semăna atât de mult cu Pilar! Fosta lui soție avusese totuși un caracter total diferit față de cel al lui Mandy. Fiind singură la părinți, fusese răsfățată de toți și crescuse ca o fată cuminte și rațională. Calmă, rezervată și uneori chiar distantă, fusese tot timpul dominată de personalitatea puternică a lui Steven.

Mandy fusese întotdeauna înconjurată de copii de seama ei și viața trăită alături de frații ei o stimulaseră foarte mult. Cu ea. Steven se simțea pe picior de egalitate. Din nefericire, era convinsă că el vedea în ea o replică a lui Pilar și se încăpățâna să nu renunțe la acea idee. Trebuia să o convingă că părerea ei era greșită, dar nu era deloc ușor.

***

Frământările lui Mandy continuau și în timp ce pregătea friptura pentru a o pune la cuptor. Cine știe dacă Steven n-o invitase în seara aceea în speranța că va putea retrăi niște momente fericite petrecute odinioară cu Pilar. Cum putea el să se desprindă de imaginea soției lui moarte când o vedea reîncarnată chiar în fața lui?

– Nu mă bagă niciodată în seamă, spuse ea cu tristețe. Nici măcar n-o să observe culoarea în care sunt îmbrăcată.

– Te înșeli, Mandy, spuse Steven din pragul ușii, ușor amuzat.

Tânăra încremeni, simțindu-se îngrozitor de jenată. Credea că el își vedea de treabă în birou...

– Culoarea ta preferată este galbenul. Lui Pilar îi plăcea să poarte haine albastre sau verzi. Din punctul ăsta de vedere, ca și din multe altele, sunteți foarte diferite.

– Îmi pare rău... Niciodată n-am...

Complexul de inferioritate al lui Mandy îl afecta foarte mult pe Steven. De fapt, pe undeva se simțea vinovat de reacțiile ei. Încă de la început, o tratase pe Amanda într-un mod cam nedrept. Fusese furios pe ea, apoi se folosise de ea ca să scape de tristețea, disperarea și sentimentul de vinovăție care îl chinuiau. O privi cu atenție, ca să poată descoperi diferențe în aspectul fizic care să o deosebească de Pilar, dar nici dacă ar fi fost gemene n-ar fi semănat atât de mult una cu alta.

Alături de Pilar dusese o viață liniștită, confortabilă și ordonată. Soția lui se mulțumise cu o viață simplă, lipsită de evenimente importante. Cu Mandy, situația era cu totul alta. Ea era o femeie de acțiune, care se afla în mișcare permanentă. Îi plăceau prea mult oamenii și viața agitată ca să se limiteze la o existență pașnică.

O privi în timp că ea se agita prin bucătărie, pregătind masa. Atunci când se înălță pe vârful picioarelor ca să ajungă la o sticlă de pe raft, îi admiră coapsele suple și apoi decolteul adânc.

– Porți ceva pe sub costum, Mandy?

Câtă îndrăzneală! Mandy tuna și fulgera în sinea ei. Cum își permitea să critice modul în care se îmbrăca? Începu să așeze vesela pe masă cu gesturi nervoase și automate.

– Nu cine știe ce, îi răspunse ea, prefăcându-se indiferentă.

Steven își stăpâni râsul. Mandy se înfuriase și lui îi părea bine că o provocase. E un început bun. Se așeză în spatele ei,

o prinse de șolduri și o lipi de coapsele lui. Îi ridică apoi bluza și începu să-i mângâie talia subțire. Își afundă capul în părul de pe ceafa ei și o sărută pe gât, apoi mâinile lui urcară spre sâni.

Mandy inspiră adânc și îl întrebă aproape în șoaptă:

– De ce te porți așa cu mine, Steven?

El îi dădu imediat drumul din brațe, o răsuci cu fața spre el și apoi o strânse din nou la pieptul lui.

– Pentru că uneori am impresia că numai așa reușesc să te emoționez, spuse el pe un ton resemnat și melancolic.

Amanda se lipi și mai tare de el și îi cuprinse fața în palmele ei, după care îi trase capul spre ea ca să-l sărute pe buze.

– N-am dorit niciodată vreun bărbat așa cum te doresc pe tine, mărturisi ea pe un ton chinuit. Sentimentele pe care le am față de tine îmi fac rău și cu toate astea, atunci când mă strângi în brațe, văd totul încețoșat. Binele și răul devin totuna. Nu reușesc să mai văd clar lucrurile.

Îl sărută din nou cu patimă. Dezorientat de schimbarea ei bruscă, Steven gustă din plăcerea necunoscută până atunci, care îi accentuă starea de excitație.

– Și acum, ce vom face? îl întrebă ea cu vocea răgușită de emoție.

Strângând-o și mai tare de mijlocul subțire, el o mângâie ușor pe păr.

– Vom vorbi, Mandy. Pur și simplu vom sta de vorbă.

Simțindu-se dintr-o dată trădată, Mandy se depărtă brusc de el. Ea îi oferea totul: trupul, mintea, sufletul, și el o respingea. Jignită de moarte, ieși în fugă din bucătărie.

Steven o ajunse din urmă în pragul ușii și o prinse de mână ca s-o aducă înapoi în căldura brațelor lui.

– Amanda, șopti el cu blândețe. Nu te supăra pe mine. Mă topesc de dorință și vreau din tot sufletul să-mi astâmpăr setea asta care mă macină, dar mai întâi vreau să te conving că tu ești cea care îmi stârnește aceste sentimente și nu Pilar... Hai să învățăm să ne cunoaștem, Mandy. Vreau să te îndrăgostești de mine total, fără nici o reținere sau gânduri ascunse. Îmi doresc cu disperare să-ți risipesc toate dubiile și atunci când vom face dragoste să nu mai planeze nici o umbră asupra noastră. Eu pe tine te strâng acum în brațe, pe tine te am în minte tot timpul. Dacă nu ești convinsă că...

– Tare aș vrea să te cred, Steven. Serios...

Îl prinse cu brațele de gât și se lipi de el, spunând:

– Ajută-mă să te cred. Iubește-mă acum.

El scoase un geamăt dureros.

– Nu mă stârni, Mandy.

– Nu glumesc deloc. Te iubesc, Steven. Dacă mă iubești și tu, dovedește-mi! Nu mă respinge.

El oftă din nou, o luă în brațe și se îndreptă cu ea spre scara interioară. Mandy simți o dulce senzație de pace și siguranță. Pe drum, începu să-i descheie nasturii de la cămașă. Steven o așeză pe marginea patului și îngenunche în fața ei ca să-i scoată pantofii.

– Mă simt bine cu tine, Mandy, îi șopti el mângâindu-i delicat gleznele picioarelor.

– Și eu, Steven.

– Nu numai în asemenea clipe, adăugă el nerăbdător să se explice. Simpla ta prezență mă face fericit. Când ne plimbăm, când stăm de vorbă, de fiecare dată când suntem împreună.

El se aplecă ușor și o sărută la baza gâtului, acolo unde simțea bătându-i pulsul într-un ritm sacadat. Ea gemu și începu să-i desfacă încet cureaua pantalonilor…

Steven o forță să se așeze pe pat și continuă să se debrace. Apoi îi ridică părul bogat pentru a-i putea scoate jacheta. Deși se străduia din răsputeri, tânăra nu reușea să-și stăpânească tremurul trupului, lucru care nu-i scăpă lui Steven.

– Ți-e frică? se interesă el, ușor îngrijorat.

– Da, puțin, recunoscu ea înfiorându-se.

– Nu trebuie să te temi de mine, Mandy. Te iubesc. N-o să-ți fac nici un rău.

– Nu de asta mi-e teamă… Nu cu tine, se corectă ea.

– Atunci, care e cauza?

Ea îi zâmbi atunci când el puse mâinile lui mari pe sânii ei. Câtă plăcere îi stârnea acea atingere!… Totul o atrăgea la bărbatul acesta.

– Te iubesc, Steven.

În loc de răspuns, el o întinse cu capul pe pernă și o strânse în brațe. Apoi, când ea se ghemui la pieptul lui, el trase cuvertura peste ei.

– Vorbește cu mine, Amanda. Spune-mi ce simți. Te vreau liberă, fericită, relaxată.

– Nu știu cum să-ți explic, poate că ți se va părea o prostie, dar... până acum, nu prea îmi dădeam seama ce și cât dăruiesc din mine atunci când aveam o relație cu un bărbat.

– Te înțeleg perfect, Mandy. E ușor să întreții relații sexuale cu cineva, dar este mult mai greu să dăruiești sentimente. Asta este însă cel mai important, Mandy. Eu sunt în stare să-ți dezvălui secretele mele cele mai intime. Poți să faci și tu același lucru?

Ea rămase o vreme nemișcată, fără să spună nimic. Apoi gura ei se apropie de a lui.

– Da, spuse ea.

O pasiune plină de tandrețe puse stăpânire atunci pe ei, în timp ce flacăra dorinței îi punea pe amândoi pe jar. Se amețiră unul pe altul cu mângâieri și săruturi pătimașe. Steven începu apoi s-o inițieze pe Mandy în misterele dragostei împărtășite. Se răsuci cu mare grijă și o aduse pe ea deasupra lui. Atunci când el îi înfășură o șuviță de păr de-al ei pe deget, ca pentru a simboliza legătura care îi va uni de acum încolo, ea înțelese că nu va mai dori niciodată să-l mai părăsească.

– Te iubesc, Amanda Jean Edwards și dacă vrei, te voi lua de soție.

– Vorbești prea mult, îl necăji ea.

El o mângâie îndelung, cu o tandrețe nespusă, pentru a o aduce în punctul culminant al dorinței. În cele din urmă, veni

deasupra ei. Cuprinsă de o tulburare profundă și amețită de descoperirea atâtor delicii necunoscute, Mandy nu știa încă nimic despre adevăratul extaz provocat de plăcere. Atunci când o pătrunse, această revelație o ului. Când Steven o lipi și mai tare de trupul lui, împins de iminența eliberării finale, Mandy îi răspunse printr-un abandon total. Evadară amândoi deodată în regatul senzualității pure, acolo unde timpul și spațiul nu mai există și realitatea se transformă în voluptate.

– Steven! Oh, Steven! strigă ea în momentul culminant al pasiunii.

Rămaseră apoi mult timp nemișcați, savurându-și în tăcere clipele de fericire. Apoi, Mandy oftă satisfăcută și îl sărută cu tandrețe pe gură, stârnindu-i din nou dorința. De data asta, își vor lua zborul spre paradis!

Capitolul 12

Mandy aprinse lumânările de pe masa din sufragerie. De când făcuse dragoste cu Steven, era sub impresia unei fericiri pure, intense, de parcă s-ar fi născut a doua oară. De aproape o oră, se agita să pregătească masa de sărbătoare și să decoreze totul într-un stil romantic.

Steven se afla în biroul lui. Trebuia să participe la un congres la Saint Louis și el și Jonathan nu-și vedeau capul de treabă. Mandy se hotărâse să se folosească de pretextul cinei pentru a-l mai distrage de la muncă și se duse la el în birou. Steven simți imediat prezența ei în încăpere. Lăsase dinadins ușa deschisă, pentru a o auzi agitându-se de colo-colo. Îi plăcea tare mult prezența ei în casa și în viața lui...

Atunci când Mandy intră, el se prefăcu absorbit de studiul dosarelor, dar în realitate n-ar fi fost în stare să spună nimic despre conținutul hârțoagelor din fața lui. Ea mergea cu eleganță și grație, de parcă ar fi plutit pe covorul gros. Când ajunse în spatele lui, îl luă după gât și apoi își puse mâinile pe inima lui, care începu să bată într-un ritm mai accelerat.

– Masa este gata, îi șopti ea cu tandrețe la ureche.

Steven o așeză pe genunchii lui. Simțea deja că o dorește.

– Pari foarte sigură pe puterea ta de seducție, o tachină el.

Ea începu să râdă și își fixă privirea limpede în ochii lui, mângâindu-l pe obraz.

– Am început să am încredere în ea.

– Mă bucur nespus.

O ridică apoi în brațele lui puternice și o duse în sufrageria luminată de lumânări.

– E superb, Mandy! exclamă el văzând decorul rafinat de pe masă. Cum ai reușit?

– Foarte simplu. Am cumpărat lumânările ieri și am copt chiflele acasă, azi-dimineață, am tăiat niște crengi din bradul de Crăciun pentru decor și în rest... am dat iama prin cămara ta!

El îi sărută pe rând fiecare deget și o conduse la scaunul ei. Mirosul de carne la cuptor îl amețea. Se așeză în dreapta ei și o strânse de mână.

– Sper că ești stângace, îi spuse el cu o privire jucăușă în ochi.

– Nu, știi bine că nu. De ce? Vrei să facem schimb de locuri?

El se aplecă și îi sărută podul palmei.

– Nu, dar nu-mi vine să-ți mai dau drumul. Simt nevoia să te ating tot timpul.

Emoționată de dorința care strălucea în ochii lui, Amanda se strădui să se desprindă de el și îi răspunse cu o falsă indiferență:

– Ar fi păcat să nu guști din toate bunătățile astea.

Observând că ea era încă destul de crispată, el oftă resemnat.

– Ai dreptate. Să ne desfătăm, așadar.

Masa a fost foarte reușită. Carnea era moale și zemoasă, iar legumele fuseseră fierte atât cât trebuia. Lui Steven îi plăcură în mod deosebit pâinea proaspătă, salata și brânzeturile.

Apoi spălară vasele împreună, continuând să pălăvrăgească veseli. După ce așezară toate vasele la locul lor, Steven o prinse de mâini și se uită la ea cu un aer posesiv și admirativ. Senzualitatea sinceră din privirea lui trezi în trupul ei o agitație delicioasă.

– Broșa asta îți vine foarte bine. Îmi faci o mare plăcere purtând în seara asta cadoul meu de Crăciun, îi șopti el cu tandrețe.

Mandy se înroși toată de emoție. Steven observă acest lucru și fu cuprins de o senzație stranie de satisfacție, pentru că reușea să o tulbure atât de tare.

– Mandy... Când te îmbujorezi așa la față, timiditatea ta mă emoționează foarte tare. Îmi vine să te apăr de toată lumea... inclusiv de mine însumi... Vrei să fac focul în șemineu?

– Da, mi-ar plăcea foarte mult.

Se uită la spatele lui musculos în timp ce se apleca pentru a aprinde focul. Simpla lui vedere era de-ajuns s-o umple de jarul pasiunii, dar chiar în clipa în care Mandy simțea cum i se trezește dorința, el îi păru dintr-o dată departe de ea, aproape distant. Stătea în fața ei și se uita gânditor la foc, cu o expresie enigmatică pe față. Oare regreta că cedase rugăminților ei și capitulase într-un moment de slăbiciune? Oare acesta era motivul pentru care se izolase în biroul lui, în loc să stea cu ea în bucătărie, înainte de cină?

– Regreți ce s-a întâmplat în după-amiaza asta?

– Nu, absolut deloc, spuse el categoric. Cel puțin în ceea ce mă privește pe mine. Dar tu?

– Nu regret nimic. A fost atât de frumos, de minunat... și te iubesc atât de mult și de atâta vreme...

El începu să o mângâie pe cap.

– Atunci, de ce îmi pui întrebarea asta, Mandy? Te mai îndoiești și acum de sentimentele mele?

– Pari foarte gânditor, absent... M-am întrebat de ce ai dispărut în birou când ai coborât. Într-adevăr, poate că nu sunt atât de sigură pe ceea ce gândesc, dar în orice caz, nu regret nimic.

– Te-am lăsat în mod intenționat singură ca să-ți ofer un răgaz de reflecție. Nu vreau să-mi impun punctul de vedere, să-ți îngrădesc libertatea. Ești foarte importantă pentru mine și aceasta este o modalitate prin care am vrut să ți-o dovedesc.

Inspiră adânc aer în piept și se hotărî brusc să atace frontal subiectul care îl frământa.

– Mandy... De ce te-ai închis în tine în timpul mesei? Ți-e frică de mine? Te-am jignit într-un fel sau altul?

– Nu, șopti ea.

Adunându-și tot curajul de care era în stare, ea îi ceru deodată, cu o îndrăzneală care o ului și pe ea.

– Steven... Iubește-mă încă o dată, aici, în fața focului. Te doresc atât de mult...

Preț de câteva clipe, el păru derutat, dar trupul lui răspunse imediat mesajului ei. Ca și cum ar fi fost mânate de o voință proprie, brațele lui se întinseră spre ea și începură să o dezbrace. Mintea lui nu era în stare să se opună elanului întregii lui ființe. Nu se gândea decât la bucuria și plăcerea pe care le simțiseră împreună în urmă cu câteva ore...

Atunci când se treziră goi, unul în fața celuilalt, el o lipi strâns de trupul lui și ea uită imediat de orice reținere. Începu să-l sărute și să-l mângâie, lăsându-se amețită de parfumul și căldura trupului său viril. Atunci când, aflați în clipa supremă a extazului, el o prinse strâns de coapse, ea trebui să se agațe cu toate puterile ei de gâtul lui ca să nu leșine de fericire. Strigătul ei sparse tăcerea și îi răsună îndelung în urechi, în timp ce toată ființa ei era în extaz. Firul subțire care îi lega de realitate se rupse brusc și se cufundară amândoi în același timp într-o beție de nedescris a simțurilor, pe care n-o mai simțise nici unul dintre ei până în acea clipă. Nu vor mai fi niciodată ca până atunci, de acum înainte. Această amintire va pecetlui pentru totdeauna unirea inimilor, minților și sufletelor lor.

Deși era cald, Mandy se înfioră ușor și el o acoperi cu jacheta costumului ei. Observând brusc tăcerea și încordarea de pe fața ei, el spuse:

– Pari îngrijorată. La ce te gândești?

– La nimic grav, stai liniștit... Îmi va fi dor de tine, când vei pleca la Saint Louis.

– Ai putea să vii cu mine.

– Te-aș împiedica să lucrezi...

– Așa este... dar ai avea ce să faci în lipsa mea. Va trebui să te gândești la pregătirile pentru nuntă.

– Hmm... De acord, dar numai dacă îmi promiți să mă suni din când în când.

– În fiecare seară, dragostea mea, îi șopti el sărutând-o pătimaș pe buze.

Capitolul 13

Atunci când Steven se întoarse la Willowford, după o absență de opt zile, simțea nevoia să stea puțin singur cu Mandy, dar socrii lui se întorseseră și ei cu o seară înainte și fu nevoit să amâne această plăcere pentru mai târziu. Imediat ce sosiră de la aeroport, fură luați cu asalt de Mary și Ildemaro, care aveau să le comunice vești importante.

– Când Ruth ne-a povestit despre adopția ta... spuse Mary, în culmea agitației.

Amanda schimbă o privire uluită cu Steven și dădu din umeri. Părinții ei erau de față, dar, dat fiind că nu păreau prea tulburați, nu-și făcu griji în legătură cu zbuciumul neobișnuit al lui Mary.

– Când am aflat împrejurările nașterii tale, continuă doamna Herrera, Ildemaro și eu am fost foarte îngrijorați. Tu și Pilar erați născute în aceeași zi, în același oraș și la același spital.

Mandy simți cum Steven o strânge tare de umăr, dar ea o încurajă să continue:

– Ei bine, când ne-am întors în California, după vacanța de Crăciun, am făcut câteva verificări... Oh... Cred că ar fi mai bine să vă povestesc de la început. Eu și Ildemaro ne doream cu disperare un copil. Doctorul Paul Goetz mă trata de mulți ani. De fiecare dată când rămâneam însărcinată pierdeam copilul. În cele din urmă am reușit să duc o sarcină până la termen. Nu vă puteți închipui ce bucuroasă eram. Dacă s-ar fi produs vreun accident, aș fi murit de durere.

– Doctorul Goetz era un prieten foarte bun al nostru, interveni Ildemaro. Ne cunoștea foarte bine și asistase și la nașterea mamei lui Mary. Și el aștepta cu îngrijorare venirea pe lume a copilului nostru... De aceea... Pilar și...

Nemaiștiind cum să continue, se opri să-și caute cuvintele.

– Au! Steven! Mă doare! exclamă Mandy.

Se întoarse nedumerită spre el. Tânărul era foarte palid și extrem de încordat.

– Ce s-a întâmplat, Steven?

Oare simpla pomenire a numelui lui Pilar îl afectase în asemenea măsură, deși pretindea că este îndrăgostit de ea?

– Ăăă... N-am nimic, nu mi-am dat seama, îi răspunse el luând-o de mijloc și lipind-o de el.

Mâinile îi tremurau. Nu știa încă ce alte dezvăluiri vor mai fi făcute, dar avea o presimțire rea. Îi era îngrozitor de teamă ca nu cumva Mandy să se închidă din nou în ea chiar în momentul în care lucrurile reîncepeau să intre în normal...

– Sunt nerăbdător să aflu urmarea, minți el. Mary are talentul de a povesti întâmplările cu suspans.

Fără să-i ia în seamă tulburarea, soacra lui începu să vorbească din nou cu o volubilitate incontrolabilă.

– În același timp cu mine, în sala de nașteri se mai afla o tânără. Nu-mi amintesc cine știe ce din acele clipe, pentru că aveam dureri mari. Doctorul Paul Goetz a fost nevoit să-mi facă cezariană. Îmi amintesc numai momentul în care m-am trezit. Eram în pragul unei crize de isterie. Copilul meu era mort. Știam, și de aceea eram nebună de durere. Atunci, Paul mi-a adus o fetiță adorabilă care cântărea numai două kilograme și ceva. M-a avertizat că era probabil prea slăbită și fragilă ca să poată supraviețui. În timp ce ea stătea la incubator, mi-am petrecut timpul veghind și rugându-mă. Doream atât de mult să fie a mea... Sunt sigură că dragostea mea pentru ea a ajutat-o să se agațe de viață. I-am dat numele mamelor noastre: Pilar Rose.

Mandy nu înțelegea nici acum legătura dintre ea și întâmplarea aceea. Văzând că Mandy o privește mirată pe Mary, Ildemaro spuse:

– Pilar nu era fiica noastră.

– Mama ei era văduvă, explică Mary adunându-și tot curajul. A murit la puțină vreme după ce a născut cele două gemene. Tu și Pilar sunteți surori.

– Suntem surori? șopti Mandy, în timp ce Steven o strângea în brațe. Dumnezeule! Ce voia să dovedească totuși cu asta...

– Din câte se pare, doctorul Goetz își pierduse orice speranță că acel copil va trăi, spuse Ruth. A lăsat-o să creadă pe Mary că era al ei ca să nu înnebunească de durere. Toate astea se petreceau într-o clinică mică, familială, și infirmiera de serviciu era în noaptea aceea nepoata lui. După părerea doctorului, acel truc nu era riscant, deoarece al doilea copil urma să moară în câteva ore. Cunoștea situația lui Carmen și ne-a anunțat pe noi imediat că te-ai născut, abținându-se totuși să ne vorbească despre Pilar la telefon. Prefera să aștepte, ca să discute cu noi față în față. Când am venit să te luăm, nu s-a simțit în stare să le-o ia înapoi pe sora ta geamănă, care supraviețuise ca prin minune. Oricum, era convins că o încredințase unor părinți iubitori și de aceea n-a dezvăluit nimic.

Ildemaro se grăbi să ia apărarea prietenului său, doctorul Goetz:

– Nu-i cunoștea pe soții Edwards dar știa cât de disperați erau că nu puteau avea copii. Eram gata să facem orice ca s-o salvăm pe Pilar nedându-ne înapoi de la nici o cheltuială. În timpul celor câteva zile petrecute în California, eu și Mary am reușit s-o găsim pe nepoata lui Goetz, Susan. Paul a murit în urmă cu vreo cincisprezece ani. Ea ne-a arătat un raport secret în care unchiul ei consemnase faptele adevărate. Era pe deplin conștient de greșeala lui, care ar fi putut să-l coste nu numai reputația de medic, dar și dreptul de a mai practica. Cu toate astea, și-a asumat răspunderea, de dragul nostru.

– Nu-l judeca pe Paul prea aspru, Mandy, o rugă Mary. Tu și părinții tăi ați fost privați de prezența lui Pilar, dar ea a fost

atât de importantă pentru noi! Nici acum nu regret nimic din ce am făcut.

Mandy era total uluită de acele dezvăluiri.

– Gemene..., repeta ea la nesfârșit începând doar să înțeleagă semnificația exactă a acelui cuvânt. Nu reușesc să înțeleg... Mi se pare imposibil... și totuși, asta explică multe lucruri...

Încercă să se desprindă din brațele lui Steven, dar el n-o lăsă. Peste câteva clipe, făcu o nouă tentativă.

– Te rog, Steven. Simt nevoia să reflectez la toată povestea asta, să ies afară și să mă plimb puțin singură. Nu stau mult, dar trebuie neapărat s-o fac.

Supunându-se cu o reticență vădită el o însoți până la ușa de la intrare. După ce o ajută să-și pună pardesiul, o luă rapid în brațe și o sărută cu pasiune, dar ea rămase ciudat de rigidă, ca și cum devenise dintr-o dată insensibilă, inaccesibilă.

– Te iubesc, Mandy, spuse el cu durere în glas.

Ea îl privi în ochi și buzele ei schițară un zâmbet trist.

– Pe curând. Mă voi gândi la toată povestea asta.

– Nu te gândi prea mult, Mandy. Nu numai rațiunea contează, ci și sentimentele.

Se uită după ea, cum se depărtează pe poteca alunecoasă. Poate că nu se va mai întoarce niciodată. Cine știe dacă nu se va hotărî să dispară din viața lui? Simțindu-se îngrozitor de agitat, dădu cu putere cu pumnul în zid.

– Ce s-a întâmplat, Steven? se interesă Mary, îngrijorată.

– Nimic. Trebuie s-o las pe Mandy să ia hotărârea pe care o crede de cuviință.

Se întoarse apoi în salon împreună cu ea, se așeză pe canapea și îl luă pe fiul său pe genunchi. Dacă Mandy îl respingea, va suferi și Ricky.

Deoarece Mary se uita la el mirată, el o anunță brusc:

– Am cerut-o pe Mandy în căsătorie în lipsa voastră.

– Știu, ne-a spus Ruth... Oh, Steven, crezi că se va răzgândi din cauza celor aflate de la noi? Nu i-aș fi povestit niciodată...

– Trebuia să-i spui, Mary, o opri el cu un zâmbet forțat pe buze. Oricum, e mai bine că a aflat adevărul acum. Mai târziu, acest lucru ar fi afectat-o și mai mult.

– Nu uita, Steven, că Mandy te iubește.

– Nu uit, dar nu știu dacă realizează pe deplin ce sentimente am eu față de ea. Dacă nu se îndepărtează de mine, voi mai avea o șansă s-o conving. Chiar dacă Amanda mai are niște îndoieli în această privință, sunt gata să-mi asum acest risc, încercând să-i câștig încrederea.

Jonathan îl privi îndelung pe tânărul din fața lui.

– Îți doresc din toată inima să reușești, Steven.

Ricky întinse mâna și-l mângâie pe tatăl lui pe față. Sensul discuției nu-i era prea clar, dar avea impresia că înțelege îngrijorarea tatălui său, deoarece Manmdy îi explicase odată totul.

– Ți-e teamă că Mandy o să-ți devină cumnată? îl întrebă el.

Steven îi zâmbi cu tandrețe fiului său.

– Cam așa ceva.

Nu voia să-l tulbure pe băiețaș.

– Și ce dacă, tăticule? Ea ne iubește oricum.

Steven îl strânse și mai tare la pieptul lui, iar copilul îl mângâie în continuare pe obraz. Câtă consolare îi ofereau acele cuvinte simple ale fiului său...

***

Mandy merse mult prin pădure, cu un aer rătăcit întipărit pe față. Apăruse din neant o altă complicație neașteptată.

– De ce? De ce chiar acum? șoptea ea disperată.

Hotărârea pe care o va lua acum îi va afecta tot restul vieții, ca și pe cea a lui Steven. Pașii o duseră în locul în care o găsise el în noiembrie, de Ziua Recunoștinței. Se strădui să analizeze situația cu sânge-rece, căutând atentă fiecare element al jocului.

Cu Ricky nu era nici o problemă. El înțelesese perfect diferența dintre ea și Pilar și va accepta bucuros să-i devină mamă vitregă. De asemenea, era evident că soții Herrera vor aproba fără nici o ezitare căsătoria ei cu ginerele lor. Încă de la început, își dovediseră simpatia față de ea.

Mai rămânea Steven... De fapt, în ultimă instanță, n-o interesa decât persoana lui. Revăzu în minte fiecare întâlnire cu el, nelăsând nimic la întâmplare, nici un gest, nici un cuvânt. Nu reuși însă să ia nici o hotărâre.

Soarele palid de iarnă cobora deja la orizont. Deodată, i se făcu frig și acest lucru o aduse cu picioarele pe pământ. Se ridică de jos și se întoarse încet spre casa lui Steven.

El o întâmpină în fața scării de la intrare. După ce o ajută să-și scoată pardesiul, o conduse în birou. Ea tremura de frig și teamă. Ce problemă complicată! Oare va reuși vreodată să îndepărteze umbra malefică a lui Pilar, care voia să-i despartă?

Atunci când Steven vru s-o ia pe genunchii lui, ea opuse rezistență și se așeză lângă el.

– Ce hotărâre ai luat, Amanda? o întrebă el cu blândețe.

Ea se uită pe fereastră, cu privirea pierdută în gol.

– Ideea de a avea o soră geamănă îmi place foarte mult. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc. Am totuși ciudata impresie că am cunoscut-o cândva. Aș putea să aflu multe despre ea prin intermediul tău și al lui Ricky...

– Mandy, ce-ai hotărât? Spune-mi verde-n față! Simt nevoia să știu. Te vei căsători cu mine?

Ea observă expresia îndurerată din ochii lui.

– Încă mai vrei să mă iei de soție, după ce ai aflat că sunt sora geamănă a lui Pilar?

– Legătura de rudenie n-are nici o importanță pentru mine. Numai tu contezi pentru mine și nimeni altcineva.

– Nu știu, Steven, nu mai știu ce să zic...

El îi luă mâna și i-o strânse între mâinile lui cu o neliniște evidentă. Mandy nu mai avea încredere în el. Trebuia s-o ia din nou de la zero și să încerce s-o convingă. Ce cuvinte să folosească pentru a-i explica? Nesimțindu-se în stare să se exprime, o strânse la pieptul lui, cufundându-și fața în părul ei negru ca tăciunele.

– Îți jur, Mandy, că îți vei recăpăta încrederea în mine. Nu te voi înșela niciodată.

– Ce vrei să spui?

– Atunci când te iau în brațe n-o fac din cauză că îmi amintești de Pilar, ci pentru că tu ești tu, Mandy, nu că semeni cu Pilar. Ca să fiu sincer, însă, cred că pe ea o voi iubi întotdeauna puțin, dar…

Deodată, se opri, ca și cum ar fi fost copleșit de sentimentul propriei neputințe.

– Sunt foarte nepriceput, dar va veni vremea când te voi convinge că te iubesc pe tine și nu pe altcineva.

Mandy își sprijini capul pe umărul lui.

– Aș vrea tare mult să te cred. Nu-mi dădusem seama până acum, dar… sunt îngrozitor de geloasă. Pe o femeie moartă! Pe sora mea geamănă… Îmi vine tare greu să recunosc acest lucru. Mă simt în stare să-l împart pe Ricky cu Pilar, dar nu și pe tine. Nu vreau s-o fac și asta mă sperie.

Începu să plângă încet.

– Nu plânge, iubita mea.

O trase mai aproape de el și o mângâie pe spate, căutând cu disperare cuvintele potrivite pentru a o calma.

– Nu știu cum să-ți spun, Mandy, ceea ce simt. Țin extrem de mult la tine, mai mult decât la orice pe lumea asta. Aș vrea să-ți vorbesc, dar mi-e teamă să nu stric și mai mult lucrurile din cauza stângăciei mele. Ca să fiu sincer, chiar mă simt ușurat de dezvăluirile lui Mary.

Imediat, ea încetă să mai plângă, uitându-se mirată la el.

– Nu, spuse el înainte ca ea să mai apuse să formuleze întrebarea. Nu mă înțelege greșit, asta n-are nici o legătură

cu asemănarea fizică dintre voi. Cauza biologică a acestei asemănări îmi confirmă părerea pe care mi-o formasem. La început, încercam să găsesc punctele voastre comune, apoi, după ce m-am îndrăgostit de tine, m-am străduit să observ și să analizez diferențele dintre voi. Asta m-a obligat să-mi pun niște întrebări foarte serioase. Trebuia să fiu sigur că nu te confund cu Pilar, fie și în mod inconștient. Acum sunt convins că nu mă înșel. Din punct de vedere fizic, totul se explică în mod științific. Nu-mi joacă feste imaginația... Oh, Dumnezeule! Ce confuz trebuie să-ți par! Ajută-mă, Mandy! Nu știu cum să te conving. Nu pot să-ți spun că vei lua locul lui Pilar. Așa ceva nu este adevărat. Amintirea ei va rămâne veșnic în inima mea, dar asta nu înseamnă că te iubesc mai puțin pe tine. Tu ești totul pentru mine.

O mângâie ușor pe obraz, ca și cum acel gest ar fi putut ca prin minune să-i transmită mai ușor gândurile lui. Ea se uită la el cu seriozitate privindu-l cu ochi mai speriați.

– Mandy, tu reprezinți pentru mine zorii unei zile noi, o promisiune pentru viitor. Toate speranțele mele renasc odată cu tine. Vom putea să trăim fericiți împreună.

Ea își ridică o mână tremurândă, pentru a-și ascunde fața pe care îi șiroiau lacrimile.

– Nu știu ce să zic, Steven. Totul este foarte confuz în mintea mea. Am nevoie de timp ca să reflectez.

El se depărtă brusc de ea și o întrebă cu o voce lipsită de expresie:

– Nu vrei să te mai măriți cu mine, nu-i așa?

Ea începu să plângă și mai tare.

– Mă simt total pierdută. Mi s-a întâmplat adesea să am un coșmar cumplit în care vedeam pe cineva plângând într-o singurătate îngrozitoare. Nu știam dacă era vorba despre mine, despre tine, Ricky sau altcineva. Acum am impresia că mă recunosc în acel vis urât... și asta mă doare foarte tare.

– Te iubesc, Mandy. Te iubesc atât de mult, încât sunt gata să nu-ți îngrădesc libertatea și să te las să pleci, dar voi suferi cumplit, ca și atunci când am pierdut-o pe Pilar sau ca în cazul în care ar dispărea Ricky. Și cu asta am spus totul. Nu pot să fac nimic mai mult. Îmi vei răspunde atunci când vei lua o hotărâre definitivă. Te voi aștepta cât vei dori tu.

După ce spuse aceste cuvinte, ieși din încăpere, închizând ușa în urma lui, dar zgomotul produs de hohotele ei de plâns continuă să-i răsune trist în urechi.

***

Mandy trăi cele două zile care urmară într-o atmosferă de coșmar. Neputând dormi, își petrecu nopțile întorcând pe toate fețele gândurile ei negre, lovindu-se permanent de aceleași probleme.

Jonathan bătu discret în ușa Amandei înainte să intre în camera ei. Când văzu că tatăl ei avea o față îngrijorată, fiica lui

se simţi şi mai vinovată. Ştia că se purta într-un mod total iraţional şi copilăresc... dar totul era atât de confuz în mintea ei... Oare tatăl ei putea să-i dea vreun sfat?

– Ce trebuie să fac, tăticule? îl întrebă ea cu lacrimi în ochi. Îl iubesc foarte mult.

– Nu am un răspuns gata pregătit, prinţesă. Trebuie să iei singură o hotărâre.

Mandy se ridică şi se duse la fereastră, de unde se vedea casa lui Steven. Pe coşuri nu ieşea fum şi luminile erau stinse. Casa i se păru rece şi părăsită, ca şi inima ei.

– Atunci când am întrebat-o pe mama dacă ar mai putea să se îndrăgostească de cineva, mi-a spus că nu.

Pe trăsăturile feţei lui Jonathan apăru o expresie mirată. Şi Ruth era foarte agitată în ultima vreme, dar cum putuse să fie atât de insensibilă încât să neglijeze problemele fiicei sale într-un mod atât de evident?

– Când a fost asta? o întrebă el cu un aer bănuitor.

– Nu mai ţin minte... Cred că după călătoria noastră în California. Steven încă nu sosise aici.

Jonathan clătină din cap. Acum înţelegea.

– Fiecare om reacţionează diferit, Mandy. Eu nu pot să mă pun în locul altuia, dar am suficientă experienţă ca să fi căpătat anumite certitudini. Dragostea este un sentiment minunat, dar uneori este şi un izvor de suferinţă. Vrei să dai totul, să trăieşti într-o armonie perfectă, dar trebuie să fii realistă, Mandy. Din nefericire, acest lucru nu este întotdeauna posibil. Atunci, trebuie să-ţi învingi durerea ca să

rezolvi problemele. O căsnicie reușită nu se realizează fără eforturi și sacrificii. Sentimentele nu sunt suficiente ca să învingi greutățile. Dacă îl iubești atât de mult pe Steven încât să-l iei de soț, va trebui să dai dovadă de curaj și voință ca să păstrezi buna înțelegere dintre voi în momentele de criză. Ai în fața ochilor exemplul nostru și al fraților tăi. Nu am nimic să te învăț. Oricum, tu ai muncit din greu ca să-ți îndeplinești dorințele. Ai în mână toate atuurile succesului.

Atunci când Mandy deschise gura ca să-l oprească, el îi făcu semn să tacă, deoarece mai avea să-i spună un lucru important.

– Dacă Ruth ar muri, nu aș mai căuta o altă femeie, dar dacă întâmplător aș întâlni iubirea pentru a doua oară, m-aș agăța de ea cu toate puterile mele. Dragostea este un sentiment prea prețios și rar ca să-l lași să treacă pe lângă tine. În cazul în care te vei mărita cu Steven, va trebui să te împaci cu amintirea lui Pilar. În definitiv, a fost soția lui vreme de câțiva ani și i-a dăruit un fiu, dar tu îl vei avea pentru tot restul zilelor tale. De ce să-i porți pică lui Pilar?

– Nu! exclamă ea. Nu-i port pică! Ar fi nedrept din partea mea, deoarece, oricum, pe vremea aceea încă nu-l cunoșteam pe Steven, dar nu mă pot împiedica să îi port pică pentru că îmi umbrește fericirea din acest moment. Uneori caut motive să o urăsc.

Jonathan schiță un zâmbet ușor ironic.

– Reacția ta este una normală, îi răspunse el pe un ton înțelegător.

– Dar este foarte răutăcioasă. Gelozia a făcut prea multe ravagii în rândurile prietenilor mei căsătoriți. Steven merită ceva mai bun.

– Îl iubești...

– Nu asta este problema.

– Serios? Atunci, care este?

– Nu știu dacă dragostea mea este destul de puternică pentru ca mai târziu între noi să nu apară regretele și acuzațiile mai mult sau mai puțin fondate. Mi-e teamă să nu-i cer prea mult și să-l rănesc în cazul în care voi fi dezamăgită.

– Dacă ești în stare să îți pui aceste întrebări, înseamnă că deja cunoști răspunsul la ele.

Când ea ridică privirea spre el, Jonathan o mângâie pe obraz cu un aer încurajator.

– Gândește-te la asta, Mandy și încearcă să nu-ți mai petreci noaptea plimbându-te de colo-colo prin camera ta. Asta o neliniștește foarte tare pe mama ta.

După ce o sărută pe frunte, dispăru din încăpere fără să mai spună nimic.

A doua zi dimineață, Amanda se trezi în zorii zilei. Discuția pe care o avusese cu tatăl său o ajutase să ia o hotărâre. Îl iubea pe Steven mai mult decât orice pe lume și, în cazul în care el mai voia s-o ia de soție, se va căsători cu el. Ea îi va dărui totul și va accepta în schimb ce avea el de oferit.

După ce făcu un duș rapid, își puse niște blugi spălăciți și un tricou galben, apoi își pieptănă părul și și-l strânse la spate. Își puse pe deasupra o jachetă din lână, de culoarea frunzelor

moarte și întinse o mână tremurândă spre caseta cu bijuterii. Broșa fină nu se prea potrivea cu ținuta ei, dar o considera un talisman. Se privi în oglindă cu un aer nehotărât, apoi se gândi că era poate mai bine să poarte numai cerceii.

Mulțumită de felul în care arăta, coborî repede scările, le scrise părinților un bilet și ieși pe ușa din spate a casei.

În timp ce mergea pe aleea din grădina lui Steven, curajul aproape o părăsise. Nu avea nevoie de cheie, pentru că ușa nu era încuiată. Inspiră adânc aer în piept și se îndreptă hotărâtă spre dormitorul lui Steven.

Se opri câteva clipe pe coridor, pândind zgomotele din casă, apoi apăsă pe clanță și se apropie de pat. Era încă noapte. Zorii abia începuseră să coloreze ușor orizontul cerului de iarnă.

Deodată, Mandy rămase încremenită locului când văzu în semiîntuneric mâna lui Steven întinzându-se spre ea. O aștepta. Când se apropie și mai mult de pat, o prinse în brațe și o strânse la pieptul lui. Rămaseră îmbrățișați multă vreme, lipiți unul de altul, fără să spună nimic.

După câteva minute de tăcere, Steven se hotărî în cele din urmă să vorbească.

– Ai venit ca să... rămâi, sau ca să-ți iei rămas-bun?

– Ca să rămân, șopti ea. Dacă mă mai vrei...

El rămase tăcut, privind în tavan. În sinea lui voia tare mult s-o ajute, dar ea avea nevoie să se afirme în deplină libertate. Momentul era prea important ca s-o lipsească de deplina răspundere pentru hotărârea pe care o luase.

Mandy stătea liniștită lângă el. Îi era recunoscătoare că nu încerca să o influențeze cumva. Avea perfectă dreptate. Era pe punctul de a-și lua un angajament definitiv. De acum înainte, îi va fi imposibil să-și mai ia vorba înapoi.

– Lucrul de care îmi este cel mai teamă...

Se opri, simțind că i se pusese un nod în gât.

– Îmi era frică mai ales să nu te fac să suferi, să nu fiu mulțumită de dragostea ta, să cer prea mult de la tine și să te jignesc prin reproșurile pe care ți le-aș putea aduce.

– Și acum?

– Tata mi-a amintit niște lucruri foarte importante, aseară. Succesul unei căsnicii se obține trecând prin încercări nenumărate. Dacă ești gata să-ți încerci norocul cu mine, mi-ar plăcea să contribui la buna înțelegere dintre noi și la reușita vieții noastre comune.

Cu o figură serioasă, se întoarse pe o parte și își puse mâna pe pieptul lui.

– Te iubesc, Steven. Voi încerca să-mi înving gelozia, să-ți fiu o soție model și o mamă afectuoasă pentru Ricky.

Steven îi sărută degetele, unul câte unul.

– Nu-mi doresc nimic altceva, Mandy. Astfel, voi avea ocazia să-ți dovedesc cât de mult te iubesc și cât de importantă ești pentru mine.

Mandy se aruncă la pieptul lui și-și apăsă obrazul pe fața lui. O strânse tare în brațe, ca să-i transmită forța și încrederea în ea, apoi o sărută pe gât.

– Ar trebui să te piepteni așa mai des, o tachină el, încercând să-i domolească nervozitatea. Ce plăcută este pielea ta mătăsoasă...

Mandy se ridică brusc, cu obrajii roșii de emoție și o sclipire jucăușă în ochi.

– Văd că schimbi subiectul!

El o îmbrățișă din nou și o sărută în continuare pătimaș pe gât.

– E foarte normal s-o fac. De ce ar trebui să opun rezistență dorințelor mele nebunești, din moment ce femeia visurilor mele a venit să mi se dăruiască de bunăvoie?

Mandy roși din timiditate, dar nu mai exista nici urmă de nesiguranță în privirea ei. Sigură acum pe dragostea ei, va face tot posibilul să alunge umbrele trecutului și să trăiască intens clipa prezentă, privind spre viitor.

Steven se uită atent în ochii ei.

– Poate încă nu crezi, dar vom împărtăși ceva foarte special, ceva magic.

– Ești sigur, Steven? Genul acesta de impresie dispare adesea la lumina zilei. Nu ești obligat să te însori cu mine. Voi accepta să vin să trăiesc cu tine aici, dacă vrei.

El oftă, jumătate amuzat, jumătate exasperat.

– Amanda Jean Edwards, cum pot să te conving? Vreau să mă însor cu tine fără nici o umbră de îndoială. Cred în fericirea noastră.

O îmbrățișă și o lipi și mai tare de trupul lui.

– De altfel, îți voi dovedi acest lucru imediat. Ce părere ai de o mică escapadă în țara magiei trupurilor acum, când dau să se ivească zorii?

Când buzele lui se apropiară de gura ei, Mandy începu să râdă încântată de propunere. Nu aveau oare totul ca să fie fericiți? Fremătând toată de dorință, se pierdu în beția

produsă de sărutul lui. Când o strângea atât de tare în brațe, cu atâta ardoare și pasiune, îndoielile nu-și mai aveau rostul.

– Mă ia cu amețeală atunci când mă săruți, îi șopti ea. Simți și tu la fel ca mine? E atât de excitant...

În loc de răspuns, el îi strivi buzele cu un sărut. Exact în momentul în care el se pregătea să-i scoată hainele de pe ea, Ricky dădu buzna vesel în încăpere.

– Tăticule! Mandy! Începe din nou să ningă! Putem să facem alt om de zăpadă?

– Va trebui să-l învățăm să bată la ușă înainte să intre, bombăni Steven în șoaptă.

Mandy bălmăji ceva, apoi îl lăsă pe Steven să stea de vorbă cu fiul său.

– Ricky, continuă Steven așezându-l pe băiat pe pat între ei doi. Mandy și cu mine ne vom căsători. De acum înainte, ea va face parte din familia noastră.

O luminiță veselă se aprinse în ochii copilului.

– O să fie mama mea vitregă?

– Da, îi răspunse ea zâmbind.

– Și vei sta cu noi pentru totdeauna?

– Da.

– Vei face copii cu tata?

Ea se înroși ușor la față, fără să îndrăznească să se uite spre Steven, care râdea pe înfundate.

– Da.

– Sunt foarte bucuros! exclamă Ricky cu un aer satisfăcut. Acum, Melinda n-o să mai râdă de mine!

Deodată, se încruntă și păru să ezite puțin înainte de a întreba pe un ton îngrijorat.

– Dar atunci când o să ai un copilaș, o să mă mai iubești?

Ea îi mângâie părul ciufulit.

– Bineînțeles, Ricky. Tu vei fi întotdeauna băiețașul meu drag. Ruth nu este mama mea adevărată, dar mă iubește la fel ca pe Peter și Randy. Exact la fel este și cu mine. De acum înainte, te voi considera propriul meu copil. Te-am adoptat încă de când m-am îndrăgostit de tatăl tău.

Mai liniștit acum, Ricky se întoarse imediat la preocupările lui mai pământene.

– Ai putea să ne faci niște clătite pentru micul dejun? Ale tale sunt mai bune decât ale tatei.

– Desigur. Coboară și așteaptă-ne în bucătărie. Te ajungem din urmă în câteva minute.

După plecarea lui, ea rămase cu privirea pierdută în gol.

– Acum, totul este în regulă, nu-i așa? o întrebă Steven, forțând-o să se întoarcă spre el.

– Da, șopti ea cu tristețe. Oh, Steven, am fost ridicolă, nu-i așa?

– Da, dragostea mea, te-ai purtat ca o prostuță adorabilă, dar cu toate astea, tot te iubesc la nebunie.

O sărută cu patimă, ca și cum vorbele nu erau de-ajuns pentru a-i dovedi forța sentimentelor lui.

– Mai ai dubii sau idei preconcepute?

– Nu, spuse ea ghemuindu-se la pieptul lui. Întotdeauna rămâne loc pentru a dărui.

– Așa este. Sufletele sunt suficient de mari pentru a primi și a da la nesfârșit. Să știi că nu te substitui nimănui, Mandy. Tu ai locul tău bine stabilit în inima mea.

– Nu m-am simțit în viața mea mai fericită!

– Așadar, nu mai ești geloasă pe Pilar?

– Nu, recunoscu ea veselă, lipindu-și obrazul de fața lui. Sora mea a avut mare noroc că te-a cunoscut și te-a iubit. Nu-i mai port nici o ranchiună că te-a avut înaintea mea. De fapt, mă bucur că sunt a doua femeie din viața ta.

Subliniindu-și fiecare cuvânt cu câte un sărut, ea adăugă:

– Avem atât de mult timp în fața noastră... Sper să trăiesc o sută de ani ca să-ți dovedesc cât de mult te iubesc...

– Accept provocarea! exclamă Steven râzând. Îți promit că voi rezista până la sfârșit! Sunt în stare să te iubesc o veșnicie și încă un pic!

Amețită de fericire, Mandy se aruncă la pieptul lui ca să se cufunde în beția unui sărut fără sfârșit....

Sfârșit